II

(Niet-wetgevingshandelingen)

VERORDENINGEN

UITVOERINGSVERORDENING (EU) 2020/1336 VAN DE COMMISSIE

van 25 september 2020

tot instelling van definitieve antidumpingrechten op bepaalde soorten polyvinylalcohol van oorsprong uit de Volksrepubliek China

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Verordening (EU) 2016/1036 van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2016 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Unie ("de basisverordening") [1], en met name artikel 9, lid 4,

Na raadpleging van de lidstaten,

Overwegende hetgeen volgt:

1. PROCEDURE

1.1. Inleiding

(1) Op 30 juli 2019 heeft de Europese Commissie ("de Commissie") op grond van artikel 5 van Verordening (EU) 2016/1036 een antidumpingonderzoek geopend met betrekking tot de invoer in de Unie van bepaalde soorten polyvinylalcohol ("PVA") van oorsprong uit de Volksrepubliek China ("VRC" of "het betrokken land"). Zij heeft daartoe een bericht van inleiding gepubliceerd in het *Publicatieblad van de Europese Unie* [2] ("het bericht van inleiding").

(2) De Commissie opende het onderzoek naar aanleiding van een klacht die op 19 juni 2019 was ingediend door Kuraray Europe GmbH ("de klager") namens producenten die meer dan 60 % van de totale PVA-productie in de Unie vertegenwoordigen. Het bij de klacht gevoegde bewijsmateriaal over dumping en aanmerkelijke schade als gevolg daarvan werd voldoende geacht om het onderzoek te openen.

1.2. Belanghebbenden

(3) In het bericht van inleiding werden de belanghebbenden uitgenodigd om met de Commissie contact op te nemen om aan het onderzoek mee te werken. Daarnaast heeft de Commissie de klager, andere haar bekende producenten in de Unie, de haar bekende producenten-exporteurs en de autoriteiten van de VRC alsook de haar bekende importeurs en gebruikers specifiek van de opening van het onderzoek in kennis gesteld en hen verzocht mee te werken.

(4) De belanghebbenden zijn in de gelegenheid gesteld om opmerkingen te maken over de opening van het onderzoek en een hoorzitting met de Commissie en/of de raadadviseur-auditeur in handelsprocedures aan te vragen. Alle belanghebbenden die hierom hadden verzocht, werden gehoord.

1.3. Opmerkingen inzake de opening van het onderzoek

(5) Na de opening betoogden diverse gebruikers van het betrokken product dat de niet-vertrouwelijke samenvatting van de informatie die in de niet-vertrouwelijke versie van de klacht werd verstrekt, niet gedetailleerd genoeg of onvolledig was, waardoor een redelijk inzicht in de wezenlijke inhoud van de vertrouwelijke informatie niet mogelijk was.

[1] PB L 176 van 30.6.2016, blz. 21.
[2] PB C 256/03 van 30.7.2019, blz. 4.

(6) De Commissie was van mening dat in de niet-vertrouwelijke versie van de klacht voor controle door belanghebbenden, al het essentiële bewijsmateriaal en niet-vertrouwelijke samenvattingen van als vertrouwelijk verstrekte gegevens waren opgenomen om belanghebbenden in staat te stellen hun rechten van verdediging tijdens de hele procedure uit te oefenen.

(7) Artikel 19 van de basisverordening en artikel 6, lid 5, van de Overeenkomst inzake de toepassing van artikel VI van de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel staat de bescherming toe van vertrouwelijke informatie in omstandigheden waarin de bekendmaking ervan een concurrent aanzienlijke mededingingsvoordelen zou geven of degene die de informatie heeft verstrekt of degene van wie degene die de informatie heeft verstrekt de informatie heeft verkregen, ernstig zou benadelen.

(8) De informatie die vertrouwelijk is behandeld, valt binnen deze categorieën. In elk geval heeft de klager samenvattingen verstrekt van de inhoud van de vertrouwelijke onderdelen van de klacht en de groepering van numerieke gegevens ter zake. De Commissie heeft deze documenten gecontroleerd alvorens het onderzoek te openen. Zij kwam tot de conclusie dat zij voldeden aan de bepalingen van artikel 19 en een redelijk inzicht in de wezenlijke inhoud van de vertrouwelijke informatie mogelijk maakten.

(9) Het argument werd derhalve van de hand gewezen.

(10) Eén belanghebbende beweerde dat de klacht deel uitmaakt van een strategie van de klager om zijn monopolie op de markt van de Unie te versterken door opzettelijk de verkochte hoeveelheid te verkleinen en prijzen te verhogen.

(11) Uit de informatie die tijdens het onderzoek werd verzameld, kwam geen bewijs naar voren van mededingingverstorende praktijken door de bedrijfstak van de Unie. Integendeel, er werd specifiek bewijsmateriaal verzameld, zoals commerciële offertes en e-mailuitwisselingen, waaruit bleek dat de bedrijfstak in staat en bereid is om aan alle gebruikers van het betrokken product te leveren.

(12) De klager zelf had tijdens het onderzoektijdvak een marktaandeel van [25 % – 30 %] van de vrije markt van de Unie, wat ver onder het marktaandeel ligt waarmee hij een machtspositie zou kunnen innemen.

(13) Wat de vermeende strategie betreft om de verkochte hoeveelheid te verkleinen en prijzen te verhogen, heeft het onderzoek aangetoond dat de klager aanvankelijk probeerde zijn schaalvoordelen te vergroten door de productie en de investeringen te verhogen om zijn productiekosten per eenheid te verlagen. Bovendien probeerde hij de Chinese dumpingprijzen te volgen door geen prijsverhoging door te voeren, om marktaandeel te behouden. Deze strategie stelde de klager weliswaar in staat marktaandeel te behouden, maar leidde voor hem tot aanzienlijke verliezen. Zoals uiteengezet in overweging 528 werd de klager er dus toe gedwongen zijn pogingen tot behoud van marktaandeel ten opzichte van invoer uit de VRC te staken, en spitste hij zijn verkoop bijgevolg toe op duurdere kwaliteiten waarvoor nog winstgevende verkoop kon worden verwezenlijkt, evenwel met een dienovereenkomstig aanzienlijk verlies van marktaandeel.

(14) Dit argument werd derhalve afgewezen.

(15) Na de opening van het onderzoek beweerde een producent in de Unie, Wacker Chemie AG, dat de schatting van de Chinese overcapaciteit in de klacht onjuist was; hij gaf vervolgens zijn eigen schatting.

(16) De schatting van de Chinese overcapaciteit in de klacht was gebaseerd op een objectieve en vastgestelde bron, het "IHS Chemical Economics handbook". Hoewel er allicht verschillende schattingen van vraag en aanbod op de Chinese markt bestaan, was de Commissie van mening dat de schatting in de klacht voldeed aan de criteria van voldoende nauwkeurigheid en betrouwbaarheid die vereist zijn voor voorlopig bewijsmateriaal. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(17) Wacker Chemie AG diende ook opmerkingen in betreffende de methodologie voor berekening van de dumpingmarges krachtens artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening, en voerde daarbij met name aan dat de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening niet in overeenstemming met de WTO-regels was en dat er geen bewijs van kostenverstoring was. De kwesties die verband houden met het bestaan van verstoringen van betekenis en de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening worden besproken in punt 3.1.1.

(18) Na de opening van het onderzoek betoogde Wacker Chemie AG ook dat de schatting van de klager van de dumpingmarge en de normale waarde onjuist was omdat Chinese producenten verticaal geïntegreerd waren en voor hun productie geen vinylacetaatmonomeer ("VAM") kochten.

(19) De klacht wees op verstoringen voor een aantal grondstoffen die kunnen worden gebruikt voor de productie van VAM, afhankelijk van de productiemethode. Van deze grondstoffen wordt ook gebruikgemaakt wanneer de producenten verticaal geïntegreerd zijn en VAM niet van andere ondernemingen aankopen, en de verstoringen met betrekking tot deze grondstoffen waren derhalve relevant voor de berekening van de normale waarde. Tevens zij opgemerkt dat de berekening van de normale waarde in de klacht voldoende bewijsmateriaal met betrekking tot dumping levert en dat in het kader van het onderzoek de normale waarde is vastgesteld op basis van de gecontroleerde gegevens van de medewerkende Chinese producenten-exporteurs. Dit argument werd derhalve afgewezen.

(20) Bij de opening van het onderzoek hebben Wacker en Carbochem aangevoerd dat de Commissie een PCN-systeem heeft gebruikt dat de vergelijkbaarheid van de prijzen niet naar behoren waarborgde. Dit argument werd na de mededeling van feiten en overwegingen herhaald door Wacker, Carbochem, Gamma Chimica, FAR Polymer en Ahlstrom-Munksjö.

(21) Wacker voerde aan dat het PCN te ruime variabelen had met betrekking tot viscositeit, hydrolysegraad en methanolgehalten, en de partikelgrootte en de pH-waarde niet in aanmerking nam. Carbochem, Gamma Chimica en FAR Polymer voerden aan dat het PCN het molecuulgewicht niet in aanmerking nam, terwijl Ahlstrom-Munksjö betoogde dat de orde van grootte voor het asgehalte te ruim was.

(22) De Commissie was het er niet mee eens dat er een probleem is met de PCN-structuur. De PCN's omvatten de wezenlijke en basiseigenschappen van het betrokken product, dat universeel wordt gedefinieerd door de basiselementen daarin die door het PCN worden omvat (d.w.z. de viscositeit, de hydrolysegraad, het asgehalte en het methanolgehalte). Deze parameters zijn essentieel voor alle PVA-kwaliteiten en worden als industriële normen voor alle toepassingen van het betrokken product beschouwd. Alhoewel het zo kan zijn dat bepaalde, niet onder het PCN genoemde eigenschappen relevant kunnen zijn voor bepaalde toepassingen, gaat het bij die toepassingen om gebruikerspecifieke (en niet productspecifieke) eigenschappen.

(23) Het argument werd derhalve afgewezen.

1.4. **Steekproeven**

(24) In haar bericht van inleiding heeft de Commissie verklaard dat zij mogelijk een steekproef van de belanghebbenden zou samenstellen overeenkomstig artikel 17 van de basisverordening.

1.4.1. *Steekproef van producenten in de Unie*

(25) In het bericht van inleiding heeft de Commissie verklaard dat zij een voorlopige steekproef van producenten in de Unie had samengesteld. De Commissie had de steekproef samengesteld op basis van het gemelde productievolume van het soortgelijke product in de Unie. Deze steekproef bestond uit drie producenten in de Unie. De in de steekproef opgenomen producenten in de Unie vertegenwoordigden meer dan 90 % van de geschatte totale productie van het soortgelijke product in de EU. De Commissie heeft de belanghebbenden om opmerkingen over de voorlopige steekproef verzocht.

(26) Eén belanghebbende had bedenkingen ten aanzien van de opname in de steekproef van een producent, Wacker Chemie AG, die het betrokken product uitsluitend voor intern gebruik produceert. Volgens die belanghebbende zou de opname in de steekproef van Wacker, die niet op de vrije markt verkoopt, de schadeanalyse mogelijk kunnen hebben verstoord.

(27) De Commissie heeft ook akte genomen van de situatie van een van de in de steekproef opgenomen ondernemingen. Er zij echter opgemerkt dat de hele bedrijfstak van de Unie, met inbegrip van de drie producenten in de Unie die oorspronkelijk in de steekproef waren opgenomen, het betrokken product ook voor intern verbruik produceert. Daarom werd geoordeeld dat de opname van Wacker Chemie AG in de steekproef de schadeanalyse niet verstoorde, en de Commissie in staat stelde ook de situatie van de markt voor intern gebruik van PVA in de Unie grondig te analyseren. De steekproef werd dan ook als representatief voor de bedrijfstak van de Unie beschouwd.

(28) Met het oog op een volledige beoordeling van de feiten van de zaak heeft de Commissie ook het belang van de producenten in de Unie Wacker en Solutia als gebruikers van het onderzochte product beoordeeld.

(29) Later in de procedure bracht een van de drie in de steekproef opgenomen producenten, Sekisui Specialty Chemicals Europe S.L., de Commissie ervan op de hoogte dat hij niet volledig kon meewerken als in de steekproef opgenomen producent. Inderdaad omvatte zijn antwoord op de vragenlijst uitsluitend informatie over macro-indicatoren, wat voor het doel van het onderzoek ontoereikend was. De Commissie besloot daarom de steekproef van producenten in de Unie te herzien door Sekisui Specialty Chemicals Europe S.L. daaruit te verwijderen.

(30) De gewijzigde steekproef, bestaande uit twee producenten in de Unie, vertegenwoordigt meer dan 80 % van de geschatte totale productie in de EU van het soortgelijke product. De steekproef is representatief voor de bedrijfstak van de Unie.

1.4.2. *Steekproef van importeurs*

(31) Om te kunnen beslissen of een steekproef noodzakelijk was en, zo ja, deze te kunnen samenstellen, heeft de Commissie niet-verbonden importeurs verzocht de in het bericht van inleiding gevraagde informatie te verstrekken.

(32) Zes niet-verbonden importeurs hebben de gevraagde informatie verstrekt en ermee ingestemd om in de steekproef te worden opgenomen. Overeenkomstig artikel 17, lid 1, van de basisverordening heeft de Commissie een steekproef van drie niet-verbonden importeurs samengesteld op basis van het grootste volume van invoer in de Unie. Overeenkomstig artikel 17, lid 2, van de basisverordening werden alle de Commissie bekende betrokken importeurs geraadpleegd over de samenstelling van de steekproef. De Commissie heeft geen opmerkingen ontvangen.

1.4.3. *Steekproef van producenten-exporteurs in de VRC*

(33) Om te kunnen beslissen of een steekproef noodzakelijk was en, zo ja, deze te kunnen samenstellen, heeft de Commissie alle producenten-exporteurs in de VRC verzocht de in het bericht van inleiding gevraagde informatie te verstrekken. Bovendien verzocht de Commissie de vertegenwoordiging van de Volksrepubliek China bij de Europese Unie eventuele andere producenten-exporteurs die in deelname aan het onderzoek geïnteresseerd konden zijn, aan te wijzen en/of contact met hen op te nemen.

(34) Vier producenten-exporteurs uit het betrokken land hebben de verlangde informatie verstrekt en ermee ingestemd in de steekproef te worden opgenomen. Overeenkomstig artikel 17, lid 1, van de basisverordening heeft de Commissie een steekproef van drie geselecteerd, samengesteld op basis van het grootste representatieve volume van uitvoer naar de Unie dat binnen de beschikbare tijd redelijkerwijs kon worden onderzocht. Overeenkomstig artikel 17, lid 2, van de basisverordening zijn alle belanghebbenden en de autoriteiten van het betrokken land geraadpleegd over de samenstelling van de steekproef. De Commissie heeft geen opmerkingen ontvangen.

1.5. **Individueel onderzoek**

(35) Oorspronkelijk verzocht elk van de vier groepen producenten-exporteurs die het steekproefformulier hadden ingevuld, om een individueel onderzoek overeenkomstig artikel 17, lid 3, van de basisverordening. Op de dag van de opening van het onderzoek heeft de Commissie de vragenlijst voor producenten-exporteurs op haar website beschikbaar gesteld. Voorts heeft de Commissie bij de aankondiging van de steekproef de producent-exporteur die niet in de steekproef was opgenomen, ervan in kennis gesteld dat hij de vragenlijst volledig moest beantwoorden indien hij voorwerp van een individueel onderzoek wilde zijn. De producent-exporteur heeft de vragenlijst niet beantwoord. Door niet te antwoorden, voldeed de producent-exporteur niet aan de vereisten en kon er geen individueel onderzoek worden toegekend.

1.6. **Antwoorden op de vragenlijsten en controlebezoeken**

(36) De Commissie heeft de overheid van de VRC ("Chinese overheid") een vragenlijst toegezonden betreffende het bestaan van verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening. De vragenlijsten voor de producenten in de Unie, importeurs, gebruikers en producenten-exporteurs zijn op de dag van de inleiding online ter beschikking gesteld.

(37) De vragenlijst is ingevuld teruggestuurd door de twee in de steekproef opgenomen producenten in de Unie en de drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs. Zoals vermeld in overweging 29, ontving de Commissie ook een onvolledig ingevulde vragenlijst van een andere producent in de Unie, die om deze reden van de steekproef werd uitgesloten. Negen gebruikers en drie niet-verbonden importeurs hebben de vragenlijst ingevuld teruggestuurd naar de Commissie. Van de Chinese overheid is geen antwoord ontvangen.

(38) De Commissie heeft alle gegevens die zij voor de vaststelling van dumping, de schade als gevolg daarvan en het belang van de Unie nodig achtte, verzameld en gecontroleerd. Krachtens artikel 16 van de basisverordening zijn controlebezoeken ter plaatse verricht bij de volgende ondernemingen:

Producenten in de Unie:

— Kuraray Europe GmbH, Duitsland ("KEG");

— Wacker Chemie AG, Duitsland ("Wacker");

Niet-verbonden importeurs:

— Carbochem Srl, Italië ("Carbochem");

— Omya Hamburg GmbH, Duitsland ("Omya");

— Wegochem Europe B.V., Nederland ("Wegochem");

Gebruikers:

— Cordial B.V., Nederland ("Cordial");

— Solutia Europe SPRL/BVBA, België) (“Solutia”);

— Wacker Chemie AG, Duitsland (“Wacker”);

Producenten-exporteurs en hun verbonden ondernemingen in de Volksrepubliek China:

Shuangxin:

— Inner Mongolia Environment-Friendly Material Co., Ltd (“Shuangxin”);

Sinopec Group:

— Central-China Company, Sinopec Chemical Commercial Holding Co., Ltd (“Sinopec Central China”);

— Sinopec Chongqing SVW Chemical Co., Ltd (“Sinopec Chongqing”);

— Sinopec Great Wall Energy & Chemical (Ningxia) Co., Ltd (“Sinopec Ningxia”);

— Sinopec Shanghai Petrochemical Co., Ltd;

Wan Wei Group::

— Anhui Wan Wei Updated High-Tech Material Industry Co., Ltd (“Wan Wei”);

— Inner Mongolia Mengwei Technology Co., Ltd (“Mengwei”).

1.7. **Onderzoektijdvak en beoordelingsperiode**

(39) Het onderzoek naar dumping en schade had betrekking op de periode van 1 juli 2018 tot en met 30 juni 2019 (“onderzoektijdvak” of “OT”). Het onderzoek van de trends die relevant zijn voor de schadebeoordeling had betrekking op de periode van 1 januari 2016 tot aan het einde van het onderzoektijdvak (“de beoordelingsperiode”).

1.8. **Procedure voor de vaststelling van de normale waarde op grond van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening**

(40) Aangezien er bij de opening van het onderzoek voldoende bewijsmateriaal beschikbaar was dat wees op het bestaan van verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening, achtte de Commissie het passend om het onderzoek te openen met inachtneming van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening.

(41) Om de nodige gegevens te verzamelen voor de uiteindelijke toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening, heeft de Commissie bijgevolg in het bericht van inleiding alle producenten-exporteurs in het betrokken land verzocht de in bijlage III bij het bericht van inleiding gevraagde informatie met betrekking tot de voor de productie van PVA gebruikte basisproducten te verstrekken. Vier producenten-exporteurs hebben de informatie ter zake verstrekt.

(42) Om de informatie te verkrijgen die zij voor haar onderzoek met betrekking tot de vermeende verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening nodig achtte, heeft de Commissie ook een vragenlijst toegezonden aan de Chinese overheid. Van de Chinese overheid is geen antwoord ontvangen. Vervolgens heeft de Commissie de Chinese overheid ervan in kennis gesteld dat zij overeenkomstig artikel 18 van de basisverordening de beschikbare gegevens zou gebruiken om het bestaan van verstoringen van betekenis in de VRC vast te stellen.

(43) In het bericht van inleiding heeft de Commissie tevens alle belanghebbenden verzocht om binnen 37 dagen na de bekendmaking van dit bericht in het *Publicatieblad van de Europese Unie* hun standpunt kenbaar te maken, informatie te verstrekken en ondersteunend bewijsmateriaal in te dienen met betrekking tot de geschiktheid van de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening.

(44) Na de opening van het onderzoek dienden drie Chinese producenten-exporteurs opmerkingen in betreffende de methodologie voor berekening van de dumpingmarges overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening, en voerden zij met name aan dat de Commissie niet heeft aangetoond dat het vermeende overheidsingrijpen aantoonbaar tot de prijsverstoringen van basisproducten heeft geleid. Het bestaan van verstoringen van betekenis wordt besproken in punt 3.1.1.

(45) In het bericht van inleiding heeft de Commissie tevens aangegeven dat zij, gezien het beschikbare bewijs, mogelijk een geschikt representatief land zou moeten selecteren overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening teneinde de normale waarde vast te stellen op basis van niet-verstoorde prijzen of benchmarks.

(46) Op 2 oktober 2019 heeft de Commissie een eerste mededeling in het dossier ("de mededeling van 2 oktober 2019") ([3]) bekendgemaakt, waarin de belanghebbenden overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder e), tweede streepje, van de basisverordening werd verzocht hun standpunt kenbaar te maken over de relevante bronnen die de Commissie zou kunnen gebruiken voor de vaststelling van de normale waarde. In die mededeling heeft de Commissie een lijst verstrekt van alle productiefactoren zoals grondstoffen, energie en arbeid waarvan de producenten-exporteurs gebruikmaken bij de productie van het onderzochte product. Daarnaast heeft de Commissie op basis van de criteria voor de keuze van niet-verstoorde prijzen of benchmarks mogelijke representatieve landen aangemerkt (te weten Brazilië, Maleisië, Mexico en Thailand).

(47) De Commissie heeft alle belanghebbenden in de gelegenheid gesteld opmerkingen te maken. De Commissie heeft opmerkingen ontvangen van drie producenten-exporteurs, van één importeur en gebruiker, en van de klager. De Chinese overheid heeft geen opmerkingen ingediend.

(48) De Commissie heeft de opmerkingen die zij had ontvangen over de mededeling van 2 oktober 2019, behandeld in een tweede mededeling in het dossier, van 20 december 2019, over de bronnen voor de vaststelling van de normale waarde ("de mededeling van 20 december 2019") ([4]). De Commissie heeft ook de herziene lijst van productiefactoren verstrekt. Op basis van de opmerkingen die zij heeft ontvangen, heeft de Commissie tevens Turkije toegevoegd aan de lijst van mogelijke representatieve landen en na verder onderzoek heeft zij geconcludeerd dat Turkije in dat stadium als een geschikt representatief land in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), eerste streepje, van de basisverordening werd beschouwd. Verder heeft de Commissie de lijst van door Turkije gebruikte codes vastgesteld en de relevante Turkse douanestatistieken beschikbaar gesteld in het niet-vertrouwelijke dossier.

(49) De Commissie heeft de belanghebbenden uitgenodigd opmerkingen te maken. De Commissie heeft opmerkingen ontvangen van één producent-exporteur, drie handelaren in het onderzochte product in de Unie en de klager.

(50) De Commissie heeft de opmerkingen die zij had ontvangen naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019, behandeld in een derde mededeling in het dossier, van 30 maart 2020, over de bronnen voor de vaststelling van de normale waarde ("de mededeling van 30 maart 2020") ([5]). In die mededeling heeft de Commissie ook verdere uitleg verschaft met betrekking tot een aantal bronnen voor de vaststelling van de normale waarde en heeft zij de belanghebbenden verzocht opmerkingen in te dienen. Naar aanleiding van de mededeling van 30 maart 2020 heeft de Commissie slechts opmerkingen ontvangen van drie handelaren in het onderzochte product in de Unie. In deze verordening wordt op die opmerkingen ingegaan in de overwegingen 219, 220, 264, 342 en 343.

1.9. **Niet-instelling van voorlopige maatregelen en vervolg van de procedure**

(51) Op 9 maart 2020 stelde de Commissie overeenkomstig artikel 19 bis, lid 2, van de basisverordening de belanghebbenden in kennis dat zij voornemens was geen voorlopige maatregelen in te stellen en het onderzoek voort te zetten.

(52) Aangezien er geen voorlopige maatregelen werden ingesteld, is er geen registratie van de invoer uitgevoerd.

2. **BETROKKEN PRODUCT EN SOORTGELIJK PRODUCT**

2.1. **Betrokken product**

(53) Het betrokken product ([6]) is bepaalde soorten polyvinylalcohol (PVA), al dan niet niet-gehydrolyseerde acetaatgroepen bevattende, in de vorm van homopolymeerhars met een viscositeit (gemeten in een waterige oplossing van 4 % bij 20 °C) van 3 mPa.s of meer, maar niet meer dan 61 mPa.s, en een hydrolysegraad van 80,0 molprocent of meer, maar niet meer dan 99,9 molprocent, beide gemeten volgens de methode ISO 15023-2, van oorsprong uit de Volksrepubliek China (VRC) ("het betrokken product").

(54) Uit het onderzoek is gebleken dat de omschrijving van het product, met name wat de methode voor de meting van de viscositeit en de hydrolysegraad betreft, niet nauwkeurig genoeg was en tot een verkeerde interpretatie en/of verkeerde indeling door de nationale douaneautoriteiten kon leiden. Bovendien was er een risico dat marktdeelnemers de omschrijving verkeerd hadden geïnterpreteerd en op basis daarvan hadden besloten zich niet als belanghebbende te melden. Om die reden heeft de Commissie de in het bericht van inleiding opgenomen productomschrijving verduidelijkt door bekendmaking van een bericht op 7 november 2019 ("bericht tot verduidelijking") ([7]). Met het bericht tot verduidelijking werden belanghebbenden tevens in de gelegenheid gesteld zich binnen een bepaalde termijn te melden om zich kenbaar te maken en desgewenst om toezending van een vragenlijst te verzoeken. Eén gebruiker van het betrokken product, Henkel AG & Co., heeft zich gemeld en heeft gevraagd als belanghebbende in de procedure te worden beschouwd. Geen van de belanghebbenden heeft verzocht om een vragenlijst.

([3]) Nr. t19.005031.
([4]) Nr. t19.006513.
([5]) Nr. t20.002714.
([6]) Zoals verduidelijkt in het Bericht tot verduidelijking.
([7]) Bericht tot verduidelijking van het bericht van inleiding van een antidumpingprocedure betreffende de invoer van bepaalde soorten polyvinylalcohol van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB C 378 van 7.11.2019, blz. 9).

(55) PVA wordt, hoofdzakelijk door vier verwerkende bedrijfstakken, gebruikt als toevoeging ("additief"), basisstof ("precursor") of werkzame stof ("agens") bij: i) de productie van papier en karton; ii) de productie van PVB(polyvinylbutyral)-harsen die worden gebruikt bij de productie van PVB-films; iii) de productie van polymerisatiehulpmiddelen voor kunststoffen, en iv) de productie van emulsies en kleefstoffen.

2.2. **Soortgelijk product**

(56) Uit het onderzoek is gebleken dat de volgende producten dezelfde fysische, chemische en technische basiseigenschappen hebben en voor dezelfde basisdoeleinden worden gebruikt:

— het betrokken product;

— het product dat in het betrokken land wordt vervaardigd en daar op de binnenlandse markt wordt verkocht;

— het product dat in de Unie door de bedrijfstak van de Unie wordt geproduceerd en aldaar wordt verkocht.

(57) De Commissie stelde vast dat die producten derhalve soortgelijke producten zijn in de zin van artikel 1, lid 4, van de basisverordening.

2.3. **Segmentering**

(58) Het betrokken product wordt geproduceerd en verkocht in de vorm van verschillende productsoorten die door de bedrijfstak worden omschreven als "kwaliteiten". Elke kwaliteit bestaat uit een specifieke combinatie van viscositeitsniveaus, methanol- en asgehalte, en hydrolysegraad, wat leidt tot een brede waaier van combinaties die worden geproduceerd om te voldoen aan de vraag overeenkomstig de specificaties van klanten in verschillende bedrijfstakken.

(59) Uit het onderzoek is gebleken dat er een groot aantal PVA-kwaliteiten bestaat, zowel bij producten die uit de VRC worden ingevoerd als bij productie/verkoop in de Unie. De verschillende kenmerkende combinaties van deze kwaliteiten werden door de Commissie gecategoriseerd onder verschillende productcontrolenummers ("PCN"). Tijdens het onderzoektijdvak werden 34 PCN's van het betrokken product in de Unie ingevoerd door de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, terwijl de in de steekproef opgenomen producent in de Unie in dezelfde periode ongeveer 39 verschillende PCN's verkocht.

(60) Uit de informatie die tijdens het onderzoek is verzameld, bleek ook dat sommige van deze kwaliteiten (die zowel door de bedrijfstak van de Unie als door de producenten-exporteurs werden verkocht) een ruim toepassingsgebied en over het algemeen een lagere prijs hebben. Andere, meer gespecialiseerde kwaliteiten die zijn bedoeld voor toepassingen met nauw vastgelegde specificaties (zoals farmaceutische producten of de productie van PVB-films), zijn gemiddeld duurder. Deze kwaliteiten worden ook door producenten in de Unie en door producenten-exporteurs verkocht.

(61) De Commissie heeft evenwel vastgesteld dat er, ondanks een groot aantal kwaliteiten, geen afgetekende segmenten in de PVA-markt zijn. Verschillende gebruikers kunnen afhankelijk van hun vereiste technische specificaties een aantal PVA-kwaliteiten inkopen. Voor sommige gebruikers is het asgehalte het belangrijkste element, voor anderen de viscositeit, en weer andere kunnen zowat alle specificaties gebruiken. Elke verwerkende bedrijfstak kan een verschillende reeks van PVA-kwaliteiten uitwisselbaar gebruiken. Hoewel bepaalde gebruikers (zoals de PVB- of de farmaceutische bedrijfstak) slechts een beperkt aantal kwaliteiten kunnen gebruiken, is er nog steeds sprake van overlapping tussen hun kwaliteitenspectrum en dat van een ander soort gebruikers die meerdere kwaliteiten kunnen betrekken.

(62) Om de hierboven vermelde redenen kwam de Commissie tot de conclusie dat alle kwaliteiten ten minste tot op zekere hoogte met elkaar kunnen concurreren, en dat een segmentanalyse in dit geval noch gerechtvaardigd noch gepast was. Om het prijseffect met betrekking tot verschillende kwaliteiten te analyseren en een eerlijke vergelijking te waarborgen, voerde de Commissie een aantal correcties door om met de tussen sommige eigenschappen van de verschillende kwaliteiten bestaande verschillen rekening te houden. Deze correcties worden toegelicht in punt 4.4.2.

(63) Na de mededeling van feiten en overwegingen hebben verschillende belanghebbenden — Carbochem, Gamma Chimica FAR Polymer, Wacker en Cordial — aangevoerd dat de Commissie geen rekening heeft gehouden met het feit dat de PVA-markt verdeeld is in twee segmenten: PVA van hoge kwaliteit en PVA van lage kwaliteit. De belanghebbenden voerden aan dat de producten die geschikt zijn voor deze segmenten niet rechtstreeks onderling uitwisselbaar zijn en dat Chinese invoer voornamelijk in het segment van PVA van lage kwaliteit voorvalt. Voorts betoogden zij dat bepaalde gebruikers in hun productieproces alleen bepaalde specifieke kwaliteiten van het betrokken product kunnen gebruiken.

(64) De analyse van de Commissie bevestigde dat de verschillende kwaliteiten, zoals uiteengezet in overweging 61, onderling uitwisselbaar zijn, ten minste tot op zekere hoogte. Zelfs als het klopt dat bepaalde gebruikers voor hun toepassing slechts een beperkte reeks kwaliteiten kunnen inkopen, dan zijn deze soorten niet alleen geschikt voor de downstreamindustrie van één gebruiker, maar overlappen zij met de kwaliteiten die door andere downstreamtoepassingen worden ingekocht. Bovendien is uit het onderzoek gebleken dat de Chinese producenten-exporteurs kwaliteiten voor alle vier de belangrijkste toepassingen van PVA leveren en ten volle met de door de bedrijfstak van de Unie verkochte kwaliteiten concurreren.

(65) Het argument werd derhalve van de hand gewezen.

2.4. **Argumenten betreffende de productomschrijving**

(66) Eén gebruiker, Solutia, een producent van PVB-film, en één niet-verbonden importeur, Wegochem, waren van mening dat NMWD-PVA met een laag asgehalte ("Low-Ash NMWD PVA") ([8]) moet worden uitgesloten van de productomschrijving van het betrokken product. De belanghebbenden herhaalden hun argument na de mededeling van feiten en overwegingen.

(67) Volgens hen verschilt NMWD-PVA met een laag asgehalte fundamenteel van PVA van standaardkwaliteit, aangezien het andere fysische, technische en chemische eigenschappen heeft en een productieproces met een hoge toegevoegde waarde vereist. Door deze specifieke eigenschappen is de productie van NMWD-PVA met een laag asgehalte technisch moeilijk en complex. Slechts enkele producenten zijn gekwalificeerd om deze specifieke kwaliteit, die voor de productie van PVB-film wordt gebruikt, te vervaardigen, en slechts één van hen is actief in de VRC. Met name de molecuulgewichtsverdeling, het ijzergehalte, het lage asgehalte en het lage methanolgehalte zijn geen standaardeigenschappen van het betrokken product en maken deze PVA-kwaliteit uniek en uiterst moeilijk te vervaardigen, aangezien de eigenschappen wat alle parameters betreft gelijktijdig aan nauw vastgelegde specificaties moeten voldoen.

(68) Op basis van het bewijsmateriaal in het dossier was de Commissie het niet eens met deze analyse. Zoals vermeld in overweging 58 wordt PVA verkocht in verschillende kwaliteiten, afhankelijk van het eindgebruik. Elke kwaliteit heeft een unieke combinatie van eigenschappen (zoals viscositeit, hydrolysegraad, as- en methanolgehalte) waarom elke gebruiker de producent bij het plaatsen van zijn bestelling specifiek verzoekt. Wat de verschillende chemische en fysische eigenschappen betreft, vallen PVA-producten met een laag asgehalte, in tegenstelling tot wat de belanghebbenden beweren, volledig binnen de productomschrijving wat de wezenlijke eigenschappen (te weten viscositeit, hydrolysegraad, methanol- en asgehalte) betreft. Bovendien gebruiken alle producenten die PVA met laag asgehalte produceren, hiervoor een standaardproductielijn en worden hiervoor geen uitzonderlijke productieprocessen toegepast.

(69) Wat de smalle molecuulgewichtsverdeling ("narrow molecular weight distribution" of "NMWD") betreft: dit is geen eigenschap die te vergelijken is met hydrolyse, viscositeit of asgehalte. De NMWD verandert niet van de ene productieserie ten opzichte van de andere. Zodra een productielijn gekwalificeerd is om NMWD-PVA te produceren, zal alle PVA die door die lijn wordt geproduceerd aan de vereisten voldoen, aangezien hiervoor geen bijkomende stappen in het productieproces nodig zijn en het geen bijzondere eigenschappen heeft die wezenlijk van andere kwaliteiten verschillen. Bovendien wordt NMWD-PVA niet alleen gebruikt voor de productie van PVB-hars, maar ook voor de productie van kleefstoffen en wateroplosbare barrièrecoatings.

(70) Tot slot heeft het onderzoek aangetoond dat wat toelevering betreft, verschillende PVA-producenten NMWD-PVA met een laag asgehalte kunnen produceren. Bovendien kan naast de NMWD-PVA met een laag asgehalte van Chinese oorsprong vergelijkbaar PVA met een laag asgehalte worden ingekocht van producenten in de Verenigde Staten van Amerika ("VS") en in de Unie.

(71) Na de mededeling van feiten en overwegingen voerden de belanghebbenden aan dat de Commissie er geen rekening mee had gehouden dat alle relevante eigenschappen van NMWD-PVA met een laag asgehalte tegelijkertijd voorhanden moeten zijn en dat weinig producenten gekwalificeerd zijn om NMWD-PVA met een laag asgehalte te leveren.

(72) In tegenstelling tot wat de partijen beweren, heeft de Commissie juist rekening gehouden met het feit dat alle parameters voor NMWD-PVA met een laag asgehalte tegelijkertijd voorhanden moeten zijn. Zowel het methanol- als het asgehalte vallen volledig onder de productomschrijving wat betreft de wezenlijke eigenschappen ervan, alsook binnen de categorisering op basis van PCN's van de Commissie. Uit het onderzoek is ook gebleken dat zowel de producenten in de Unie als de producenten-exporteurs aan de vereiste specificaties kunnen voldoen. Wat de smalle molecuulgewichtsverdeling in combinatie met de twee andere parameters betreft zal, zoals uiteengezet in overweging 69, zodra een productielijn eenmaal geschikt is om NMWD-PVA te produceren, alle met die lijn geproduceerde PVA aan de vereisten voor een smalle molecuulgewichtsverdeling voldoen en vervolgens kunnen worden gecombineerd met het passende methanol- en asgehalte, afhankelijk van wat elke klant verlangt. Derhalve betreft het niet een eigenschap die uitsluitend betrekking heeft op door Solutia geproduceerde PVA.

(73) Wat betreft het tweede punt geldt dat Solutia een gediversificeerde strategie met betrekking tot aanleveringsbronnen had, waarbij zij PVA produceerde voor eigen gebruik en tevens uitgebreid gebruikmaakte van vele toeleveringsbronnen van PVA: de bedrijfstak van de Unie, de producenten-exporteurs in de VRC en de producenten in derde landen. De Commissie stelde vast dat er ten minste vier producenten op drie verschillende continenten zijn die NMWD-PVA met een laag asgehalte kunnen produceren. Alhoewel de kwalificatie van een nieuwe PVA-leverancier inderdaad een moeilijk en langdurig proces zou kunnen zijn, bleek dus uit het onderzoek dat er verschillende alternatieve bronnen zijn die het risico van een tekort aan aanbod voor Solutia zelfs met de maatregelen in werking aanzienlijk zouden beperken. Bovendien zou de hoogte van de antidumpingrechten naar de mening van de Commissie Solutia's leverancier uit de VRC niet beletten om PVA tegen een billijke prijs te blijven uitvoeren.

([8]) "PVA met laag asgehalte en smalle molecuulgewichtsverdeling".

(74) Het argument werd derhalve afgewezen.

(75) Drie andere belanghebbenden, te weten Cordial, Carbochem en Wacker, hebben herhaaldelijk beweerd en deze beweringen na de mededeling van feiten en overwegingen herhaald, dat het betrokken product dat uit de VRC is ingevoerd, wezenlijk van het door de bedrijfstak van de Unie geproduceerde soortgelijke product verschilde. Hun belangrijkste argument was dat de uit de VRC ingevoerde PVB een aanzienlijk ruimere tolerantie heeft voor het asgehalte, het percentage natriumacetaat en het methanolgehalte in vergelijking tot de door de bedrijfstak van de Unie geproduceerde en verkochte PVA. Terwijl deze eigenschappen bij de productie van PVB-harsen en bepaalde emulsies een aanzienlijke impact hadden, waren ze voor andere toepassingen zoals papier, kleefstoffen en textieladditieven, niet relevant. Derhalve verschilden, naar hun mening, het betrokken product en het soortgelijke product wezenlijk van elkaar, waren deze geschikt voor verschillende toepassingen en was de markt van de Unie opgedeeld in PVA van hoge kwaliteit en PVA van lage kwaliteit.

(76) Uit het onderzoek bleek dat voor bijna alle toepassingen de afnemers het maximaal toelaatbare asgehalte bepalen en dat zij gemakkelijk PVA met een ver onder de gewenste grenswaarde liggend asgehalte kunnen aanvaarden. Bovendien is het verschil tussen de productiekosten van de vermeende "standaard"-PVA (d.w.z. asgehalte hoger dan 0,5 %) en PVA met een laag asgehalte (asgehalte lager dan 0,5 %) verwaarloosbaar, aangezien het productieproces voor PVA wat het asgehalte betreft altijd hetzelfde is. Het is echter juist dat het asgehalte minder relevant is voor toepassingen zoals papier of kleefstoffen. Uit het onderzoek is ook gebleken dat alle verwerkende bedrijfstakken, met uitzondering van één gebruiker, zowel PVA met een laag als PVA met een hoog asgehalte kochten.

(77) Wat het methanolgehalte betreft, produceert de bedrijfstak van de Unie PVA met een aanzienlijk lager methanolgehalte dan de Chinese producenten. Toch liggen zowel het betrokken product als het soortgelijke product perfect binnen het kader van de verschillende methanoldrempels die tijdens het onderzoek zijn vastgesteld. Bovendien zijn ook voor methanol de verschillen een kwestie van maximaal aanvaardbare niveaus en niet van nauwkeurig vastgelegde specificaties. Daarnaast is uit het onderzoek gebleken dat het methanolgehalte, zowel in de VRC als in de Unie, een verwaarloosbaar effect heeft op zowel de verkoopprijs als de productiekosten van PVA.

(78) Daarnaast hebben de verschillende PVA-kwaliteiten, zoals uiteengezet in de overwegingen 58 tot en met 62, dezelfde basiseigenschappen en is het gebruik ervan in grote mate identiek en zijn zij onderling uitwisselbaar. Het loutere as- of methanolgehalte bepaalt op zich niet de toepassingen of de prijs van het betrokken product, aangezien het de combinatie met de andere relevante eigenschappen is, zoals viscositeit en hydrolysegraad, die de eigenschappen van de kwaliteit, het mogelijke eindgebruik en de verkoopprijs ervan bepaalt.

(79) Uit het bewijsmateriaal dat tijdens het onderzoek is verzameld, is gebleken dat het gemiddelde prijsverschil tussen de PVA-kwaliteiten met een "laag asgehalte" en PVA-kwaliteiten met een "standaardasgehalte" ongeveer 10 % bedraagt. De PVA-prijzen kunnen echter voor PVA-kwaliteiten met hetzelfde asgehalte variëren tot 40 %. Bovendien kunnen bepaalde vermeende goedkopere kwaliteiten met een "standaard"-asgehalte tot 27 % duurder zijn dan kwaliteiten met een "laag asgehalte". Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat, zoals de belanghebbenden stelden, de markt van de Unie op basis van het as- en methanolgehalte was opgedeeld in PVA van hoge kwaliteit (geproduceerd door de bedrijfstak van de Unie) en PVA van lage kwaliteit (ingevoerd uit de VRC), en evenmin dat deze vermeende opdeling tot uitdrukking komt in de prijzen en de productiekosten. Zoals uiteengezet in de overwegingen 58 tot en met 62 is het integendeel zo dat meerdere kwaliteiten met beweerdelijke "standaard"-specificaties ook met beweerdelijk "hoogwaardige" kwaliteiten van het soortgelijke product concurreren.

(80) Na de mededeling van feiten en overwegingen betoogde Wacker dat de beoordeling van de Commissie dat het methanolgehalte een verwaarloosbaar effect heeft op de verkoopprijs en de productiekosten van PVA, onjuist was.

(81) Uit het onderzoek is gebleken dat PVA met een zeer laag methanolgehalte hogere productiekosten heeft dan PVA met dezelfde eigenschappen maar met een hoger methanolgehalte. Zoals uiteengezet in overweging 77 is echter uit de tijdens het onderzoek verzamelde gegevens ook gebleken dat de verschillende methanolniveaus zowel voor de producenten in de Unie als voor de producenten-exporteurs een verwaarloosbaar effect op de verkoopprijzen hadden. Derhalve heeft de Commissie vastgesteld dat het methanolgehalte een verwaarloosbaar effect heeft op de verkoopprijs van PVA. Het is waar dat de bedrijfstak van de Unie PVA met een zeer laag methanolgehalte kan produceren. Dit betreft echter een nicheproduct dat wordt verkocht in verwaarloosbare hoeveelheden, terwijl het grootste deel van de PVA die op de markt van de Unie wordt verkocht een standaardmethanolgehalte heeft.

(82) Het argument werd derhalve afgewezen.

(83) Een andere belanghebbende, Cordial, stelde dat de PVA die in de Unie is geproduceerd, niet geschikt is voor zijn toepassing aangezien hiervoor PVA in poedervorm en met een hydrolysegraad van meer dan 89 % nodig is.

(84) PVA wordt meestal geproduceerd in een witte, vaste granulaire vorm. Het kan evenwel door een maalproces verder worden verwerkt en getransformeerd tot poedervorm. Zoals uit het onderzoek is gebleken, is de bedrijfstak van de Unie perfect in staat om deze bijkomende stap uit te voeren.

(85) Wat de hydrolysegraad betreft, bleek uit de tijdens de procedure verzamelde gegevens dat de bedrijfstak van de Unie tijdens het OT PVA met een hydrolysegraad van meer dan 89 % heeft geproduceerd en verkocht. Het argument werd daarom afgewezen.

3. **DUMPING**

3.1. **Normale waarde**

(86) Artikel 2, lid 1, van de basisverordening bepaalt, voor zover hier van belang, het volgende: "De normale waarde is normaal gebaseerd op de prijzen die door onafhankelijke afnemers in het land van uitvoer in het kader van normale handelstransacties worden betaald of dienen te worden betaald."

(87) In artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening is echter het volgende bepaald: "Wanneer […] wordt vastgesteld dat het wegens het bestaan van verstoringen van betekenis in de zin van punt b) in het land van uitvoer niet passend is gebruik te maken van de binnenlandse prijzen en kosten in dat land, wordt de normale waarde uitsluitend berekend aan de hand van productie- en verkoopkosten waarin niet-verstoorde prijzen of benchmarks tot uitdrukking komen", en de normale waarde "omvat een niet-verstoord en redelijk bedrag voor verkoopkosten, algemene kosten en administratiekosten en voor winst". Zoals hieronder nader wordt uitgelegd, heeft de Commissie in dit onderzoek geconcludeerd dat het op basis van het beschikbare bewijsmateriaal passend was artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening toe te passen.

3.1.1. *Bestaan van verstoringen van betekenis*

3.1.1.1. Inleiding

(88) In artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening worden verstoringen van betekenis gedefinieerd als „verstoringen die zich voordoen wanneer de gerapporteerde prijzen en kosten, waaronder de kosten van grondstoffen en energie, niet door de vrije marktwerking tot stand komen, doordat zij door aanzienlijk overheidsingrijpen worden beïnvloed. Bij de beoordeling van de aanwezigheid van verstoringen van betekenis, wordt onder meer acht geslagen op de mogelijke gevolgen van een of meer van de volgende factoren:

— het feit dat de markt in kwestie voor een groot deel wordt bediend door ondernemingen die in handen zijn van de autoriteiten van het land van uitvoer, waarover deze zeggenschap hebben of waarop deze beleidstoezicht uitoefenen;

— overheidsdeelneming in bedrijven, waardoor inmenging van de overheid in de prijzen of kosten mogelijk wordt;

— discriminerend overheidsbeleid of discriminerende overheidsmaatregelen die binnenlandse leveranciers bevoordelen of de vrije marktwerking anderszins beïnvloeden;

— het ontbreken, de discriminerende toepassing of de ontoereikende handhaving van faillissements-, vennootschaps- of eigendomswetgeving;

— verstoringen van loonkosten;

— toegang tot financiering door instellingen die de doelstellingen van het overheidsbeleid uitvoeren of anderszins in hun werking niet onafhankelijk zijn ten opzichte van de staat".

(89) Overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening wordt bij de beoordeling van de aanwezigheid van verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), onder meer rekening gehouden met de niet-uitputtende lijst van factoren in voornoemde bepaling. Krachtens artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening moet bij de beoordeling van de aanwezigheid van verstoringen van betekenis acht worden geslagen op de mogelijke gevolgen van een of meer van deze factoren voor de prijzen en kosten van het betrokken product in het land van uitvoer. Aangezien de lijst niet-cumulatief is, hoeft niet op alle factoren acht te worden geslagen om een verstoring van betekenis te kunnen vaststellen. Bovendien kunnen dezelfde feitelijke omstandigheden worden gebruikt om de aanwezigheid van een of meer factoren van de lijst aan te tonen. Alle conclusies ten aanzien van verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), moeten echter worden getrokken op basis van al het voorhanden zijnde bewijsmateriaal. Bij de algehele beoordeling betreffende de aanwezigheid van verstoringen mag ook rekening worden gehouden met de algemene context en situatie in het land van uitvoer, in het bijzonder wanneer de overheid op grond van fundamentele elementen van de economische en bestuursstructuur van het land van uitvoer over ruime bevoegdheden beschikt om zodanig in te grijpen in de economie dat prijzen en kosten niet het gevolg zijn van vrije marktwerking.

(90) In artikel 2, lid 6 bis, onder c), van de basisverordening is bepaald: "Wanneer de Commissie beschikt over gegronde aanwijzingen die duiden op de mogelijke aanwezigheid van verstoringen van betekenis zoals bedoeld onder b), in een bepaald land of een bepaalde sector in dat land, en waar passend voor de doeltreffende toepassing van deze verordening, stelt zij een rapport op waarin de marktomstandigheden, zoals bedoeld onder b), in dat land of die sector worden beschreven; zij maakt dat rapport openbaar en actualiseert het geregeld."

(91) Op grond van deze bepaling heeft de Commissie een landenrapport opgesteld met betrekking tot de VRC (hierna "het rapport" genoemd) ([9]), waaruit blijkt van aanzienlijk overheidsingrijpen op veel niveaus van de economie, waaronder specifieke verstoringen met betrekking tot veel belangrijke productiefactoren (zoals grond, energie, kapitaal, grondstoffen en arbeid) alsook met betrekking tot specifieke sectoren (zoals staal en chemische producten). Het rapport is in het onderzoeksdossier opgenomen in de fase van de opening van het onderzoek. De klacht bevatte tevens relevant bewijsmateriaal in aanvulling op het rapport. De belanghebbenden werden uitgenodigd om het bewijsmateriaal dat zich ten tijde van de opening van het onderzoek in het onderzoeksdossier bevond, te weerleggen, aan te vullen of daarover opmerkingen te maken.

(92) De klacht bevatte informatie over een aantal verstoringen op de PVA-markt in de VRC. Ten eerste zijn de prijzen van grondstoffen die nodig zijn voor de productie van VAM (petroleum, aardgas of steenkool), verstoord door overheidsingrijpen in de vorm van sectorale plannen, aanwezigheid van staatsondernemingen en subsidies. Ten tweede verwijst de klager naar verstoringen in de kosten van andere halfproducten, met name in de chemische sector. De klager vermeldt het probleem van overcapaciteit in de chemische sector, van aanwezigheid van staatsondernemingen en van een zeer lage bezettingsgraad met betrekking tot methanol, azijnzuur, calciumcarbide en acetyleen, waardoor de prijzen van deze materialen worden beïnvloed. Ten derde vermeldt de klager de verstoringen in de kosten van energie wegens overheidsingrijpen in de vorm van overheidsbeleid inzake prijsstelling, de aanwezigheid van staatsondernemingen en preferentiële energieprijzen voor bepaalde bedrijfstakken, waaronder de producenten van calciumcarbide. Als verdere factoren die de prijzen in China beïnvloeden worden in de klacht de verstrekking van kapitaal, de toegang tot financiering en een gebrek aan effectieve milieucontroles genoemd. Tot slot wordt er in de klacht op gewezen dat de grootste PVA-producenten staatsondernemingen zijn en dat er ambitieuze plannen zijn om de PVA-bedrijfstak in Binnen-Mongolië verder uit te breiden, wat wijst op betrokkenheid van de Chinese staat.

(93) Zoals aangegeven in overweging 42, heeft de Chinese overheid geen opmerkingen gemaakt of bewijsmateriaal verstrekt ter ondersteuning of weerlegging van het bestaande bewijsmateriaal in het dossier, waaronder het rapport, en het door de klager verstrekte aanvullende bewijsmateriaal over de aanwezigheid van verstoringen van betekenis en/of over de geschiktheid van de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening in het onderhavige geval. De Chinese overheid heeft pas na de mededeling van de definitieve bevindingen opmerkingen gemaakt over het rapport en bewijsmateriaal met betrekking tot het bestaan van verstoringen van betekenis. De Chinese overheid voerde ten eerste aan dat de bekendmaking van het rapport de bedrijfstak van de EU in een voordelige positie plaatste bij het indienen van klachten. Volgens de Chinese overheid biedt dit de mogelijkheid om zonder proces uitspraak te doen, druist het in tegen de geest van de rechtsstaat en leidt het tot bestraffing van bepaalde zakelijke activiteiten met een beroep op nationale of sectorale verstoringen. Ten tweede voerde de Chinese overheid aan dat de Commissie slechts één rapport heeft uitgebracht, namelijk het rapport over China. Ten derde heeft de Commissie volgens de Chinese overheid niet beoordeeld of de EU-markt of de markten van haar lidstaten de factoren van verstoringen van betekenis bevatten. Evenmin is een soortgelijke beoordeling uitgevoerd in het kader van de vaststelling van het geschikte representatieve land in onderzoeken. Ten vierde voerde de Chinese overheid aan dat de inhoud van het rapport een verkeerde voorstelling van zaken geeft, eenzijdig of zelfs absurd is, en sterk afwijkt van de feiten. Afgaan op het rapport in plaats van op een concreet onderzoek is volgens hetgeen de Chinese overheid naar voren heeft gebracht, kennelijk niet in overeenstemming met het beginsel van een eerlijke rechtsbedeling. Ten vijfde stelde de Chinese overheid de vraag of het rapport, als werkdocument van de diensten van de Commissie, voldoet aan de criteria van de basisverordening die vereisen dat een rapport wordt opgesteld, openbaar wordt gemaakt en regelmatig wordt bijgewerkt door de Commissie.

(94) De Commissie merkt in antwoord op de opmerkingen van de Chinese overheid ten eerste op dat, overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder c), van de basisverordening, de Commissie, wanneer zij beschikt over gegronde aanwijzingen die duiden op de mogelijke aanwezigheid van verstoringen van betekenis in een land of sector, verplicht is een rapport op te stellen waarin de relevante marktomstandigheden worden beschreven. Volgens dezelfde bepaling van de basisverordening wordt de mogelijkheid voor belanghebbenden om zich te beroepen op het in een dergelijk rapport vervatte bewijsmateriaal aangevuld met een overeenkomstige mogelijkheid voor andere belanghebbenden om het rapport en het bewijsmateriaal ervan te ontkrachten, aan te vullen of daarover opmerkingen te maken. Ten tweede is de reden, zoals de Commissie herhaaldelijk publiekelijk heeft verklaard, om als eerste een rapport over China te publiceren, gelegen in het relatieve belang van China in de handelsbeschermingspraktijk van de Commissie. Dit betekent niet dat de Commissie het voornemen zou hebben om enkel dit rapport te publiceren. De Commissie overweegt soortgelijke rapporten over andere landen. Ten derde herinnert de Commissie eraan dat om vast te stellen of er sprake is van verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening, de potentiële impact van een of meer van de in die bepaling genoemde factoren

([9]) Werkdocument van de diensten van de Commissie, "Significant Distortions in the Economy of the People's Republic of China for the Purposes of Trade Defence Investigation" ("Verstoringen van betekenis in de economie van de Volksrepubliek China met het oog op handelsbeschermingsonderzoeken"), 20 december 2017, SWD(2017) 483 final/2, blz. 33-34 (hierna "rapport" genoemd).

wordt geanalyseerd met betrekking tot de prijzen en kosten in het land van uitvoer. De kostenstructuur en de prijsvormingsmechanismen op andere markten, zoals in de EU, worden in dit verband niet in aanmerking genomen. Voorts wordt het proces voor de selectie van een representatief land uitvoerig beschreven in punt 3.1.2. Ten vierde merkt de Commissie op dat de Chinese overheid geen specifieke voorbeelden geeft van de precieze punten waarvoor zij van mening is dat het rapport een onjuiste weergave bevat dan wel eenzijdig of absurd is, zodat de Commissie niet in de gelegenheid is nader tegen die algemene beweringen op te komen. Met betrekking tot het beginsel van een eerlijke rechtsbedeling verwijst de Commissie ernaar dat de belanghebbenden, waaronder de Chinese overheid, in de loop van het onderhavige onderzoek verschillende keren de gelegenheid kregen om aan de onderzoeken deel te nemen, waarbij er onder meer gelegenheid was om opmerkingen te maken over het bestaan van verstoringen van betekenis (zie de overwegingen 3 en 25). Ten vijfde merkt de Commissie op dat artikel 2, lid 6 bis, onder c), van de basisverordening geen specifiek formaat voorschrijft voor de rapporten over verstoringen van betekenis, en evenmin een publicatiekanaal of intervallen voor de actualisering van de rapporten definieert. De Commissie kan slechts opnieuw herhalen dat de Chinese overheid, ofschoon zij ruimschoots de gelegenheid heeft gekregen om opmerkingen te maken over de inhoud van het rapport, ervoor heeft gekozen dit niet te doen (zie de overwegingen 37 en 42). Om al deze redenen heeft de Commissie de door de Chinese overheid naar voren gebrachte argumenten afgewezen.

(95) Verdere opmerkingen over het bestaan van verstoringen van betekenis werden ingediend namens alle drie de producenten-exporteurs. Ten eerste betoogden zij dat punten van het rapport waarnaar in de klacht wordt verwezen, geen bewijs vormden voor prijsverstoringen van betekenis waardoor de methodologie van artikel 2, lid 6 bis, van de antidumpingbasisverordening toepasbaar zou zijn. Het rapport maakte veeleer alleen melding van een aantal beweerdelijke overheidsinterventies in sommige markten in China, met name in de energiesector.

(96) Ten tweede betoogden zij dat de EU niet mag afwijken van de standaardmethode voor de vaststelling van de normale waarde, die inhoudt dat voor de vaststelling van de normale waarde alleen de binnenlandse prijzen en kosten van het land van uitvoer mogen worden gebruikt, tenzij de antidumpingovereenkomst anderszins toestaat. In het licht van het bovenstaande zou de EU de standaardmethode overeenkomstig artikel 2 van de antidumpingovereenkomst moeten hanteren. Voorts stelden de belanghebbenden dat het begrip "verstoringen van betekenis" niet eens in de antidumpingovereenkomst voorkomt. Volgens de ingediende opmerkingen geldt het volgende: 1. er is geen rechtsgrondslag in de antidumpingovereenkomst of in de GATT 1994 voor een dergelijk specifieke actie, en 2. in de zaak *EU — biodiesel (Argentinië)* is vastgesteld dat onderzoekende autoriteiten voor de berekening van de door berekening vastgestelde normale waarde moeten gebruikmaken van de productiekosten die producenten of exporteurs daadwerkelijk hebben gemaakt. Als gevolg hiervan is de berekening van de normale waarde niet in overeenstemming met artikel 2.2 en artikel 2.2.1.1 van de antidumpingovereenkomst.

(97) Om te antwoorden op het eerste argument herinnert de Commissie eraan dat het bericht van inleiding ([10]) verwees naar een aantal onregelmatigheden op de Chinese PVA-markt, waaronder "onder meer […] punt 4.2.1, "Structure of the Chinese Planning System" ("Structuur van het Chinese planningssysteem"), punt 10.1.1, "Energy Market Overview" ("Overzicht van de energiemarkt"), punt 10.1.2, "Plans" ("Plannen") in het hoofdstuk "Energy" ("Energie"), punt 10.2.1.2, "Price Differentiation" ("Prijsdifferentiatie"), punt 11.2, "Access to Capital" ("Toegang tot kapitaal"), punt 11.4.4.1, "Evergreening and Zombie Companies" ("Evergreening en zombieondernemingen"), punt 11.4.4, "Government Response to Debt at Risk" ("Reactie van de overheid op risicovolle schulden"), punt 16.2.5, "State-Owned Enterprises" ("Staatsondernemingen") in het hoofdstuk "Chemical Sector" ("Chemische sector"), punt 16.3, "Regulatory Framework/Quantitative Development Targets" ("Regelgevingskader/Kwantitatieve ontwikkelingsdoelstellingen"), en punt 16.2.6, "Overcapacity" ("Overcapaciteit")" van het landverslag. Bovendien verwees het bericht van inleiding ter verduidelijking naar de 12e en 13e Vijfjarenplannen en naar een aantal rapporten waarnaar de klager verwees. Derhalve is de Commissie van mening dat de lijst van bewijsmateriaal die vermeld staat in het bericht van inleiding voldoende was om de opening van een onderzoek op basis van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening te rechtvaardigen.

(98) Ten tweede heeft de Commissie wat het onderhavige onderzoek aangaat in overweging 171 geconcludeerd dat het passend is om artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening toe te passen. De Commissie is het niet eens met de bewering van de belanghebbende dat zij niet artikel 2, lid 6 bis, moet toepassen. Integendeel, de Commissie is van mening dat artikel 2, lid 6 bis, toepasselijk is en moet worden toegepast in de omstandigheden van dit geval. Voorts is de Commissie van mening dat deze bepaling strookt met de WTO-verplichtingen van de Europese Unie. De Commissie meent dat, zoals is verduidelijkt in zaak DS473 EU — biodiesel (Argentinië), de bepalingen van de basisverordening die over het algemeen voor alle WTO-leden gelden, en met name artikel 2, lid 5, tweede alinea, gebruikmaking van gegevens van een derde land toestaan, die naar behoren kunnen worden gecorrigeerd wanneer een dergelijke correctie noodzakelijk en onderbouwd is. Tot slot wijst de Commissie erop dat het in de zaak DS473 EU — biodiesel (Argentinië) niet ging om de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening, dat de rechtsgrondslag ter zake vormt voor de vaststelling van de normale waarde in het onderhavige onderzoek. Derhalve heeft de Commissie dit argument afgewezen.

([10]) Zie bericht van inleiding van een antidumpingprocedure betreffende de invoer van bepaalde soorten polyvinylalcohol van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB C 256 van 30.7.2019, blz. 4, punt 3).

(99) Voorts heeft één belanghebbende, te weten Wacker, opmerkingen ingediend met betrekking tot het bestaan van verstoringen van betekenis. Ten eerste stelde Wacker dat de in artikel 2, lid 6 bis, van de antidumpingbasisverordening beschreven methode als dusdanig niet strookt met artikel 2.1 en artikel 2.2.2 van de antidumpingovereenkomst. Dit doordat het begrip "dumping" betrekking heeft op het prijsstellingsgedrag van individuele exporteurs/buitenlandse producenten, zoals opgemerkt door de Beroepsinstantie in US — Stainless Steel from Mexico, punt 86. Bovendien biedt artikel 2.2 van de antidumpingovereenkomst niet de mogelijkheid om de productiekosten te berekenen op basis van kosten buiten het land vanwaar het uitgevoerde product van oorsprong is. Tot slot stelde [Wacker] dat de Commissie voornemens is voor alle Chinese productiefactoren gebruik te maken van kosten uit derde landen, wat niet strookt met artikel 2.2.1.1 van de antidumpingovereenkomst, zoals ook is bevestigd door de Beroepsinstantie in EU — biodiesel (Argentinië) en door het Panel in EU — biodiesel (Indonesië).

(100) De kwestie van de verenigbaarheid van artikel 2, lid 6 bis, met de WTO-regels is al besproken in overweging 98.

(101) Ten tweede betoogde Wacker dat, zoals verduidelijkt door de Beroepsinstantie in VS — Carbon Steel (India), het loutere feit dat de overheid een hoofdleverancier van een product in een land is, niet betekent dat prijzen in dat land laag/goedkoop/verstoord of niet marktgericht zijn.

(102) De Commissie herinnerde eraan dat het geschil US — Carbon Steel (India) betrekking had op compenserende maatregelen en dus te maken heeft met de verenigbaarheid van de maatregelen met de SCM-overeenkomst. De bevindingen in deze zaak zijn dan ook irrelevant voor een antidumpingonderzoek, dat onderworpen is aan de antidumpingovereenkomst.

(103) Ten derde strookt de correctie van de verkoopkosten, algemene kosten en administratiekosten ("VAA-kosten") en de productiekosten wegens de beweerdelijke verstoring van de grondstoffenkosten alsmede de arbeidskosten niet met artikel 2.2.2 van de antidumpingovereenkomst. In elk geval, aldus Wacker, kan de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, niet gerechtvaardigd zijn aangezien er met betrekking tot de kosten voor basisproducten of de VAA-kosten geen sprake is van verstoring.

(104) De Commissie merkte op dat zodra is vastgesteld dat het wegens het bestaan van verstoringen van betekenis in het land van uitvoer overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening niet passend is gebruik te maken van de binnenlandse prijzen en kosten in dat land, de normale waarde in het land van oorsprong voor elke producent-exporteur overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), wordt vastgesteld door berekening aan de hand van niet-verstoorde prijzen of benchmarks in een geschikt representatief land. Dezelfde bepaling van de basisverordening maakt het ook mogelijk binnenlandse kosten te gebruiken als is vastgesteld dat zij niet verstoord zijn. Derhalve hadden de producenten-exporteurs de mogelijkheid om bewijs aan te dragen blijkens hetwelk hun individuele VAA-kosten en/of andere kosten voor basisproducten daadwerkelijk niet verstoord waren. De Commissie heeft echter, zoals blijkt uit de punten 3.1.1.2 tot en met 3.1.1.9, vastgesteld dat er sprake is van verstoringen in de PVA-bedrijfstak en er was geen bewijs dat de productiefactoren van individuele producenten-exporteurs niet verstoord waren. Derhalve werden deze argumenten afgewezen.

(105) Ten vierde voerde Wacker aan dat het feit dat de Chinese PVA-producenten in grote mate in handen van de staat zijn, niet relevant is voor het huidige dumpingonderzoek, aangezien de Chinese PVA-markt volledige marktwerking kent.

(106) De Commissie herinnerde eraan dat volgens artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening, staatseigendom een belangrijke indicator kan zijn voor het bestaan van de verstoringen van betekenis. Zelfs de particuliere PVA-producenten zijn, zoals gedetailleerd beschreven in de punten 3.1.1.3 en 3.1.1.4, actief in de omgeving die wordt gedomineerd door de staatsaanwezigheid en door de sturing van staatswege van de PVA-bedrijfstak alsook van aan de PVA-productie aanverwante bedrijfstakken, zoals producenten van grondstoffen voor de productie van PVA.

(107) Ten vijfde stelde Wacker dat de kostprijs van steenkool, gas, ruwe olie en elektriciteit in de VRC niet verstoord is, dat de VRC in feite een importeur is van steenkool en gas, en dat elektriciteitsprijzen vaak hoger zijn dan in andere landen. De Commissie zou derhalve de Chinese prijzen voor die basisproducten moeten gebruiken.

(108) De Commissie herinnert eraan dat zij geen overtuigend bewijsmateriaal heeft om vast te stellen dat bepaalde kosten niet verstoord zijn. Zij merkte tevens in overweging 169 op dat volgens het bewijsmateriaal in het dossier alle in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs al hun belangrijkste basisproducten in de VRC inkochten. Aangezien de Commissie in het hele land verstoringen van betekenis in de PVA-sector vaststelde in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening en er geen bewijsmateriaal is in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), derde streepje, van de basisverordening, heeft de Commissie dit argument verworpen.

(109) Eén producent/gebruiker in de Unie heeft naar aanleiding van de mededeling van de definitieve bevindingen hernieuwd een reeks opmerkingen ingediend die in wezen identiek zijn aan die welke in overweging 99 zijn beschreven, en benadrukt dat artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening als zodanig niet in strookt met artikel 2.2 en artikel 2.2.2 van de antidumpingovereenkomst en dat de Commissie weliswaar stelt dat artikel 2, lid 6 bis, met de WTO-verplichtingen van de EU strookt, maar dat zij geen nadere toelichting geeft over de rechtsgronden om haar stelling te staven. In plaats daarvan zou de Commissie zichzelf tegenspreken en moeite hebben om een juridische rechtvaardiging voor de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening te vinden.

(110) Voorts heeft de producent/gebruiker in de Unie onder verwijzing naar artikel 2.2 van de antidumpingovereenkomst in dit verband aangevoerd dat de berekening van de normale waarde alleen in de drie in die bepaling genoemde specifieke situaties is toegestaan en dat deze lijst van die situaties uitputtend is. Bijgevolg betoogt de producent/gebruiker in de Unie dat de Commissie, alvorens de normale waarde te berekenen, moest aantonen dat er sprake is van een van de drie in artikel 2.2 van de antidumpingovereenkomst genoemde situaties, in plaats van dat zij zich op het aantonen van het bestaan van vermeende verstoringen in de Chinese economie richt. Volgens de producent/gebruiker in de Unie staat artikel 2.2 van de antidumpingovereenkomst geen uitzondering toe op grond van kostenverstoringen.

(111) Eén gebruiker heeft een soortgelijk betoog gevoerd, en daarbij zelfs de bovengenoemde argumenten van de producent/gebruiker in de Unie aangehaald. Deze andere gebruiker was dienovereenkomstig van mening dat de door de Commissie toegepaste methode strijdig met de WTO-regels was, omdat de antidumpingovereenkomst alleen gebruikmaking van de productiekosten voor de berekening van de normale waarde toestaat wanneer er op de binnenlandse markt geen verkoop plaatsvindt in het kader van normale handelstransacties, wegens of in geval van een specifieke marktsituatie die van invloed is op de vergelijkbaarheid van de prijzen. Voorts betoogt de gebruiker dat indien de door de Commissie genoemde verstoringen van betekenis moeten worden geacht op een specifieke marktsituatie neer te komen, deze verstoringen evenzeer van invloed zouden zijn op de Chinese binnenlandse prijzen en de Chinese prijzen bij uitvoer, wat op zijn beurt de Commissie zou verbieden van de verkoopprijzen in de VRC af te wijken.

(112) Net als voornoemde argumenten van de producent/gebruiker in de Unie heeft één in de steekproef opgenomen producent-exporteur in zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen aangevoerd dat de gebruikmaking van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening leidt tot verschillende schendingen van artikel 2 van de antidumpingovereenkomst, wat volgens de producent-exporteur wordt bevestigd door verschillende panelverslagen en verslagen van de Beroepsinstantie.

(113) Identieke argumenten werden tevens aangevoerd in de opmerkingen van andere in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs over de mededeling van de definitieve bevindingen, waarbij werd gesteld dat de Commissie niet er niet in is geslaagd om de normale waarde vast te stellen aan de hand van een strikte vergelijking met de Chinese prijzen of kosten, maar dat zij effectief artikel 2 van de antidumpingovereenkomst volledig heeft geïgnoreerd. Ter illustratie van de vermeende tekortkomingen van de aanpak van de Commissie, die volgens de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs resulteert in opgeblazen dumpingmarges, bieden de producenten een illustratieve alternatieve benadering van de wijze waarop de normale waarde zou kunnen worden vastgesteld. Daarnaast hebben deze in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs verwezen naar de bevindingen van het panel in DS494 EU - Cost adjustment methodologies (Rusland). De in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs voerden aan dat de bevindingen van het panel steun zouden verlenen aan hun standpunt dat artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening onverenigbaar is met de WTO aangezien, aldus de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening niets meer is dan een versterkt geformuleerd artikel 2, lid 5.

(114) Daarnaast achtte de Chinese overheid de normale waarde overeenkomstig artikel 2, lid 6, onder a), van de basisverordening strijdig met artikel 2.2 van de antidumpingovereenkomst, dat een uitputtende lijst bevat van drie situaties waarin de normale waarde kan worden berekend, maar geen van deze situaties bestrijkt de voorwaarden van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening. De Chinese overheid was bovendien van mening dat voor de berekening van de normale waarde de WTO-regels verlangen dat de productiekosten in het land van oorsprong moeten worden gebruikt, vermeerderd met een redelijk bedrag voor verkoopkosten, algemene kosten en administratiekosten en voor winst bij de berekening van de normale waarde. Artikel 2, lid 6 bis, van de antidumpingbasisverordening heeft echter wat onder gegevensbronnen kan worden geschaard zodanig uitgebreid dat hieronder ook de productie- en verkoopkosten in een geschikt representatief land, of internationale prijzen, kosten of benchmarks vallen.

(115) Een belanghebbende heeft in zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen gesteld dat de Commissie niet het recht had een door berekening vastgestelde normale waarde te gebruiken, maar heeft deze stelling nader heeft onderbouwd.

(116) In antwoord op de argumenten van de producent/gebruiker in de Unie herhaalt de Commissie haar standpunt dat in overweging 98 is uiteengezet, dat artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening volledig in overeenstemming is met de WTO-verplichtingen van de Europese Unie. Het argument van de producent in de Unie/de gebruiker moet daarom worden afgewezen. De dienovereenkomstige argumenten van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, de belanghebbende en de Chinese overheid als hierboven beschreven in de overwegingen 112 tot en met 115 worden om dezelfde redenen afgewezen. Wat de door sommige in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs voorgestelde alternatieve aanpak voor de berekening van de normale waarde betreft, geldt dat

dit argument wordt behandeld in overweging 271. Wat de verwijzing naar DS494 EU - Cost adjustment methodologies (Rusland) betreft, merkt de Commissie voorts op dat het panel uitdrukkelijk heeft verklaard dat Verordening (EG) 2017/2321 ([11]), waarbij artikel 2, lid 6 bis, in de basisverordening werd opgenomen, niet binnen zijn mandaat viel.

(117) In zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerde dezelfde producent/gebruiker in de Unie voorts aan dat hij aanzienlijk bewijsmateriaal had verstrekt uit de eigen rapporten van de Commissie over de elektriciteits- en gasmarkten, waaruit bleek dat de elektriciteits- en de LNG-kosten in China hoger zijn dan in de EU-lidstaten en dat zij hoger waren in China in 2018 en 2019. In dit verband betoogde de producent/gebruiker in de Unie dat de Commissie dat bewijsmateriaal niet had behandeld maar dat zij in plaats daarvan de bewijslast had omgekeerd door op te merken dat geen van de Chinese ondernemingen had aangetoond dat hun kosten niet verstoord waren. De producent/gebruiker in de Unie betoogde in dit verband dat de Commissie niet aan haar bewijslast heeft voldaan door zich in de eerste plaats op het rapport te baseren, dat hoe dan ook gebaseerd is op historische informatie met betrekking tot de periode voorafgaand aan het onderzoektijdvak, die niet specifiek betrekking heeft op de PVA-sector en geen rekening houdt met de eigen vaststelling van de Commissie dat Chinese elektriciteits-, gas- en olieprijzen hoger zijn dan in de EU-lidstaten.

(118) In haar antwoord op de argumenten van de producent/gebruiker in de Unie herinnert de Commissie eraan dat de aanwezigheid van verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening geen functie is van absolute of relatieve waarden van bepaalde productiefactoren, zoals elektriciteit, gas of olie. In plaats daarvan is het relevante criterium om vast te stellen of er sprake is van verstoringen van betekenis, of de gerapporteerde prijzen of kosten, waaronder de kosten van grondstoffen en energie, niet door de vrije marktwerking tot stand doordat zij door aanzienlijk overheidsingrijpen worden beïnvloed. De Commissie heeft de beoordeling in de punten 3.1.1.2 tot en met 3.1.1.9 uitgevoerd en op basis van deze analyse in punt 3.1.1.10 geconcludeerd dat het niet passend is de binnenlandse prijzen en kosten te gebruiken om de normale waarde vast te stellen. De Commissie herinnert er voorts aan dat wanneer de prijzen en kosten worden beïnvloed door verstoringen van betekenis, de binnenlandse kosten uitsluitend als bron voor de berekening van de normale waarde kunnen worden gebruikt wanneer op basis van nauwkeurig en passend bewijsmateriaal is vastgesteld dat zij niet verstoord zijn. Zoals uiteengezet in overweging 108 is er echter geen nauwkeurig en passend bewijsmateriaal in dit verband. Bijgevolg moet het argument van de producent/gebruiker in de Unie dat de Commissie de bewijslast heeft omgekeerd, worden afgewezen.

(119) In een aanvullend argument dat na de mededeling van de definitieve bevindingen werd ingediend, voerde de producent/gebruiker in de Unie aan dat de wijze waarop de Commissie de normale waarde heeft berekend, onwettig is omdat de Commissie de vereisten van de laatste zin van artikel 2.2 van de antidumpingovereenkomst niet in acht heeft genomen. Onder verwijzing naar het geschil EU — biodiesel (Argentinië) heeft de producent/gebruiker in de Unie aangevoerd dat de Commissie, wanneer zij zich voor de vaststelling van de productiekosten baseert op informatie van buiten het land, verplicht is ervoor te zorgen dat die informatie wordt gebruikt om tot de productiekosten in het land van oorsprong uit te komen. De Commissie heeft echter enkel de productiekosten/inputkosten van de Chinese PVA-producenten-exporteurs vervangen door Turkse kosten, zonder de relevante correcties door te voeren. Dit resulteerde in opgeblazen kosten voor de grondstoffen, aangezien de Commissie enerzijds binnenlandse vervoerskosten, internationale vracht- en verzekeringskosten, alsook invoerrechten uit de Turkse benchmarkkosten inbegreep, en zij anderzijds geen moeite heeft gedaan om de Turkse invoerprijzen aan te passen om de productiekosten in China te weerspiegelen. Ter illustratie van de beweerdelijk kunstmatig opgeblazen en onlogische Turkse kosten die de Commissie bij de berekening van de normale waarde heeft gebruikt, stelt de producent/gebruiker in de Unie dat hij bepaalde grondstoffen zoals azijnzuur of steenkool op de EU-markt koopt tegen een aanzienlijk lagere prijs dan de door de Commissie gebruikte Turkse benchmarkprijzen.

(120) Dezelfde redenering werd herhaald door één gebruiker, die in zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen stelde dat de berekening van de normale waarde van de Commissie in EU — biodiesel (Argentinië) vergelijkbaar is met de methode die is beschreven in artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening, en dat de Commissie derhalve de uitspraak van de Beroepsinstantie in de EU — biodiesel (Argentinië) niet naast zich kan neerleggen door enkel te verklaren dat artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening pas later is ingevoerd.

(121) In antwoord op het argument van de producent/gebruiker van de Unie herhaalt de Commissie om te beginnen, zoals reeds vermeld in overweging 98, dat het geschil DS473 EU — biodiesel (Argentinië) geen betrekking had op de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening, wat voor de vaststelling van de normale waarde in het kader van dit onderzoek de relevante rechtsgrondslag vormt. Volgens artikel 2, lid 6 bis, onder a), moet de normale waarde in het land van oorsprong de niet-verstoorde prijs van de grondstoffen in het representatieve land, dat in dit geval Turkije is, weerspiegelen. De verwijzing van de producent/gebruiker in de Unie naar zijn eigen inkoopprijzen in de EU is derhalve voor de berekening van de normale waarde niet relevant. In dezelfde geest gaat het argument van de producent/gebruiker van de Unie dat de Commissie zich niet heeft ingespannen om de Turkse

([11]) Verordening (EU) 2017/2321 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2017 tot wijziging van Verordening (EU) 2016/1036 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Unie, en Verordening (EU) 2016/1037 betreffende bescherming tegen invoer met subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Unie (PB L 338 van 19.12.2017, blz. 1).

invoerprijzen aan te passen om de productiekosten in China tot uitdrukking te brengen, voorbij aan het feit dat ingevolge artikel 2, lid 6 bis, onder a), de normale waarde een niet-verstoorde prijs van de grondstoffen moet weerspiegelen op basis van informatie uit het representatieve land. Het argument van de producent/gebruiker van de Unie dat de binnenlandse kosten van vervoer, vracht, verzekering en invoerrechten buiten beschouwing moeten worden gelaten, moet eveneens worden afgewezen, zoals in overweging 269 nader wordt toegelicht.

(122) Het argument dat de Commissie niet kan afwijken van de binnenlandse prijzen door enkel eraan te refereren dat de bepaling van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening na EU — biodiesel (Argentinië) is ingevoerd, moet eveneens worden verworpen. Zoals reeds vermeld in overweging 98 had de zaak EU — biodiesel (Argentinië) geen betrekking op de toepassing van artikel 2, lid 6 bis. Bijgevolg is de Commissie van mening dat de uitspraak in EU — biodiesel (Argentinië) niet wegens het tijdstip waarop artikel 2, lid 6 bis, in de basisverordening werd ingevoegd, maar vanwege de verschillende juridische aard ervan niet relevant is in de onderhavige zaak. In elk geval bevestigt de zaak EU-biodiesel (Argentinië) dat er omstandigheden zijn waarin de normale waarde in het land van oorsprong kan worden vastgesteld door berekening op basis van informatie uit een representatief derde land.

(123) De Commissie heeft onderzocht of het al dan niet passend was om gebruik te maken van de binnenlandse prijzen en kosten in de VRC wegens de aanwezigheid van verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening. Daartoe heeft zij gebruikgemaakt van het beschikbare bewijsmateriaal in het dossier, met inbegrip van het bewijsmateriaal in het rapport, dat gebaseerd is op openbaar beschikbare bronnen. Bij deze analyse is niet alleen gekeken naar het aanzienlijke overheidsingrijpen in de economie van de VRC in het algemeen, maar ook naar de specifieke marktsituatie in de sector ter zake die het betrokken product omvat.

3.1.1.2. Verstoringen van betekenis die van invloed zijn op de binnenlandse prijzen en kosten in de VRC

(124) Het Chinese economische stelsel is gebaseerd op het concept van de "*socialistische markteconomie*". Dat concept is vastgelegd in de Chinese grondwet en is bepalend voor het economisch bestuur van de VRC. Het kernbeginsel is "*socialistisch staatseigendom van de productiemiddelen, namelijk eigendom van het gehele volk en collectief eigendom van de werkende bevolking*". De staatseconomie wordt als de "*leidende kracht van de nationale economie*" beschouwd en de staat heeft de opdracht om "*de consolidatie en groei ervan te waarborgen*" ([12]). Bijgevolg maakt de wijze waarop de Chinese economie is ingericht niet alleen aanzienlijk overheidsingrijpen in de economie mogelijk, maar is dergelijk ingrijpen ook uitdrukkelijk voorgeschreven. Het gehele rechtsstelsel is doordrongen van de notie dat publieke eigendom superieur is aan particuliere eigendom en deze notie wordt in alle belangrijke wetgeving als algemeen beginsel benadrukt. De Chinese eigendomswetgeving is hiervan een voorbeeld bij uitstek: zij verwijst naar de eerste fase van het socialisme en geeft de staat de opdracht het fundamentele economische stelsel in stand te houden waarin de publieke eigendom een overheersende rol speelt. Andere vormen van eigendom worden getolereerd, waarbij de wet toelaat dat zij zich naast de staatseigendom ontwikkelen ([13]).

(125) Bovendien wordt de socialistische markteconomie krachtens het Chinese recht ontwikkeld onder leiding van de Chinese Communistische Partij ("CCP"). De structuren van de Chinese staat en van de CCP zijn op alle niveaus (juridisch, institutioneel, persoonlijk) met elkaar vervlochten en vormen een superstructuur waarin de rollen van de CCP en de staat niet van elkaar zijn te onderscheiden. Na een wijziging van de Chinese grondwet in maart 2018 werd de leidende rol van de CCP nog prominenter gemaakt door de herbevestiging ervan in artikel 1 van de grondwet. Na de reeds bestaande eerste zin van die bepaling: "*Het socialistische systeem is het fundamentele stelsel van de Volksrepubliek China*", is een nieuwe tweede zin ingevoegd, die luidt: "*De bepalende eigenschap van het socialisme met Chinese kenmerken is het leiderschap van de Communistische Partij van China.*" ([14]) Dit illustreert de onbetwiste en steeds toenemende zeggenschap van de CCP over het economische stelsel van de VRC. Dit leiderschap en deze zeggenschap zijn inherent aan het Chinese systeem en gaan veel verder dan de gebruikelijke situatie in andere landen waar de overheden algemene macro-economische zeggenschap uitoefenen binnen de grenzen van vrije marktwerking.

(126) De Chinese staat voert een interventionistisch economisch beleid om zijn doelen na te streven, die niet zozeer een afspiegeling zijn van de heersende economische omstandigheden op een vrije markt, maar veeleer samenvallen met de politieke agenda van de CCP ([15]). De Chinese autoriteiten hanteren talrijke interventionistische economische instrumenten, waaronder het systeem van industriële planning, het financiële stelsel en het niveau van de regelgeving.

([12]) Rapport — hoofdstuk 2, blz. 6-7.
([13]) Rapport — hoofdstuk 2, blz. 10.
([14]) Beschikbaar op http://www.fdi.gov.cn/1800000121_39_4866_0_7.html (laatst geraadpleegd op 15 juli 2019).
([15]) Rapport — hoofdstuk 2, blz. 20-21.

(127) Ten eerste — op het niveau van de algemene administratieve zeggenschap — wordt de richting van de Chinese economie bepaald door een complex systeem van industriële planning dat alle economische activiteiten in het land beïnvloedt. Deze plannen hebben in hun totaliteit betrekking op een alomvattende en complexe matrix van sectoren en sectoroverstijgende beleidsmaatregelen die op alle niveaus van de overheid aanwezig is. De plannen op provinciaal niveau zijn gedetailleerd, terwijl in de nationale plannen bredere doelen worden gesteld. In de plannen worden ook de middelen beschreven om de betrokken bedrijfstakken/sectoren te ondersteunen, en het tijdsbestek waarin de doelstellingen moeten worden gerealiseerd. Sommige plannen bevatten nog steeds expliciete productiestreefcijfers, terwijl dit in eerdere planningscycli de regel was. In het kader van de plannen worden afzonderlijke industriële sectoren en/of projecten aangewezen als (positieve of negatieve) prioriteiten in overeenstemming met de prioriteiten van de regering en worden er specifieke ontwikkelingsdoelstellingen aan toegekend (industriële modernisering, internationale expansie enz.). De marktdeelnemers, zowel de particuliere als de publieke, moeten hun bedrijfsactiviteiten aanpassen aan de realiteit zoals opgelegd door het planningsysteem. Dit geldt niet slechts vanwege de bindende aard van de plannen, maar ook omdat de Chinese autoriteiten op alle overheidsniveaus zich aan het systeem van plannen houden en de aan hen verleende bevoegdheden dienovereenkomstig gebruiken, en de marktdeelnemers er aldus toe bewegen zich te houden aan de prioriteiten die in de plannen zijn gesteld (zie ook punt 3.1.1.5) ([16]).

(128) Ten tweede — op het niveau van de toewijzing van financiële middelen — wordt het financiële systeem van de VRC gedomineerd door de handelsbanken in staatseigendom. Deze banken moeten zich bij het opzetten en uitvoeren van hun kredietbeleid schikken naar de doelstellingen van het industriebeleid van de regering in plaats van zich in de eerste plaats te buigen over de economische merites van een bepaald project (zie ook punt 3.1.1.8) ([17]). Hetzelfde geldt voor de andere onderdelen van het Chinese financiële systeem, zoals de aandelenmarkten, obligatiemarkten, private-equitymarkten enz. Ook deze niet-bancaire onderdelen van de financiële sector zijn institutioneel en operationeel opgezet op een manier die er niet op gericht is de efficiënte werking van de financiële markten te maximaliseren, maar de zeggenschap te waarborgen en ingrijpen door de staat en de CCP mogelijk te maken ([18]).

(129) Ten derde — op het niveau van de regelgeving — neemt het overheidsingrijpen in de economie verschillende vormen aan. Regels omtrent overheidsopdrachten worden bijvoorbeeld regelmatig gebruikt om andere beleidsdoelstellingen na te streven dan economische doelmatigheid, waardoor het beginsel van marktwerking op dit gebied wordt ondermijnd. In de toepasselijke wetgeving is uitdrukkelijk bepaald dat overheidsopdrachten worden geplaatst om de verwezenlijking van in het overheidsbeleid vastgestelde doelstellingen te bevorderen. De aard van deze doelstellingen wordt echter niet omschreven, waardoor de besluitvormende organen over een ruime beoordelingsmarge beschikken ([19]). Ook op het gebied van investeringen behoudt de Chinese overheid aanzienlijke zeggenschap over en invloed op de bestemming en de hoogte van zowel publieke als particuliere investeringen. Het doorlichten van investeringen, evenals diverse prikkels, beperkingen en verboden met betrekking tot investeringen worden door de autoriteiten gebruikt als een belangrijk instrument ter ondersteuning van de doelstellingen van het industriebeleid, zoals de handhaving van de zeggenschap van de staat over belangrijke sectoren of de versterking van de binnenlandse industrie ([20]).

(130) Kortom, het Chinese economische model is gebaseerd op bepaalde fundamentele axioma's die voorzien in grootschalig overheidsingrijpen en dit aanmoedigen. Dergelijk aanzienlijk overheidsingrijpen staat haaks op de vrije marktwerking en leidt tot een verstoring van de doeltreffende toewijzing van middelen volgens de marktbeginselen ([21]).

3.1.1.3. Verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), eerste streepje, van de basisverordening: het feit dat de markt in kwestie voor een groot deel wordt bediend door ondernemingen die in handen zijn van de autoriteiten van het land van uitvoer, waarover deze zeggenschap hebben of waarop deze beleidstoezicht uitoefenen

(131) In de VRC vormen ondernemingen die in handen zijn van de staat, waarover de staat zeggenschap heeft of waarop de staat beleidstoezicht uitoefent, een essentieel onderdeel van de economie.

(132) De Chinese overheid en de CCP houden structuren in stand waarmee hun blijvende invloed op ondernemingen, en met name staatsondernemingen, wordt verzekerd. De staat (en in veel opzichten de CCP) is niet alleen actief betrokken bij het formuleren en controleren van de uitvoering van het algemene economische beleid door individuele staatsondernemingen, maar doet ook zijn rechten gelden om deel te nemen aan de operationele besluitvorming in staatsondernemingen. Dit gebeurt doorgaans door de roulatie van leidinggevend personeel tussen overheidsinstanties en staatsondernemingen, door de aanwezigheid van partijleden in de uitvoerende organen van

([16]) Rapport — hoofdstuk 3, blz. 41, 73-74.
([17]) Rapport — hoofdstuk 6, blz. 120-121.
([18]) Rapport — hoofdstuk 6, blz. 122-135.
([19]) Rapport — hoofdstuk 7, blz. 167-168.
([20]) Rapport — hoofdstuk 8, blz. 169-170, 200-201.
([21]) Rapport — hoofdstuk 2, blz. 15-16, Rapport — hoofdstuk 4, blz. 50, blz. 84, Rapport — hoofdstuk 5, blz. 108-9.

staatsondernemingen en van partijcellen in ondernemingen (zie ook punt 3.1.1.4), alsook door het vormgeven van de bedrijfsstructuur van de sector staatsondernemingen ([22]). In ruil daarvoor genieten staatsondernemingen een bijzondere status binnen de Chinese economie, wat een aantal economische voordelen inhoudt, zoals met name afscherming tegen concurrentie en preferentiële toegang tot relevante basisproducten, waaronder financiële middelen ([23]).

(133) Met name in de PVA-sector is een aanzienlijk deel van de ondernemingen nog altijd in handen van de Chinese overheid. Van de in de steekproef opgenomen ondernemingen is Anhui Wan Wei High Tech Materials, dat deel uitmaakt van de Wan Wei Group, een staatsonderneming met een jaarlijkse capaciteit van 350 000 ton/jaar, goed voor 28 % van de nominale binnenlandse PVA-productiecapaciteit en 40 % van de werkelijke productiecapaciteit ([24]). Het is ook de grootste PVA-producent in China, naast Sinopec en Inner Mongolia Shuangxin ([25]). Mengwei, een andere onderneming die tot de Wan Wei Group behoort, wordt actief aangemoedigd om een grote PVA-producent te worden als onderdeel van het industrialiseringsproject van Binnen-Mongolië. Op de website van Mengwei staat het volgende te lezen: "Met een jaarlijkse productie van het project van 200 000 ton vinylacetaat (VAC) en 100 000 ton PVA en een investering van in totaal ongeveer 1,5 miljard yuan is dit het grootste PVA-project met een eenmalige investeringscapaciteit in China. […] De onderneming plant meer dan 7 miljard yuan te investeren tijdens het tijdvak van het "12e Vijfjarenplan", en vervolgens een PVA-productielijn van 100 000 ton te bouwen, […] Op dat ogenblik zal een nieuwe moderne industriële stad verrijzen in het prachtige landschap van Binnen-Mongolië" ([26]).

(134) Sinopec Group is een andere grote Chinese staatsonderneming en PVA-producent. Chongqing Chuanwei Chemical Co., Ltd heeft een capaciteit van 160 000 ton polyvinylalcohol per jaar ([27]) en werd als een officieel project van de Chinese overheid gestart: "De bouw van het project begon op 17 april 2009 en werd door het ministerie van Industrie en Informatietechnologie beschouwd als cruciaal bouwproject om de binnenlandse vraag omhoog te stuwen ([28])."

(135) De derde in de steekproef opgenomen onderneming, Inner Mongolia Shuangxin, is weliswaar een particuliere onderneming, maar heeft banden met de regering via de partijorganisatie (zie overweging 140).

(136) Door de hoge mate van overheidsingrijpen in de PVA-bedrijfstak en een groot aandeel van staatsondernemingen in de sector, worden zelfs particuliere producenten verhinderd om onder marktvoorwaarden te opereren. Zowel staats- als particuliere ondernemingen in de PVA-sector zijn immers ook onderworpen aan beleidstoezicht, zoals vermeld in punt 3.1.1.5.

3.1.1.4. Verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), tweede streepje, van de basisverordening: overheidsdeelneming in bedrijven, waardoor inmenging van de overheid in de prijzen of kosten mogelijk wordt

(137) Naast de uitoefening van zeggenschap over de economie door staatsondernemingen in handen te hebben en aan de hand van andere instrumenten, kan de Chinese overheid zich ook in de prijzen en kosten mengen via overheidsdeelneming in ondernemingen. Het recht van overheidsinstanties om leidinggevend personeel op sleutelposities in staatsondernemingen te benoemen en te ontslaan, zoals bepaald in de Chinese wetgeving, kan worden beschouwd als afspiegeling van de overeenkomstige eigendomsrechten ([29]), maar daarnaast vormen de CCP-cellen in ondernemingen, niet alleen in staatsondernemingen maar ook in particuliere ondernemingen, een ander belangrijk kanaal door middel waarvan de staat zich in de besluitvorming van bedrijven kan mengen. Volgens het vennootschapsrecht van de VRC moet in elke onderneming een CCP-organisatie in het leven worden geroepen (met ten minste drie CCP-leden zoals bepaald in de statuten van de CCP ([30])) en dient de onderneming de nodige voorwaarden te scheppen voor de activiteiten van de partijorganisatie. Deze eis lijkt in het verleden niet altijd te zijn gevolgd of strikt te zijn gehandhaafd. De CCP heeft echter ten minste sinds 2016 haar aanspraken op zeggenschap over de zakelijke besluitvorming in staatsondernemingen als beleidsprincipe kracht bijgezet. De CCP zou naar verluidt ook druk uitoefenen op particuliere ondernemingen om "vaderlandslievendheid" voorop te stellen en zich naar de partijlijn te voegen ([31]). In 2017 werd bericht dat in 70 % van de circa 1,86 miljoen ondernemingen in

([22]) Rapport — hoofdstuk 3, blz. 22-24 en hoofdstuk 5, blz. 97-108.
([23]) Rapport — hoofdstuk 5, blz. 104-9.
([24]) Zie http://pdf.dfcfw.com/pdf/H3_AP201809031187055296_1.pdf
([25]) "Momenteel zijn er 12 grote PVA-producenten in China. De grootste zijn Wanwei High tech, Sichuanchuanwei (SINOPEC), Shuangxin, Ningxia Land, goed voor een totale jaarlijkse productie van 770 000 ton." Zie http://www.ccxr.com.cn/pdf/20189171721180715.pdf
([26]) http://www.wwgf.com.cn/Article/lists/cateid/10.html
([27]) https://www.sohu.com/a/336366992_617351
([28]) Zie https://www.yicai.com/news/942233.html
([29]) Rapport — hoofdstuk 5, blz. 100-1.
([30]) Rapport — hoofdstuk 2, blz. 26.
([31]) Rapport — hoofdstuk 2, blz. 31-2.

particuliere eigendom partijcellen aanwezig waren en dat er toenemende druk was om de CCP-organisaties het laatste woord te laten hebben over de besluitvorming in hun respectieve ondernemingen ([32]). Deze voorschriften zijn van algemene toepassing in de gehele Chinese economie, in alle sectoren, ook op producenten van PVA en de leveranciers van hun basisproducten.

(138) Zoals reeds is opgemerkt, zijn specifiek in de PVA-bedrijfstak veel PVA-producenten in handen van de staat. Het in de steekproef opgenomen Mengwei, onderdeel van de Wan Wei Group, staat onder supervisie van de SASAC ("State-owned Assets Supervision and Administration Commission"); het project van de onderneming voor PVA-productie wordt bijvoorbeeld beschreven als volgt: "Fase II van het speciale project van Mengwei voor 100 000 ton polyvinylalcoholhars per jaar en […] zijn de fondsenwervingsprojecten die zijn opgenomen in het "Plan for 2015 non-public Development Bank A-share stock" ("Plan voor 2015 van de ontwikkelingsbank voor niet-verhandelbare A-aandelen") van de onderneming. Hiervoor is goedkeuring gegeven door de SASAC van de Volksregering van de provincie Anhui (Brief [2015] 599): "Goedkeuring van relevante aangelegenheden met betrekking tot niet-verhandelbare aandelen van de ontwikkelingsban met betrekking tot Anhui Wan Wei high tech materials Co., Ltd" zoals ook was goedgekeurd door de eerste buitengewone algemene aandeelhoudersvergadering van 2015" ([33]). Bovendien is Wan Wei onderworpen aan partijopbouwende activiteiten: "Betreffende de opbouw van de werkstijl en het zuivere beheer in het volgende stadium wees Wu Shangyi, het hoofd van de Discipline-inspectiecommissie van de aandelenvennootschap, erop dat men de situatie van de opbouw van de werkstijl van de partij op gepaste wijze moet aanpakken, […] zich moet toespitsen op de huidige centrale werkzaamheden met betrekking tot de hervorming en ontwikkeling van Anhui, met stijlopbouw als de hoofdlijn, en dat men verder een zuiver en verticaal ondernemingsklimaat moet creëren om te komen tot een sterke disciplinaire garantie voor de hoogwaardige ontwikkeling van de groepsonderneming. Tang Xiaohong, plaatsvervangend secretaris van de Discipline-inspectiecommissie van de groepsonderneming, stelde: "[…] de omzetting van de stijl en een zuiver beheer vastbesloten bevorderen […]" ([34]).

(139) Sinopec, een andere onderneming die bij het onderzoek in de steekproef is opgenomen, is ook een staatsonderneming en benadrukt frequent dat zij de partijbeginselen onderschrijft. Op de website van Sinopec staat het volgende te lezen: "In 2018 sloot de onderneming zich aan bij de sturing van de socialistische ideologie van het nieuwe tijdperk met Chinese kenmerken van Xi Jinping en de geest van het 19e Nationale Congres van de Partij, integreerde zij de algemene vereisten voor partijopbouw in het nieuwe tijdperk volledig, spitste zij zich nauwgezet toe op het strategisch ontwikkelen van de opbouw van een onderneming van wereldklasse, geleid door politieke opbouw, het krachtig versterken van capaciteitsopbouw van de partijcomités van ondernemingen in rechtstreekse eigendom om de algehele situatie te beheren, het krachtig invoeren van het organisatorische verbeteringsproject van de basispartijorganisatie, het krachtig stimuleren van de vitaliteit van teamleiders en ondernemerschap, het coördineren en versterken van alle activiteiten die bijdragen tot de opbouw van de partij, en het continu verbeteren van de kwaliteit van de opbouw van de partij om een sterke waarborg te bieden om Sinopec uit te bouwen tot een onderneming van wereldklasse met wereldwijd concurrentievermogen. Zich inzetten voor de studie, propaganda en uitvoering van het nieuwe socialistische tijdperk met Chinese kenmerken van Xi Jinping en de geest van het 19e Nationale Congres van de Communistische Partij als belangrijkste politieke taak, en een scala aan methoden zoals reizen, speciale opleiding en een thematische Partijdag goedkeuren om leren, denken en praktisch uitvoeren te bevorderen. Eenheid, onderwijs voor en aansturing van partijleden en kaderleden blijven het bewustzijn en het bewustzijn om resoluut te komen tot "twee zekerheden" versterken, en loyaliteit voor de partij in praktijk brengen met concrete acties. ([35])"

(140) Inner Mongolia Shuangxin omschrijft partijopbouwende activiteiten als volgt op haar website: "De onderneming richtte in 2005 een partijafdeling op. In mei 2012 keurde het Departement Organisatie van het Otog Bannercomité van de Chinese Communistische Partij formeel de oprichting goed van het Partijcomité van Inner Mongolia Shuangxin Resources Holdings Co., Ltd voor onze onderneming en werden er afspraken gemaakt over het eerste congres voor partijleden. Verwante dochterondernemingen hebben een partijcomité van het tweede niveau opgericht (met 5 partijafdelingen onder hun supervisie), 2 algemene partijafdelingen (met 3 partijafdelingen onder hun supervisie), en 3 partijafdelingen" ([36]).

(141) De aanwezigheid van de staat op de financiële markten en het ingrijpen door de staat daarin (zie ook punt 3.1.1.8), alsmede het ingrijpen door de staat in de levering van grondstoffen en basisproducten, hebben een aanvullend verstorend effect op de markt ([37]). De aanwezigheid van de staat in ondernemingen, waaronder staatsondernemingen, in de PVA-bedrijfstak en andere verwante sectoren (zoals de financiële sector en de sector voor basisproducten, nader besproken in punt 3.1.1.7) maakt het de Chinese overheid dus mogelijk zich te mengen in de prijzen en kosten.

([32]) Beschikbaar op.https://www.reuters.com/article/us-china-congress-companies-idUSKCN1B40JU (laatst geraadpleegd op 15 juli 2019).
([33]) Zie http://file.finance.sina.com.cn/211.154.219.97:9494/MRGG/CNSESH_STOCK/2018/2018-4/2018-04-03/4189060.PDF, blz. 138.
([34]) Zie http://www.wwgf.com.cn/Home/Article/show/id/3038.html.
([35]) Zie http://www.sinopecgroup.com/group/gsjs/ddjs
([36]) http://www.shuangxinpva.com/dangqunjianshe/
([37]) Rapport — hoofdstukken 14.1 tot en met 14.3.

3.1.1.5. Verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), derde streepje, van de basisverordening: discriminerend overheidsbeleid of discriminerende overheidsmaatregelen die binnenlandse leveranciers bevoordelen of de vrije marktwerking anderszins beïnvloeden

(142) De koers van de Chinese economie wordt in aanzienlijke mate bepaald door een uitgebreid planningssysteem waarin prioriteiten worden gesteld en waarin de doelstellingen worden voorgeschreven waar de centrale en lokale overheden zich op moeten concentreren. Op alle overheidsniveaus bestaan plannen die vrijwel alle economische sectoren bestrijken. De bij de planningsinstrumenten bepaalde doelstellingen zijn van bindende aard en de autoriteiten op elk bestuurlijk niveau houden toezicht op de uitvoering van de plannen door het desbetreffende lagere overheidsniveau. Over het geheel genomen leidt het planningssysteem in de VRC ertoe dat de middelen worden ingezet in sectoren die door de regering als strategisch of anderszins van politiek belang zijn aangemerkt, in plaats van dat de toewijzing plaatsvindt op grond van marktwerking ([38]).

(143) De PVA-bedrijfstak wordt door de Chinese overheid gezien als een belangrijke bedrijfstak. Dit wordt bevestigd in de talloze plannen, richtlijnen en andere documenten die zijn toegespitst op de chemische sector en op PVA in het bijzonder, die zijn uitgegeven op nationaal, regionaal en gemeentelijk niveau, met inbegrip van de documenten die vermeld staan in de volgende overwegingen.

(144) PVA wordt genoemd in het besluit van de Nationale Ontwikkelings- en Hervormingscommissie ("NOHC") betreffende de bepalingen tot wijziging van de "Begeleidende catalogus voor industriële herstructurering (uitgave 2011)" ([39]) (van toepassing tijdens het onderzoektijdvak). PVA komt voor in het hoofdstuk over sectoren die worden aangemoedigd: "19-Lichte industrie: 14: Nieuwe verpakkingsmaterialen zoals vacuüm gecoat aluminium, siliciumoxidespray, PVA-coatingfilm, functionele polyester(PET)-folie, georiënteerde polystyreenfolie (OPS) meerlagige extrusies of samenstellingen op basis van papier en kunststof"; daarnaast wordt PVA vermeld in het hoofdstuk over sectoren waarvoor beperkingen gelden: "Textiel: 13: Toepassen van appreteertechnologie met behulp van polyvinylalcoholsuspensie (PVA) en dienovereenkomstige producten (polyester- en katoenproducten, met uitzondering van producten met een hoge draaddichtheid en een hoog stofgewicht van zuiver katoen)", alsmede in het hoofdstuk over geëlimineerde sectoren/verouderde producten: "Polyvinylalcohol en de acetalen ervan voor binnen- en buitenmuren (106, 107 coatings enz.)". Deze voorbeelden tonen aan dat de Chinese overheid de PVA-industrie en het gebruik van PVA in verschillende sectoren stuurt.

(145) De begeleidende catalogus werd intussen bijgewerkt en de nieuwe versie is van kracht sinds 1 januari 2020 ([40]). In deze nieuwe versie komt PVA ook naar voren als een aangemoedigde sector: "Lichte industrie 11: Nieuwe verpakkingsmaterialen zoals vacuüm gecoat aluminium, siliciumoxidespray, PVA-coatingfilm, meerlagige extrusies of verbindingen op basis van kunststof". Voor de bedrijfstakken waarvoor beperkingen gelden en voor de geëlimineerde bedrijfstakken is de nieuwe versie van de begeleidende catalogus identiek aan de versie die in overweging 144 is beschreven.

(146) Het plan voor de transformatie en modernisering van de industrie van Inner Mongolia Wuhai en omgeving voor 2016-2020 ([41]) vermeldt PVA in hoofdstuk IV.2: "fijnchemicaliën: -vrij baan geven aan de voordelen van chemische basisbedrijfstakken, zoals chlooralkali, vercooksen en organisch silicium; -bevorderen van horizontale connecties tussen bedrijfstakken en de industrieketen verticaal uitbreiden; -krachtig ontwikkelen van intensief bewerkte producten zoals 1,4-butaandiol, PVA; -bevorderen van producten zoals geneesmiddelen, pesticiden en synthetische kleurstoffen, organische pigmenten, verven, functionele polymeermaterialen; -creëren van een industriecluster voor fijnchemicaliën; -ontwikkelen van een nieuwe pijlerindustrie", alsook in hoofdstuk VII.2: "[a]ctief ondernemingen ondersteunen om internationale samenwerking op het gebied van productiecapaciteit te ontwikkelen; -aanmoedigen van specifieke concurrerende producten zoals cement, cokes, polyvinylchloride, polyvinylalcohol, technologieën evenals uitrusting om ervoor te zorgen dat ze zich "naar buiten richten"; -ontdekken en ontwikkelen van internationale markten".

(147) Na de mededeling van feiten en overwegingen voerde één belanghebbende, te weten Wacker, aan dat PVA geen aangemoedigde bedrijfstak is en benadrukte hij dat de Commissie zelf in haar respectieve tweede vaststelling in de overwegingen 144 en 145 noemt dat PVA wordt vermeld in het hoofdstuk van de bedrijfstakken waarvoor beperkingen gelden. Op basis hiervan stelt Wacker dat Chinese PVA-bedrijfstakken niet kunnen profiteren van vermeende subsidies of steun, die alleen voor aangemoedigde sectoren beschikbaar zijn. Volgens Wacker ontbreekt het de beoordeling van de Commissie derhalve aan feitelijk bewijs.

([38]) Rapport — hoofdstuk 4, blz. 41-42, 83.
([39]) Zie www.gov.cn/gongbao/content/2013/content_2404709.htm
([40]) Zie http://www.gov.cn/xinwen/2019-11/06/5449193/files/26c9d25f713f4ed5b8dc51ae40ef37af.pdf
([41]) Zie http://fgw.nmg.gov.cn/fggz/fzgh/202001/t20200110_153847.html

(148) De argumenten van Wacker moeten echter worden afgewezen. De relevante analyse in het kader van artikel 2, lid 6 bis, onder b), derde streepje, van de basisverordening beoordeelt niet of de binnenlandse producenten van het soortgelijke product overheidssteun ontvangen. In plaats daarvan wordt bij de analyse gekeken naar de vraag of er sprake is van discriminerend overheidsbeleid of van discriminerende overheidsmaatregelen waardoor binnenlandse leveranciers worden bevoordeeld of de vrije marktwerking anderszins wordt beïnvloed. In dit verband geldt dat het vermelden van PVA bij de bedrijfstakken waarvoor beperkingen gelden aantoont dat dergelijk beleid in dat verband evenzeer voorvalt als bij vermelding onder aangemoedigde bedrijfstakken, aangezien het bestaan op zich van dergelijke catalogi duidelijk aantoont dat de Chinese overheid in de vrije marktwerking ingrijpt. Daarom merkte de Commissie in overweging 144 in fine op dat de Chinese overheid de PVA-bedrijfstak stuurt, aangezien sturing, verre van beperkt te zijn tot steun, een brede waaier van maatregelen kan omvatten, met inbegrip van beperkingen.

(149) De Chinese overheid stuurt de ontwikkeling van de sector verder aan de hand van een breed scala aan instrumenten, bijvoorbeeld door subsidies te verstrekken. Het jaarverslag van Wan Wei Group vermeldt een aantal specifieke subsidies voor PVA: het jaarverslag van 2016 vermeldt middelen voor technische hervorming van het PVA-project ter hoogte 8,6 miljoen RMB ([42]), het jaarverslag van 2017 vermeldt: "Toewijzing voor technische hervorming van het PVA-project: 7,666 miljoen RMB, korting op leningen voor technische renovatie van PVA-materialen voor de productie van afvalmelasse ter hoogte van 2,819 miljoen RMB ([43])" evenals "toewijzing voor technische transformatie van het PVA-project ter hoogte van 958 333 RMB" ([44]). In 2018 kreeg de onderneming 5,7 miljoen RMB voor technische hervorming in verband met het PVA-project en een korting op interesten ter hoogte van 2,8 miljoen RMB voor de technologische transformatie in verband met PVA-projecten ([45]). Het jaarverslag van 2019 vermeldt een toewijzing van 0,958 miljoen RMB voor technologische hervorming in verband met het PVA-project ([46]).

(150) Er is ook een aantal verstoringen met betrekking tot de belangrijkste grondstoffen voor de productie van PVA, zoals steenkool, gas, calciumcarbide, azijnzuur en kalksteen. Voor steenkool gelden er verschillende plannen en andere documenten, zoals het 13e Vijfjarenplan voor minerale hulpbronnen op nationaal niveau, en plannen op lokaal niveau, zoals het Ontwikkelingsplan voor de Steenkoolindustrie van de provincie Hebei ([47]). De steenkoolindustrie ontvangt substantiële subsidies in China, wat leidt tot overcapaciteit en prijsverstoringen ([48]). Voor aardgas gelden ook een aantal plannen, waaronder het 13e Vijfjarenplan voor minerale hulpbronnen op nationaal niveau, maar ook plannen op lokaal niveau, zoals het Ontwikkelingsplan voor de Aardgasindustrie van de provincie Hebei. Voor de productie van calciumcarbide geldt in bepaalde provincies zoals Chongqing en Shaangxi een preferentieel elektriciteitstarief ([49]). Voor deze productie geldt tevens het 13e Vijfjarenplan voor de Petrochemische en Chemische Industrie. Voor azijnzuur geldt de Catalogus voor sturing van industriële herstructurering van de NOHC, welke catalogus gedetailleerde voorschriften voor verschillende bedrijfstakken omvat. Azijnzuur staat vermeld in de beperkte lijst van petrochemische producten: "caprolactam of ethyleenazijnzuur met een jaarlijkse productie van minder dan 100 000 ton, azijnzuur uit oxosynthese of methanol uit aardgas met een jaarlijkse productie van minder dan 300 000 ton" ([50]). Door deze en andere maatregelen zijn de voor de productie van PVA gebruikte grondstoffen onderworpen aan overheidsinterventie.

(151) Samengevat heeft de Chinese overheid maatregelen getroffen om marktdeelnemers ertoe te bewegen zich te voegen naar de doelstellingen van het overheidsbeleid dat aangemoedigde bedrijfstakken ondersteunt. Dergelijke maatregelen belemmeren de normale marktwerking.

3.1.1.6. Verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), vierde streepje, van de basisverordening: het ontbreken, de discriminerende toepassing of de ontoereikende handhaving van faillissements-, vennootschaps- of eigendomswetgeving

(152) Volgens de informatie in het dossier slaagt het Chinese faillissementsstelsel er niet adequaat in zijn eigen belangrijkste doelstellingen te verwezenlijken, zoals een billijke vereffening van vorderingen en schulden en de bescherming van de wettige rechten en belangen van crediteuren en debiteuren. Dit lijkt te liggen aan het feit dat het

([42]) Zie http://file.finance.sina.com.cn/211.154.219.97:9494/MRGG/CNSESH_STOCK/2017/2017-4/2017-04-12/3210569.PDF blz. 127.
([43]) Zie http://file.finance.sina.com.cn/211.154.219.97:9494/MRGG/CNSESH_STOCK/2018/2018-4/2018-04-03/4189060.PDF blz. 152.
([44]) Ibid. blz. 167.
([45]) Zie jaarverslag van 2018, blz. 156-157, http://q.stock.sohu.com/newpdf/201934709238.pdf
([46]) Zie jaarverslag 2019, blz. 154, http://www.sse.com.cn/disclosure/listedinfo/announcement/c/2020-04-10/600063_20200410_2.pdf
([47]) Zie Rapport, bladzijde 46.
([48]) Zie Rapport, bladzijden 232-233.
([49]) Zie Rapport, bladzijden 224 en 231.
([50]) Zie Rapport, bladzijde 177.

Chinese faillissementsrecht, ook al berust het formeel op soortgelijke beginselen als die van het overeenkomstige recht in andere landen dan de VRC, wordt gekenmerkt door structureel ontoereikende handhaving. Het aantal faillissementen is nog altijd opvallend laag in verhouding tot de omvang van de economie van het land, niet in de laatste plaats doordat de insolventieprocedures lijden aan een aantal tekortkomingen die in de praktijk ontmoedigen om een faillissementsaanvraag in te dienen. Bovendien blijft de staat een vooraanstaande en actieve rol in de insolventieprocedures spelen, met vaak een directe invloed op de uitkomst ervan ([51]).

(153) Daarnaast zijn de tekortkomingen van het systeem van eigendomsrechten met name evident met betrekking tot eigendom van grond en grondgebruiksrechten in de VRC ([52]). Alle grond is eigendom van de Chinese staat (landbouwgrond in collectieve eigendom en stedelijke grond in staatseigendom). De toewijzing van grond blijft uitsluitend een zaak van de staat. Er zijn wettelijke bepalingen waarmee wordt beoogd de rechten op het gebruik van grond op transparante wijze en tegen marktprijzen toe te wijzen, bijvoorbeeld door invoering van biedprocedures. Het komt echter regelmatig voor dat deze bepalingen niet worden nageleefd en dat sommige kopers hun grond kosteloos of onder de marktprijs verkrijgen ([53]). Bovendien streven de autoriteiten bij het toewijzen van grond vaak specifieke politieke doelen na, waaronder de uitvoering van de economische plannen ([54]).

(154) Net als andere sectoren in de Chinese economie zijn de producenten van PVA onderworpen aan de gewone regels van de Chinese faillissements-, vennootschaps- of eigendomswetgeving. Dit heeft tot gevolg dat ook deze ondernemingen te maken hebben met verstoringen van bovenaf wegens de discriminerende toepassing of ontoereikende handhaving van de faillissements- en eigendomswetgeving. Uit het onderhavige onderzoek is niets naar voren gekomen dat deze bevindingen in twijfel trekt. Derhalve heeft de Commissie voorlopig geconcludeerd dat de Chinese faillissements- en eigendomswetgeving niet naar behoren functioneert en dus verstoringen veroorzaakt wanneer insolvente ondernemingen op de been worden gehouden en wanneer grondgebruiksrechten worden toegewezen. Op basis van het beschikbare bewijsmateriaal blijken deze overwegingen ook volledig van toepassing te zijn op de PVA-sector.

(155) In het licht van het bovenstaande heeft de Commissie geconcludeerd dat er sprake was van discriminerende toepassing of ontoereikende handhaving van de faillissements- en eigendomswetgeving in de PVA-bedrijfstak, ook ten aanzien van het betrokken product.

3.1.1.7. Verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), vijfde streepje, van de basisverordening: verstoringen van loonkosten

(156) Een systeem van marktgebaseerde lonen kan zich in de VRC niet volledig ontwikkelen, omdat het recht op collectieve organisatie van werknemers en werkgevers wordt belemmerd. De VRC heeft een aantal kernverdragen van de Internationale Arbeidsorganisatie ("IAO"), met name die inzake de vrijheid van vereniging en collectieve onderhandelingen, niet geratificeerd ([55]). Krachtens het nationale recht is er slechts één vakbondsorganisatie actief. Deze organisatie is echter onvoldoende onafhankelijk van de overheidsinstanties en zij is slechts in beperkte mate bij collectieve onderhandelingen en de bescherming van de rechten van werknemers betrokken ([56]). Bovendien wordt de mobiliteit van werknemers in China beperkt door het systeem van registratie van huishoudens, dat de toegang tot het volledige scala van socialezekerheids- en andere voordelen beperkt tot de lokale inwoners van een bepaald administratief gebied. Dit leidt er doorgaans toe dat werknemers die niet als lokale ingezetene zijn geregistreerd, zich in een kwetsbare werkgelegenheidssituatie bevinden en een lager inkomen ontvangen dan de houders van de ingezetenenregistratie ([57]). Deze bevindingen leiden tot de verstoring van de loonkosten in de VRC.

(157) Er is geen bewijsmateriaal ingediend waaruit blijkt dat de PVA-sector niet onderworpen zou zijn aan het beschreven Chinese arbeidsrechtstelsel. De PVA-bedrijfstak staat derhalve bloot aan verstoringen van de loonkosten, zowel direct (bij het vervaardigen van het betrokken product of de belangrijkste grondstof voor de vervaardiging ervan) als indirect (bij het krijgen van toegang tot kapitaal of basisproducten van ondernemingen die in de VRC aan hetzelfde arbeidsrechtstelsel onderworpen zijn).

3.1.1.8. Verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), zesde streepje, van de basisverordening: toegang tot financiering door instellingen die de doelstellingen van het overheidsbeleid uitvoeren of anderszins in hun werking niet onafhankelijk zijn ten opzichte van de staat

(158) De toegang tot kapitaal voor ondernemingen in de VRC is onderhevig aan diverse verstoringen.

([51]) Rapport — hoofdstuk 6, blz. 138-149.
([52]) Rapport — hoofdstuk 9, blz. 216.
([53]) Rapport — hoofdstuk 9, blz. 213-215.
([54]) Rapport — hoofdstuk 9, blz. 209-211.
([55]) Rapport — hoofdstuk 13, blz. 332-337.
([56]) Rapport — hoofdstuk 13, blz. 336.
([57]) Rapport — hoofdstuk 13, blz. 337-341.

(159) Ten eerste wordt het Chinese financiële systeem gekenmerkt door de sterke positie van staatsbanken ([58]), die bij het verschaffen van toegang tot kapitaal rekening houden met andere criteria dan de economische levensvatbaarheid. Net als niet-financiële staatsondernemingen blijven de banken verbonden met de staat, niet alleen via de eigendomsrelatie maar ook via persoonlijke betrekkingen (de hoogste bestuurders van grote financiële instellingen in handen van de overheid worden in laatste instantie door de CCP benoemd) ([59]), en zij voeren, wederom net als niet-financiële staatsondernemingen, geregeld overheidsbeleid uit. Hiermee voldoen de banken aan een uitdrukkelijke wettelijke verplichting om te handelen in overeenstemming met de behoeften van de nationale economische en sociale ontwikkeling en overeenkomstig het industriebeleid van de staat ([60]). Daarbij komen nog aanvullende bestaande regels, die geldmiddelen naar sectoren leiden die volgens de overheid moeten worden aangemoedigd of anderszins als belangrijk zijn aangemerkt ([61]).

(160) Hoewel wordt erkend dat er in verschillende wettelijke bepalingen aan wordt gerefereerd dat normaal gedrag van banken en de prudentiële regels, zoals dat een onderzoek van de kredietwaardigheid van de kredietnemer noodzakelijk is, moeten worden gerespecteerd, duidt het overgrote deel van het bewijsmateriaal, waaronder de bevindingen van handelsbeschermingsonderzoeken, erop dat deze bepalingen bij de toepassing van de verschillende rechtsinstrumenten slechts een secundaire rol spelen.

(161) Bovendien worden obligatie- en kredietratings vaak verstoord om uiteenlopende redenen, zoals het feit dat de risicobeoordeling wordt beïnvloed door het strategische belang van de onderneming voor de Chinese overheid en de kracht van een eventuele impliciete garantie van de overheid. Schattingen geven sterk de indruk dat Chinese kredietratings systematisch overeenkomen met lagere internationale ratings ([62]).

(162) Daarbij komen nog aanvullende bestaande regels, die geldmiddelen naar sectoren leiden die volgens de overheid moeten worden aangemoedigd of anderszins als belangrijk zijn aangemerkt ([63]). Dit leidt ertoe dat gemakkelijker leningen worden verstrekt aan staatsondernemingen, grote particuliere bedrijven met goede connecties en bedrijven in belangrijke industriële sectoren, wat impliceert dat de beschikbaarheid en de kosten van kapitaal niet voor alle spelers op de markt gelijk zijn.

(163) Ten tweede zijn de kredietkosten kunstmatig laag gehouden om de groei van investeringen te stimuleren. Dit heeft geleid tot een buitensporig gebruik van kapitaalinvesteringen met steeds lagere rendementen. Dit wordt geïllustreerd door de recente toename van de schulden van de ondernemingen in de overheidssector ondanks een scherpe daling van de winstgevendheid, waaruit blijkt dat de mechanismen in het bankwezen niet volgens normale commerciële beginselen reageren.

(164) Ten derde zijn de prijssignalen, ondanks de liberalisering van de nominale rente in oktober 2015, nog steeds niet het resultaat van de vrije marktwerking, maar worden zij beïnvloed door verstoringen die door de overheid zijn veroorzaakt. Het aandeel leningen tegen of onder de benchmarkrente vormt namelijk nog steeds 45 % van alle leningen en het lijkt erop dat er steeds meer van gerichte kredieten gebruik wordt gemaakt, omdat het aandeel daarvan sinds 2015 fors is toegenomen ondanks verslechterende economische omstandigheden. Kunstmatig lage rentetarieven leiden tot te lage prijzen en daarmee tot buitensporig gebruik van kapitaal.

(165) De algemene toename van kredietverlening in de VRC wijst op een steeds minder efficiënte kapitaaltoewijzing, zonder dat er tekenen zijn van een krappere kredietverlening die men in een niet-verstoorde marktomgeving zou verwachten. Als gevolg hiervan is het aantal niet-renderende leningen de afgelopen jaren snel gestegen. Geconfronteerd met een situatie van toenemende risicovolle schulden, heeft de Chinese overheid ervoor gekozen wanbetalingen te voorkomen. Als gevolg hiervan is het probleem van oninbare vorderingen aangepakt door schulden door te rollen, wat heeft geleid tot het ontstaan van "zombie"-ondernemingen, of door de eigendom van de schuld over te dragen (bv. via fusies of schuldconversies), zonder dat daarbij noodzakelijkerwijs het totale schuldprobleem werd verholpen of de onderliggende oorzaken van dat probleem werden weggenomen.

(166) In essentie wordt het stelsel voor ondernemingskredieten in de VRC, ondanks de stappen die onlangs zijn genomen om de markt te liberaliseren, beïnvloed door verstoringen van betekenis als gevolg van de voortdurende en alomtegenwoordige rol van de staat op de kapitaalmarkten.

([58]) Rapport — hoofdstuk 6, blz. 114-117.
([59]) Rapport — hoofdstuk 6, blz. 119.
([60]) Rapport — hoofdstuk 6, blz. 120.
([61]) Rapport — hoofdstuk 6, blz. 121-122, 126-128, 133-135.
([62]) Zie IMF Working Paper "Resolving China's Corporate Debt Problem", door Wojciech Maliszewski, Serkan Arslanalp, John Caparusso, José Garrido, Si Guo, Joong Shik Kang, W. Raphael Lam, T. Daniel Law, Wei Liao, Nadia Rendak, Philippe Wingender, Jiangyan, oktober 2016, WP/16/203.
([63]) Rapport — hoofdstuk 6, blz. 121-122, 126-128, 133-135.

(167) Er is geen bewijsmateriaal overgelegd waaruit blijkt dat de PVA-sector niet onderworpen zou zijn aan het hierboven beschreven overheidsingrijpen in het financiële systeem. Daarom leidt het aanzienlijke overheidsingrijpen in het financiële systeem ertoe dat de marktomstandigheden op alle niveaus sterk worden beïnvloed.

3.1.1.9. Systemische aard van de beschreven verstoringen

(168) De Commissie merkte op dat de in het rapport beschreven verstoringen kenmerkend zijn voor de Chinese economie. Uit het beschikbare bewijs blijkt dat de feiten en kenmerken van het Chinese systeem zoals hierboven beschreven in de punten 3.1.1.1 tot en met 3.1.1.5 en in deel A van het rapport, van toepassing zijn op het hele land en alle sectoren van de economie. Hetzelfde geldt voor de beschrijving van de productiefactoren zoals hierboven beschreven in de punten 3.1.1.6 tot en met 3.1.1.8 en in deel B van het rapport.

(169) De Commissie herinnert eraan dat om PVA te produceren, de belangrijkste grondstoffen steenkool, aardgas en azijnzuur zijn. Volgens het bewijsmateriaal in het dossier betrekken alle in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs al hun basisproducten in de VRC. Wanneer de producenten van PVA deze basisproducten inkopen of daarvoor een contract sluiten, zijn de prijzen die zij betalen (en die als hun kosten worden geregistreerd) duidelijk blootgesteld aan dezelfde systemische verstoringen als hierboven genoemd. Zo maken leveranciers van basisproducten gebruik van arbeid die aan de verstoringen onderhevig is. Mogelijk lenen zij geld dat onderhevig is aan de verstoringen in de financiële sector/bij de kapitaaltoewijzing. Daarnaast zijn zij onderworpen aan het planningssysteem dat van toepassing is op alle overheidsniveaus en sectoren.

(170) Dientengevolge zijn niet alleen de binnenlandse verkoopprijzen van PVA ongeschikt om te worden gebruikt in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening, maar zijn alle kosten voor basisproducten (waaronder grondstoffen, energie, grond, financiering, arbeid enz.) eveneens aangetast omdat de prijsvorming ervan wordt beïnvloed door aanzienlijk overheidsingrijpen, zoals beschreven in de delen A en B van het rapport. Het overheidsingrijpen dat is beschreven met betrekking tot de toewijzing van kapitaal, grond, arbeid, energie en grondstoffen, vindt immers in heel de VRC plaats. Dit betekent bijvoorbeeld dat een basisproduct dat in de VRC is geproduceerd door de combinatie van een reeks productiefactoren aan verstoringen van betekenis onderhevig is. Hetzelfde geldt voor het basisproduct van het basisproduct enzovoort. Noch de Chinese overheid, noch de producenten-exporteurs hebben in het kader van het onderhavige onderzoek bewijzen of argumenten van het tegendeel aangedragen.

3.1.1.10. Conclusie

(171) Uit de analyse in de punten 3.1.1.2 tot en met 3.1.1.9, waarbij al het beschikbare bewijsmateriaal over het ingrijpen van de VRC in haar economie in het algemeen en in de PVA-sector (met inbegrip van het betrokken product) is onderzocht, is gebleken dat de prijzen en kosten van het betrokken product, waaronder de kosten van grondstoffen, energie en arbeid, niet door vrije marktwerking tot stand zijn gekomen doordat zij worden beïnvloed door aanzienlijk overheidsingrijpen in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening, zoals blijkt uit de daadwerkelijke of mogelijke gevolgen van een of meer van de daarin genoemde factoren. Op grond daarvan en gezien het gebrek aan medewerking van de Chinese overheid heeft de Commissie geconcludeerd dat het in het onderhavige geval niet passend is de binnenlandse prijzen en kosten te gebruiken voor de vaststelling van de normale waarde.

(172) Bijgevolg heeft de Commissie de normale waarde uitsluitend berekend aan de hand van productie- en verkoopkosten waarin niet-verstoorde prijzen of benchmarks tot uitdrukking komen, te weten, in dit geval aan de hand van de overeenkomstige productie- en verkoopkosten in een geschikt representatief land, overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening, zoals besproken in het volgende punt.

(173) In haar opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerde de Chinese overheid aan dat de producenten-exporteurs geen vragenlijst inzake verstoring van de markt hebben ontvangen. Volgens de Chinese overheid heeft dit de producenten-exporteurs in verwarring gebracht over de reikwijdte van de kwestie van marktverstoring en over wat zij moeten indienen wat betreft de belangrijkste punten die moeten worden behandeld en het bewijs dat aanvaardbaar is. Dit heeft negatieve gevolgen gehad voor de legitieme rechten van Chinese ondernemingen en hen hun kansen ontnomen om hun belangen te verdedigen.

(174) De Commissie is het niet eens met dit argument. De Commissie merkt in de eerste plaats op dat op 30 juli 2019 een vragenlijst inzake marktverstoring aan de Chinese overheid is afgegeven. De Chinese overheid heeft deze niet beantwoord. Voorts bevatten antidumpingvragenlijsten voor exporteurs punt f.4, waarin wordt uitgelegd hoe de producenten-exporteurs kunnen aanvoeren dat zij niet door verstoringen van betekenis worden beïnvloed. Derhalve werd dit argument afgewezen.

3.1.2. *Representatief land*

3.1.2.1. Algemene opmerkingen

(175) De keuze van het representatieve land was gebaseerd op de volgende criteria:

— een niveau van economische ontwikkeling dat vergelijkbaar is met dat van de VRC. Hiervoor heeft de Commissie landen beschouwd met een bruto nationaal inkomen dat volgens de gegevensbank van de Wereldbank vergelijkbaar is met dat van de VRC ([64]);

— productie van het onderzochte product in dat land ([65]);

— beschikbaarheid van relevante openbare gegevens in dat land;

— waar er meer dan één mogelijk representatief land was, is in voorkomend geval de voorkeur gegeven aan het land met een toereikend niveau van sociale bescherming en milieubescherming.

(176) Zoals uiteengezet in de overwegingen 46 tot en met 50 heeft de Commissie drie mededelingen voor het dossier ([66]) aangaande de bronnen voor de vaststelling van de normale waarde bekendgemaakt.

3.1.2.2. Een niveau van economische ontwikkeling vergelijkbaar met dat van de VRC

(177) In de mededeling van 2 oktober 2019 lichtte de Commissie toe dat het onderzochte product blijkbaar alleen wordt geproduceerd in Japan, Singapore, Taiwan en de VS, en dat geen van die landen een niveau van economische ontwikkeling heeft dat vergelijkbaar is met dat van de VRC als bedoeld in de in overweging 175 vermelde criteria.

(178) Aangezien elk van de landen die PVA produceren, een ander niveau van economische ontwikkeling heeft dan de VRC, nam de Commissie de productie van een product in dezelfde algemene categorie en/of sector van het onderzochte product in aanmerking. De Commissie stelde daarom dat zij zich zou baseren op de productie van PVB, een product dat vergelijkbaar is met PVA, om een geschikt representatief land vast te stellen voor de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening.

(179) Vervolgens heeft de Commissie in de mededeling van 2 oktober 2019 de volgende vier landen aangemerkt waar PVB werd geproduceerd: Brazilië, Maleisië, Mexico en Thailand. Deze landen werden door de Wereldbank beschouwd als landen met een niveau van economische ontwikkeling dat vergelijkbaar is met dat van de VRC, dat wil zeggen dat ze op basis van een bruto nationaal inkomen ("bni") allemaal worden aangemerkt als "hogermiddeninkomenslanden".

(180) Drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs in de VRC dienden opmerkingen in naar aanleiding van de mededeling van 2 oktober 2019. Zij gingen akkoord met de beoordeling dat alle vier de door de Commissie aangemerkte landen een vergelijkbaar niveau van economische ontwikkeling lijken te hebben. Zij waren evenwel van mening dat Maleisië zich eerder in het hogere segment van de economische ontwikkeling bevindt en daardoor minder representatief zou kunnen zijn dan de drie andere landen. Zij wezen er ook op dat, volgens hun informatie, PVB niet werd geproduceerd in Brazilië, aangezien de geselecteerde onderneming in dat land niet langer PVB produceert. Wat de gepaste bescherming op sociaal, milieu- en arbeidsgebied betreft, uitten deze exporteurs bovendien hun bedenkingen met betrekking tot Brazilië. Naar hun mening voldoet van de geselecteerde landen Mexico het meest aan de arbeidsnormen van de ILO. Daarom waren zij van mening dat van de landen die in de mededeling van 2 oktober 2019 waren aangemerkt, Mexico het meest geschikte representatieve land voor de vaststelling van de normale waarde zou kunnen zijn.

(181) De basisverordening bevat geen verdere vereisten om het land te kiezen dat wat niveau van economische ontwikkeling betreft het dichtst aanleunt bij het land van uitvoer. Dat een land mogelijk een bni heeft dat meer in de buurt ligt van dat van de VRC dan een ander land, is dan ook geen beslissende factor bij de keuze van het geschikte representatieve land. Zoals eerder beschreven, is het relevante criterium wat economische ontwikkeling betreft de classificatie als hogermiddeninkomensland door de Wereldbank voor de relevante periode. Dankzij deze gegevensbank beschikt de Commissie over genoeg mogelijk geschikte landen met een vergelijkbaar ontwikkelingsniveau waaruit zij de meest geschikte bron van niet-verstoorde kosten en prijzen kan kiezen. Omdat elk van deze vier landen was opgenomen in dezelfde categorie van de databank van de Wereldbank, werden zij alle geacht te voldoen aan het criterium van artikel 2, lid 6 bis, onder a), eerste streepje, van de basisverordening. Derhalve werd dit argument afgewezen.

([64]) World Bank Open Data — Upper Middle Income, beschikbaar op https://data.worldbank.org/income-level/upper-middle-income (laatst geraadpleegd op 15 juli 2019).

([65]) Als het onderzochte product in geen enkel land met een vergelijkbaar ontwikkelingsniveau wordt geproduceerd, kan de productie van een product in dezelfde algemene categorie en/of sector als van het onderzochte product in aanmerking worden genomen.

([66]) Mededeling van 2 oktober 2019, mededeling van 20 december 2019 en mededeling van 30 maart 2020.

(182) De Commissie heeft akte genomen van de opmerking dat er in Brazilië blijkbaar geen PVB wordt geproduceerd. Een meer gedetailleerde analyse van de beschikbaarheid en kwaliteit van de financiële gegevens voor de verschillende ondernemingen in Brazilië is uitgevoerd in punt 3.1.2.3.

(183) Wat het argument van het niveau van sociale, arbeids- en milieubescherming betreft op basis van artikel 2, lid 6 b, onder a), eerste streepje, van de basisverordening, is gebleken dat er geen noodzaak was om de verschillende beschermingsniveaus in deze vier landen in aanmerking te nemen, zoals toegelicht in overweging 221. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(184) Zoals verder toegelicht in de overwegingen 188 en 208, werd Turkije op basis van de opmerkingen inzake de mededeling van 2 oktober 2019 toegevoegd aan de lijst van mogelijk geschikte representatieve landen. Turkije wordt door de Wereldbank beschouwd als een land met een niveau van economische ontwikkeling dat vergelijkbaar is met dat van de VRC.

3.1.2.3. Productie van het onderzochte product in het representatieve land en beschikbaarheid van de relevante openbare gegevens in het representatieve land

(a) Keuze van het product dat vergelijkbaar is met PVA

(185) Zoals uiteengezet in de overwegingen 177 en 178 deelde de Commissie in de mededeling van 2 oktober 2019 mee dat zij voornemens is PVB te beschouwen als een product dat vergelijkbaar is met PVA teneinde een geschikt representatief land vast te stellen voor de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening. Belanghebbenden werd gevraagd opmerkingen in te dienen bij de keuze van PVB als een met PVA vergelijkbaar product.

(186) In zijn opmerkingen over de mededeling van 2 oktober 2019 betoogde de klager dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen PVB-film en PVB-hars, en was hij van mening dat PVB-film niet kan als een passend vergelijkbaar product kan worden gebruikt om de volgende redenen:

— PVB-film en PVB-hars verschillen van elkaar wat de mogelijke toepassingen en fysische eigenschappen betreft. PVB-film heeft — vergeleken met hars — een zeer specifiek en beperkt aantal toepassingen.

— Wegens de kwetsbaarheid van het product bevinden de fabrieken voor PVB-film zich meestal dicht bij de eindgebruikers om de verkoopkosten en de risico's die met vervoer gepaard gaan, tot een minimum te beperken. PVB-hars daarentegen heeft veel ruimere toepassingen en kan wereldwijd worden verhandeld en vervoerd voor vele verschillende doeleinden.

— Aangezien PVB-film op een andere wijze wordt verhandeld dan PVA en PVB-hars, zijn ook de kostenstructuren van producenten van PVB-film anders.

(187) De klager voerde aan dat in plaats daarvan polyvinylacetaat ("PVAc") als een geschikt vergelijkbaar product zou moeten worden beschouwd, op basis van de overeenkomsten in het productieproces van PVA en van PVAc. De klager voerde met name aan dat PVAc net als PVA ook wordt geproduceerd door de polymerisatie van VAM. De klager was ook van mening dat PVAc als eindproduct vergelijkbaar is met PVA wat de brede waaier van gebruikers en potentiële eindgebruikers en klanten betreft.

(188) De klager merkte ook een PVAc-producent in Turkije aan, een land met hetzelfde niveau van economische ontwikkeling als de VRC. Bij de door de klager bedoelde onderneming ging het om Organik Kimya San. ve Tic. A.Ş. De klager stelde dan ook voor om Turkije te gebruiken als een representatief land voor de berekening van de normale waarde.

(189) Het argument van de klager dat PVB-film niet geschikt zou zijn als vergelijkbaar product, was niet door enig bewijsmateriaal gestaafd. Integendeel, de zichtbaarheid van producenten van PVB-film op de publiek toegankelijke informatieplatforms doet vermoeden dat PVB-film qua toepassingen of het aantal potentiële gebruikers niet beperkt is.

(190) De Commissie voerde haar eigen onderzoek uit, in overleg met het Europees Agentschap voor chemische stoffen ("ECHA"). Op basis hiervan stelde de Commissie vast dat, rekening houdend met het productieproces, de gebruikte grondstoffen en de productiekosten, zowel PVB als PVAc zouden kunnen worden gebruikt als geschikte vergelijkbare producten voor PVA. De productiefactoren die nodig zijn om zowel PVB als PVAc te produceren, zijn in grote mate dezelfde als voor PVA, en wat de productiekosten betreft, bevindt PVA zich tussen PVB en PVAc in.

(191) Het argument van de klager dat PVAc in plaats van PVB moet worden gebruikt als geschikt met PVA vergelijkbaar product, werd dan ook verworpen. Op basis van de hierboven toegelichte redenen aanvaardde de Commissie evenwel het argument dat PVAc, samen met PVB, als een mogelijk geschikt vergelijkbaar product kon worden beschouwd.

(192) In haar opmerkingen over de mededeling van 2 oktober 2019 vroeg Solutia, dat ook werd beschouwd als gebruiker ([67]) die het onderzochte product invoert, zich af of de Commissie PVB-hars of PVB-film beschouwde als een met PVA vergelijkbaar product.

(193) Zoals uiteengezet in overweging 189 is er geen onderscheid gemaakt tussen PVB-hars en PVB-film wat betreft hun geschiktheid als geschikt vergelijkbaar product. Solutia deelde de Commissie ook mee dat een van haar gelieerde ondernemingen in Mexico, te weten Solutia Tlaxcala, S.A. de C.V., PVB-film produceerde en dat haar andere gelieerde onderneming in Maleisië, Flexsys Chemical (M) SDN BHD, PVB-hars produceert. De situatie van beide ondernemingen wordt besproken in de overwegingen 199 en 200.

(b) Productie van het met het onderzochte product vergelijkbare product in het representatieve land en beschikbaarheid van de openbare gegevens ter zake in het representatieve land

(194) In de mededeling van 2 oktober 2019 gaf de Commissie aan dat voor de landen die zijn aangemerkt als landen waar PVB werd geproduceerd, te weten Brazilië, Maleisië, Mexico en Thailand, de beschikbaarheid van openbare gegevens nader moest worden geverifieerd, met name wat openbare financiële gegevens van een producent van het vergelijkbare product betreft.

(195) Naast de ondernemingen die in de mededeling van 2 oktober 2019 zijn aangemerkt, heeft de Commissie op basis van de conclusie in punt a) hierboven verder onderzoek gedaan naar ondernemingen die PVAc produceren in de in aanmerking genomen landen. Zij ontdekte één bijkomende onderneming in Turkije en één in Mexico, zoals aan de partijen werd meegedeeld in de mededeling van 20 december 2019.

(196) Zoals hierboven vermeld in punt a), analyseerde de Commissie ook de informatie die de klager had ingediend over een bijkomende Turkse onderneming, en de informatie die een importeur had ingediend over twee bijkomende ondernemingen in Mexico en Maleisië.

(197) Wat Brazilië betreft, deelde een importeur en gebruiker van het onderzochte product aan de Commissie mee dat een van de ondernemingen die in de mededeling van 2 oktober 2019 waren aangemerkt als PVB-producent in Brazilië, te weten Solutia Brasil Ltda. (Eastman Chemical Company), niet langer PVB-film produceerde en dus geen geschikte kandidaat was voor de vaststelling van de algemene productiekosten, de VAA-kosten en de winst. Dit stemt ook overeen met de opmerkingen die zijn ingediend door de exporteurs zoals besproken in punt 3.1.2.2.

(198) Bij ontbreken van voor de Commissie in het dossier beschikbare andere informatie over de aanwezigheid van andere ondernemingen die in Brazilië PVB en/of PVAc produceren met openbaar beschikbare financiële gegevens, concludeerde de Commissie dat Brazilië niet langer als geschikt representatief land kon worden beschouwd.

(199) Wat Maleisië betreft, werd de beschikbaarheid van gegevens gecontroleerd voor de onderneming die in de mededeling van 2 oktober 2019 was aangemerkt — te weten Samchem Nusajaya Sdn Bhd — en ook voor de onderneming die Solutia had voorgesteld — te weten Flexsys Chemical (M) Sdn Bhd, die ook PVB produceert. De openbaar beschikbare financiële gegevens voor zowel Samchem Nusajaya Sdn Bhd. als Flexsys Chemical (M) Sdn Bhd dateerden van 2017 en konden dus niet geschikt worden geacht voor het onderzoektijdvak, terwijl er voor andere producenten recentere gegevens beschikbaar waren. Derhalve kwam de Commissie tot de conclusie dat Maleisië niet geschikt was om voor dit onderzoek als een geschikt representatief land te worden beschouwd. Deze conclusie werd nog versterkt door de analyse van invoer in Maleisië, zoals besproken in overweging 203.

(200) Wat Mexico betreft, analyseerde de Commissie ook de beschikbaarheid van de financiële gegevens voor de onderneming die PVB produceert en die door Solutia was voorgesteld, te weten Solutia Tlaxcala S.A. de C.V., evenals voor de onderneming die de Commissie had gevonden op basis van haar eigen onderzoek, te weten Wyn De Mexico Productos Quimicos S.A. de C.V.

(201) Wat de jaarrekening voor 2018 van Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. betreft, diende de belanghebbende slechts een beperkte ("sensitive") versie in van door de auditors goedgekeurde volledige jaarrekeningen. Deze belanghebbende verklaarde ook dat die omvattende jaarrekeningstukken die bij de Commissie waren ingediend, niet openbaar beschikbaar waren. De Commissie is derhalve tot de conclusie gekomen dat zij de gegevens van deze onderneming niet kon gebruiken in de procedure.

([67]) Solutia produceert PVA in de Unie en koopt ook PVA van producenten uit de Unie, uit China en uit andere derde landen.

(202) Wat Wyn De Mexico Productos Quimicos S.A. de C.V. betreft, hadden de meest recente openbaar beschikbare financiële gegevens alleen betrekking op de eerste zes maanden van 2018, en daarom konden zij niet in aanmerking worden genomen. De Commissie concludeerde dan ook dat Mexico niet als geschikt representatief land voor dit onderzoek kon worden beschouwd.

(203) Wat Thailand betreft, dateerden de gegevens die beschikbaar waren voor Sekisui S-Lec Co Ltd uit 2018, en omdat er een gedeeltelijke overlapping was met het onderzoektijdvak, konden ze in beginsel als geschikt worden beschouwd. Deze onderneming was in 2018 winstgevend. In de mededeling van 20 december 2019 analyseerde de Commissie evenwel ook de invoer van de belangrijkste productiefactoren in Turkije, Mexico, Thailand en Maleisië. Uit de analyse van invoergegevens bleek dat de invoer in Thailand en Maleisië van de belangrijkste productiefactoren werd beïnvloed door invoer uit de VRC, en dat noch Thailand noch Maleisië daarom als een geschikt representatief land kon worden beschouwd. Uit dezelfde analyse bleek ook dat Turkije en Mexico als geschikt representatief land konden worden gebruikt, aangezien hun invoer van de belangrijkste productiefactoren niet wezenlijk werd aangetast door invoer uit de VRC of uit een van de landen vermeld in bijlage I bij Verordening (EU) 2015/755 van het Europees Parlement en de Raad ([68]).

(204) Naast de informatie die de klager indiende over de Turkse onderneming Organik Kimya San. Ve Tic. A.S., analyseerde de Commissie ook de situatie met betrekking tot Turkije door de beschikbaarheid te controleren van gegevens voor deze onderneming, die niet voorkwam in de mededeling van 2 oktober 2019. Deze onderneming is een producent van PVAc, dat zoals uiteen is gezet in punt a) werd beschouwd als een geschikt met PVA vergelijkbaar product. De meest recente voor deze onderneming beschikbare financiële gegevens waren uit 2018. De onderneming was winstgevend. Het is evenwel gebleken dat de openbaar beschikbare gegevens van deze onderneming in de Orbis-databank niet de geschikte gegevens voor de kosten van de verkochte goederen en de VAA-kosten omvatten. Derhalve kwam de Commissie tot de conclusie dat de gegevens van deze onderneming niet voor het onderzoek konden worden gebruikt, tenzij die gegevens beschikbaar zouden worden.

(205) De Commissie deed ook onderzoek naar andere potentiële producenten van PVB en/of PVAc in Turkije. Een andere Turkse onderneming, Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., bleek PVAc-kleefstoffen te produceren. De meest recente financiële gegevens die voor deze onderneming beschikbaar waren, dateerden uit 2018 en de onderneming was winstgevend wat winst uit onderneming betreft. De financiële lasten van 2018 waren evenwel uitzonderlijk hoog, waardoor de onderneming dat jaar verlies leed. De Commissie vergeleek de financiële gegevens voor die onderneming met de vorige jaren waarin geen sprake van een dergelijke buitengewone situatie was en concludeerde dat de financiële lasten voor 2018 inderdaad als uitzonderlijk moesten worden beschouwd en naar behoren moesten worden gecorrigeerd. Derhalve kwam de Commissie tot de conclusie dat, na de gepaste correctie met betrekking tot de uitzonderlijke financiële lasten, de gegevens van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. als geschikt voor dit onderzoek konden worden beschouwd. Deze conclusie werd aan de belanghebbenden meegedeeld in de mededeling van 30 maart 2020. De Commissie heeft opmerkingen ontvangen van drie handelaren in het onderzochte product. Op deze opmerkingen wordt nader ingegaan in de overwegingen 219 en 220.

(206) In het licht van bovenstaande overwegingen bracht de Commissie de belanghebbenden er met de mededeling van 20 december 2019 van op de hoogte dat zij voornemens was Turkije als geschikt representatief land en de Turkse onderneming Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), eerste streepje, van de basisverordening te gebruiken om niet-verstoorde prijzen of benchmarks te verkrijgen voor de berekening van de normale waarde.

(207) Belanghebbenden werden verzocht opmerkingen in te dienen over de geschiktheid van Turkije als representatief land en over Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. en — als de gegevens van deze onderneming beschikbaar zouden komen — Organik Kimya San. Ve Tic. A.S. als producenten in het representatieve land.

(208) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 betoogde een van de in de steekproef opgenomen producenten dat Turkije, in tegenstelling tot Mexico, niet werd vermeld in de mededeling van 2 oktober 2019 over de bronnen voor de vaststelling van de normale waarde.

(209) De oorspronkelijke selectie van mogelijke representatieve landen en van geschikte ondernemingen met openbaar beschikbare gegevens ontneemt de Commissie niet de mogelijkheid om die selectie en haar onderzoek in een later stadium aan te vullen of te verfijnen, onder meer door nieuwe suggesties te doen met betrekking tot mogelijke representatieve landen en vergelijkbare producten. Het doel van de mededelingen over productiefactoren is immers belanghebbenden te verzoeken opmerkingen bij het preliminaire onderzoek van de diensten van de Commissie in te dienen en, indien gegrond, alternatieven te ontvangen welke de diensten van de Commissie in aanmerking kunnen nemen. De mededelingen bevatten zelfs een specifieke bijlage om partijen te begeleiden bij de indiening

([68]) Verordening (EU) 2015/755 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2015 betreffende de gemeenschappelijke regeling voor de invoer uit bepaalde derde landen (PB L 123 van 19.5.2015, blz. 33).

van informatie over mogelijk bijkomende representatieve landen en/of ondernemingen met het oog op de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening. Naar aanleiding van de opmerking van de klager betreffende Turkije en een ander mogelijk vergelijkbaar product — PVAc — voerde de Commissie in samenwerking met ECHA aanvullend onderzoek uit, zoals vermeld in de overwegingen 204 tot en met 206. Uit dit onderzoek is gebleken dat zowel PVAc als PVB kunnen worden beschouwd als met PVA vergelijkbare producten. Het bijkomende onderzoek bevestigde ook dat PVAc in Turkije werd geproduceerd. Op basis hiervan heeft de Commissie Turkije toegevoegd aan de lijst van mogelijke representatieve landen en PVAc aangewezen als vergelijkbaar product. Het argument dat Turkije niet kon worden beschouwd als representatief land omdat het niet vermeld stond in de mededeling van 2 oktober 2019, wordt dan ook afgewezen.

(210) Dezelfde producent-exporteur betoogde dat Mexico een meer geschikt representatief land zou zijn, onder meer vanwege de beschikbaarheid van gegevens over steenkool en aardgas. Daarnaast voerde deze producent-exporteur aan dat er voor een aantal belangrijke basisproducten substantiële uitvoer uit China naar Turkije was, terwijl de Mexicaanse invoergegevens aantonen dat er hoofdzakelijk in de VS wordt aangekocht. De producent-exporteur voerde ook aan dat het volume van de invoer van andere productiefactoren in Turkije vergeleken met het volume van de invoer in Mexico beperkt was. Op basis van deze overwegingen stelde deze producent-exporteur dat de gegevens van Wyn De Mexico Productos Quimicos S.A. de C.V. moesten worden gebruikt, ook al waren deze slechts voor de eerste zes maanden van 2018 beschikbaar.

(211) De situatie van Chinese invoer van de belangrijkste productiefactoren in Turkije vergeleken met de respectieve invoer in Mexico werd in de mededeling van 30 maart 2020 verder geanalyseerd. Deze analyse bevestigde, overeenkomstig de analyse in de mededeling van 20 december 2019 als vermeld in overweging 203, dat het niveau van invoer uit de VRC van de belangrijkste productiefactoren in Turkije die door de in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs worden gebruikt en die niet door invoer uit de VRC waren beïnvloed, representatief was. De invoer uit de VRC in Turkije was dan ook niet zodanig dat Turkije ongeschikt zou zijn als representatief land in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(212) De Commissie verduidelijkte in de mededeling van 30 maart 2020 ook dat er geen bijgewerkte financiële gegevens beschikbaar waren geworden voor de in de mededeling van 20 december 2019 vermelde Mexicaanse ondernemingen. Voor Wyn De Mexico Productos Quimicos S.A. de C.Vc. hadden de meest recente openbaar beschikbare financiële gegevens alleen betrekking op de eerste zes maanden van 2018. Er werd aan herinnerd dat deze gegevens niet samenvallen met het onderzoektijdvak en ook dat ze slechts betrekking hebben op een periode van 6 maanden. Een willekeurige periode van zes maanden kan niet als representatief voor een volledig jaar worden beschouwd, onder meer door mogelijke seizoenschommelingen bij de posten van de winst- en verliesrekening. Bovendien heeft een volledig boekjaar een begin- en einddatum waarop audits worden uitgevoerd, gepaste baten-lasten worden vastgesteld en de nodige correcties worden uitgevoerd. Het is helemaal niet zeker dat dit alles zou worden gedaan op basis van een periode van 6 maanden. Bovendien, zelfs als een onderneming winst aantoont gedurende een periode van 6 maanden, betekent dit niet dat ze over het hele jaar winstgevend zou zijn. De onderneming die de producent-exporteur voorstelde, was namelijk niet winstgevend in 2017, het laatste volledig beschikbare boekjaar. Om al die redenen ging de Commissie niet akkoord met de opmerking die deze producent-exporteur had gemaakt met het argument dat het gebruik van deze gegevens van zes maanden zou leiden tot een meer accurate normale waarde dan het gebruik van de gegevens uit Turkije. Voor de andere mogelijke onderneming uit Mexico waarvan sprake is in de mededeling van 20 december 2019, te weten Solutia Tlaxcala S.A. de C.V., zijn de jaarrekeningen niet openbaar beschikbaar. Daarom bleef de Commissie bij haar standpunt dat de beschikbare gegevens van de twee Mexicaanse ondernemingen niet als geschikt konden worden beschouwd. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(213) Wat de Turkse onderneming Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. betreft, verklaarde de Commissie in de mededeling van 20 december 2019 dat de gegevens kunnen worden beschouwd als geschikt voor dit onderzoek om de niet-verstoorde VAA-kosten en winst vast te stellen. Zoals uiteengezet in overweging 205 werd ook opgemerkt dat de financiële lasten van 2018, die voor de onderneming in dat jaar tot verliezen leidden, als uitzonderlijk moesten worden beschouwd.

(214) Overeenkomstig de vaststelling van de Commissie stelde dezelfde producent-exporteur ook dat de onderneming Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. verliesgevend werd door financiële kwesties. Deze belanghebbende beweerde bovendien dat de financiële informatie die voor deze onderneming beschikbaar was, geen uitsplitsing mogelijk maakte tussen de algemene kosten en de VAA-kosten.

(215) Wat de algemene kosten en de VAA-kosten betreft, dient te worden opgemerkt dat de bron voor de algemene productiekosten normaal gezien niet gebaseerd is op de onderneming in het representatieve land. Voorts waren de VAA-kosten van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. in tegenstelling tot wat de belanghebbende beweerde, in werkelijkheid bekendgemaakt in haar openbaar beschikbare informatie in de Orbis-databank. Het dient ook te worden opgemerkt dat de openbaar beschikbare gegevens voor deze onderneming over het algemeen even gedetailleerd zijn als andere openbaar beschikbare financiële gegevens die de Commissie normaal gezien voor deze onderzoeken gebruikt. Het niveau van detail dat momenteel beschikbaar is voor deze onderneming, bevat dan ook alle noodzakelijke informatie en maakt de onderneming niet ongeschikt voor dit onderzoek. Met betrekking tot de financiële posten merkt de Commissie op dat de abnormale hoogte van deze posten in de winst- en verliesrekening van 2018 als uitzonderlijk moet worden beschouwd, zoals uiteengezet in overweging 205. Gezien het voorgaande was de Commissie van mening dat de gegevens van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. als geschikt kunnen worden beschouwd na passende correcties voor de uitzonderlijke financiële posten zoals toegelicht in overweging 307. Derhalve werden deze argumenten afgewezen.

(216) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 betoogden drie handelaren in het onderzochte product dat de onderneming Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. niet geschikt is, aangezien de onderneming niet in de productie van PVAc is gespecialiseerd en dit product slechts een beperkt aandeel van haar volledige productportfolio uitmaakt. Deze belanghebbenden beweerden dat de algemene productiekosten, de VAA-kosten en de winst van deze onderneming niet alleen aan de productie van PVAc zijn toe te schrijven, dat de "productiefactoren, elektriciteits- en algemene productiekosten, VAA-kosten en winst voor PVAc aanzienlijk worden beïnvloed door de totale productie- en verkoopactiviteit" en dat de productiekosten voor elke categorie producten variëren. Deze belanghebbenden voerden met name aan dat de verkoopkosten voor niet-PVAc-producten en de service na de verkoop ervan veel hoger zijn dan voor PVAc-producten. Voorts voerden deze belanghebbenden aan dat Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., bij gebrek aan analytische boekhouding voor productiekosten en winst voor PVAc niet als een betrouwbare bron van gegevens mag worden beschouwd.

(217) Het argument dat de verkoopkosten voor niet-PVAc-producten en de service na de verkoop ervan veel hoger zijn dan voor PVAc-producten, werd niet bevestigd door enig bewijsmateriaal. Voorts is het niet uitzonderlijk dat de ondernemingen die als geschikt worden bevonden in de context van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening, meer dan één product vervaardigen. Het is ook niet ongewoon dat de mate van detail van openbaar beschikbare financiële gegevens van geschikte ondernemingen in het representatieve land gewoonlijk geen meer gedetailleerde analyse van de VAA-kosten en winst op het niveau van individuele producten mogelijk maakt. Er wordt ook aan herinnerd dat wat productiekosten, productiefactoren en elektriciteit betreft, de keuze van een individuele onderneming niet relevant is voor het resultaat, aangezien deze gegevens afkomstig zijn van andere bronnen, te weten statistische invoergegevens of nationale gegevens van het representatieve land, evenals gegevens van producenten-exporteurs. Derhalve werden deze argumenten afgewezen.

(218) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 stelde de klager dat de financiële gegevens van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. voor 2018 waren beïnvloed door uitzonderlijke gebeurtenissen, te weten de wisselkoersschommeling wegens politieke ontwikkelingen in Turkije en de uitbreiding van de capaciteit van de onderneming. De klager stelde daarom voor dat de financiële gegevens voor deze onderneming voor 2018 konden worden gebruikt, "maar andere dan de winst voor belastingen". De klager onderbouwde deze mogelijke redenen voor de abnormale financiële lasten in 2018 echter niet nader, en betwistte evenmin de aanpak die de Commissie had voorgesteld, namelijk het doorvoeren van een gepaste correctie voor de uitzonderlijke financiële uitgaven in 2018. Daarom deelde de Commissie in de mededeling van 30 maart 2020 mee dat zij voornemens is vast te houden aan de in de mededeling van 20 december 2019 voorgestelde aanpak, d.w.z. gebruikmaking van de gegevens van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. met een correctie met betrekking tot de uitzonderlijke financiële lasten.

(219) Naar aanleiding van de mededeling van 30 maart 2020 heeft de Commissie herhaalde opmerkingen ontvangen van drie handelaren in het onderzochte product. Deze belanghebbenden herhaalden hun stelling dat Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. geen geschikte onderneming is omdat de verkoopkosten en de kosten van service na de verkoop van niet-PVAc-producten veel hoger zijn dan die voor PVAc-producten. Deze belanghebbenden verwezen naar de website van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. en beweerden dat het portfolio van producten van de onderneming aantoont dat de kernactiviteit wordt gevormd door niet-PVAc-productlijnen en dat PVAc slechts een secundaire activiteit is. Daarnaast stelden deze belanghebbenden dat de niet-PVAc-sectoren meer middelen voor onderzoek en ontwikkeling en voor technische bijstand vereisen, evenals voor investeringen, verkooporganisatie en service na verkoop, en dat de winst in deze niet-PVAc-sectoren "gewoonlijk behoorlijk hoog" is. Deze belanghebbenden verstrekten evenwel geen aanvullend bewijsmateriaal om hun argument te staven. Deze argumenten worden derhalve afgewezen, zoals reeds is toegelicht in overweging 217.

(220) Naar aanleiding van de mededeling van 30 maart 2020 herhaalden dezelfde belanghebbenden tevens meermaals hun argument dat de boekhoudkundige gegevens van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. niet geschikt zijn omdat de PVAc-productie slechts een beperkt onderdeel van zijn totale productportfolio uitmaakt en dat de algemene productiekosten, de VAA-kosten en de winst van deze onderneming niet alleen aan de PVAc-productie zijn toe te schrijven. Deze belanghebbenden suggereerden bovendien dat de financiële gegevens van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. niet geschikt zijn om kosten, VAA-kosten en winst te bepalen, tenzij de onderneming de Commissie financiële gegevens verstrekt die alleen op de PVAc-productlijn betrekking hebben. Zoals al toegelicht in overweging 217 is een gedetailleerde analyse van de VAA-kosten en winst op het niveau van individuele producten gewoonlijk niet mogelijk en niet noodzakelijk om een onderneming als geschikt te beschouwen in de context van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening. Derhalve werd dit argument afgewezen.

3.1.2.4. Niveau van sociale en milieubescherming

(221) Aangezien was vastgesteld dat Turkije op grond van alle voornoemde factoren het enige geschikte representatieve land was, hoefde er op grond van alle voorgaande elementen geen beoordeling van het niveau van sociale en milieubescherming plaats te vinden conform artikel 2, lid 6 bis, onder a), eerste streepje, laatste zin, van de basisverordening.

3.1.2.5. Conclusie

(222) Gezien bovenstaande analyse voldeed Turkije aan de in artikel 2, lid 6 bis, onder a), eerste streepje, van de basisverordening vermelde criteria om als geschikt representatief land te worden beschouwd.

(223) In zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen verwees één in de steekproef opgenomen producent-exporteur naar zijn opmerkingen over de mededeling van 20 december 2019, waarin hij het niet eens was met de keuze van Turkije als geschikt representatief land.

(224) De Commissie merkte op dat deze opmerkingen zijn behandeld in de mededeling van 30 maart 2020 (alsmede in punt 3.1.2.3 hierboven) en dat de producent-exporteur geen verdere opmerkingen in antwoord op die mededeling heeft ingediend. Aangezien deze argumenten reeds waren beantwoord en de producent-exporteur geen nieuwe argumenten of bewijsmateriaal heeft aangedragen, werden zij afgewezen.

(225) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen waren één gebruiker en één producent/gebruiker in de Unie het niet eens met de keuze van Turkije als representatief land, met als argument dat het geen rekening hield met arbeidsverdragen en -normen en evenmin voldeed aan regels met betrekking tot klimaat en milieu. De gebruiker was het voorts niet eens met het gebruik van gegevens van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., aangezien de productie van PVAc slechts een beperkt deel van haar activiteiten vertegenwoordigde. Bijgevolg, aldus de gebruiker, werden de kosten van de onderneming, de algemene kosten, de VAA-kosten en de winst voor PVAc beïnvloed door haar totale productie- en verkoopactiviteiten. De gebruiker betoogde dat de Commissie, door de VAA-kosten en de winst van de Turkse producent te gebruiken, de normale waarde heeft opgeblazen. De gebruiker verzocht de Commissie de door berekening vastgestelde normale waarde dienovereenkomstig aan te passen.

(226) De Commissie was het niet met deze argumenten eens. De Commissie merkte om te beginnen op dat geen van deze argumenten door de gebruiker is aangevoerd in antwoord op de mededelingen van 2 oktober 2019, 20 december 2019 en 30 maart 2020, waarin de Commissie uitdrukkelijk om dergelijke opmerkingen heeft verzocht, waarbij termijnen van toepassing waren. De Commissie wees er vervolgens op dat, overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening, wanneer er meer dan één mogelijk representatief land is waaruit kan worden gekozen, er indien van toepassing de voorkeur moet worden gegeven aan landen met een toereikend niveau van sociale en milieubescherming. Zoals vermeld in overweging 221 was er, nadat was vastgesteld dat Turkije in dit geval het enige geschikte representatieve land was, geen noodzaak om een beoordeling uit te voeren van het niveau van sociale en milieubescherming. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(227) Wat de keuze voor Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. betreft, merkte de Commissie in de eerste plaats op dat zij behalve voor wat de VAA-kosten betreft, geen gebruik heeft gemaakt van de kosten en de algemene kosten van de onderneming. Wat de VAA-kosten en de winst betreft, heeft de gebruiker geen bewijsmateriaal overgelegd waarom deze zouden worden opgeblazen door gebruik te maken van de cijfers van de gehele onderneming van de Turkse producent. Voorts nam de gebruiker akte van de toelichting van de Commissie in overweging 220 dat een gedetailleerde analyse van de VAA-kosten en winst op het niveau van individuele producten gewoonlijk niet mogelijk en niet noodzakelijk is om een onderneming in de context van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening als geschikt te beschouwen. De gebruiker kwam op tegen dit argument met de stelling dat er geen noodzaak is om gedetailleerd bewijs aan te dragen dat staaft dat een onderneming waarvan de productie van PVAc slechts een bijproduct is, een aanzienlijk andere kostenstructuur en winstmarge heeft dan een onderneming die primair op de productie van PVA is gericht. In dit verband merkte de Commissie op dat beweringen over het algemeen moeten worden gestaafd met rechtsgeldig bewijs, hoe gedetailleerd ook. Bovendien waren de door de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs gerapporteerde VAA-kosten en winst niet inconsistent met wat door de producent in het representatieve land was gerapporteerd. Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

(228) In zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen betoogde één producent/gebruiker in de Unie dat de gegevens in Turkije niet openbaar beschikbaar waren omdat deze moesten worden gekocht van bijvoorbeeld Global Trade Atlas ("GTA"). De Commissie merkte op dat volgens artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening de gegevens niet "openbaar beschikbaar" maar wel "onmiddellijk beschikbaar" moeten zijn. De Commissie merkte op dat onder "openbaar beschikbaar" moet worden verstaan beschikbaar voor het grote publiek, terwijl onder "onmiddellijk beschikbaar" moet worden verstaan beschikbaar voor eenieder mits aan bepaalde voorwaarden, zoals een betaling van een vergoeding, is voldaan. Het is belangrijk te vermelden dat alle informatie die voor de berekening van de normale waarde is gebruikt, beschikbaar is gesteld in de niet-vertrouwelijke versie van het dossier. Dit betekent dat zelfs wanneer de informatie enkel tegen betaling beschikbaar is, alle belanghebbenden er toegang toe hadden. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(229) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden twee in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs aan dat de financiële gegevens voor Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. onmiddellijk beschikbaar waren in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening en dat de Commissie Mexico derhalve ten onrechte als een mogelijk geschikt representatief land heeft afgewezen. Zoals vermeld in overweging 201 werden de financiële gegevens voor Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. slechts in een "gevoelige" versie bij de Commissie ingediend door Solutia, omdat de gegevens, zoals uiteengezet door de gebruiker, niet openbaar beschikbaar waren. Volgens de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs is er een verschil tussen "onmiddellijk beschikbaar" in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening en "algemeen beschikbaar". De in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs voerden aan dat onder "openbaar beschikbaar" beschikbaar voor het grote publiek wordt verstaan, terwijl onder "onmiddellijk beschikbaar" beschikbaar voor eenieder mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan, zoals een betaling van een vergoeding, wordt verstaan. De in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs voerden vervolgens aan dat, aangezien de gegevens voor Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. naar verluidt tegen een vergoeding beschikbaar waren via de Dun&Bradstreat gegevensbank ([69]), deze gegevens onmiddellijk beschikbaar waren in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening.

(230) De Commissie was het niet eens met dit argument. Om te beginnen merkte de Commissie op dat geen van deze argumenten door de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs was aangevoerd in antwoord op de mededelingen van 20 december 2019 en 30 maart 2020, hoewel uitdrukkelijk om antwoord was verzocht met inachtneming van termijnen. De Commissie lichtte vervolgens toe dat zij de financiële gegevens van Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. als "niet onmiddellijk beschikbaar" beschouwde omdat Solutia om vertrouwelijkheid had verzocht en had bevestigd dat deze gegevens niet openbaar beschikbaar waren. De Commissie heeft de gegevens als niet onmiddellijk beschikbaar beschouwd omdat zij ze niet kon vinden in de diensten waartoe zij voor dit doel toegang heeft. Bovendien zijn deze gegevens door geen andere belanghebbende, waaronder de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, in een niet-vertrouwelijke vorm ingediend, hoewel zij daar in de mededelingen van 2 oktober 2019, 20 december 2019 en 30 maart 2020 uitdrukkelijk om waren verzocht. Ten slotte merkte de Commissie op dat de producenten-exporteurs zelfs in hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen, niet beweerdelijk onmiddellijk beschikbare gegevens van Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. hebben ingediend. Zij wezen slechts op een betaalde databank die beweerdelijk die gegevens behelst en zij noemden dit later "voorlopig bewijsmateriaal dat de financiële gegevens van Solutia Tlaxcala S.A. de C.V. onmiddellijk uit andere bronnen kunnen worden verkregen". De Commissie kan geen gegevens gebruiken waartoe zij geen toegang heeft of die niet door een van de belanghebbenden zijn overgelegd in een niet-vertrouwelijke vorm. Bovendien kon de Commissie deze gegevens, zonder te kunnen controleren of de beweerdelijk onmiddellijk beschikbare gegevens de nodige cijfers bevatten of dat deze cijfers met die in de door Solutia vertrouwelijk overgelegde gegevens overeenstemmen, niet gebruiken voor de toepassing van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening. Louter voorlopig bewijsmateriaal van de beschikbaarheid van de gegevens van Solutia zoals door de producenten-exporteurs gesteld, is daartoe ontoereikend. De Commissie merkte tot slot op dat alle informatie die voor de berekening van de normale waarde wordt gebruikt, ter beschikking moet worden gesteld van alle belanghebbenden wanneer die niet algemeen beschikbaar is. Te dien einde draagt de Commissie er zorg voor dat, zelfs wanneer zij een beroep doet op betaalde gegevens, het contractueel is toegestaan de relevante informatie die bij het onderzoek wordt gebruikt, met de belanghebbenden te delen. Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

(231) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen stelden dezelfde in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs dat Mexico het meest geschikte representatieve land was voor de vaststelling van de normale waarde, aangezien: i) het een niveau van economische ontwikkeling heeft dat vergelijkbaar is met dat van de VRC; ii) het een gevestigde PVB-productie heeft; iii) de relevante gegevens onmiddellijk beschikbaar zijn op grond van de jaarrekeningen van Solutia Tlaxcala S.A. de C.V., en iv) Mexico een hoger niveau van sociale en milieubescherming heeft dan Turkije.

(232) De Commissie was het niet eens met deze beoordeling. De Commissie merkte op dat de eerste twee stellingen eveneens van toepassing zijn op Turkije. Zoals uiteengezet in overweging 230 is de derde stelling feitelijk onjuist, waarmee de vierde stelling geen doel kan treffen. Derhalve werd dit argument afgewezen.

([69]) https://www.dnb.com

(233) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden dezelfde in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs aan dat, indien de Commissie vasthoudt aan het gebruik van de VAA-kosten en de winst van de producent in het representatieve land, zij ten minste het gebruik van Mexico voor de niet-verstoorde benchmarks zou moeten overwegen.

(234) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat, zoals in de punten 3.1.2.2 en 3.1.2.3 is uiteengezet, zij in tegenstelling tot wat wordt beweerd, het gebruik van Mexico als geschikt representatief land in overweging heeft genomen en heeft afgewezen omdat zij geen onmiddellijk beschikbare financiële gegevens voor een PVAc of PVB producerende onderneming had gevonden. De Commissie merkte ook op dat de producenten-exporteurs noch in antwoord op de mededelingen van 2 oktober 2019 of 30 maart 2020, noch in de opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen, een rechtsgeldig argument hebben aangevoerd waarom Turkije niet als bron voor niet-verstoorde benchmarks zou moeten worden gebruikt. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(235) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen betwistten dezelfde in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs het gebruik van de gegevens van de Turkse producent, Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S., als bron voor de VAA-kosten en de winst omdat haar gerapporteerde financiële lasten buitengewoon hoog waren en moesten worden gecorrigeerd zoals uiteengezet in overweging 205. De producenten-exporteurs voerden aan dat indien de gegevens van de VAA-kosten en de winst moesten worden gecorrigeerd, deze niet als niet-verstoord kunnen worden beschouwd en dat zij dus niet kunnen worden gebruikt. De producenten-exporteurs bleven in twijfel trekken dat de gegevens van de Turkse producent naar hun aard "onmiddellijk beschikbaar" waren, aangezien die gegevens moesten worden gecorrigeerd om te worden gebruikt. De producenten-exporteurs trokken ook de betrouwbaarheid van de onmiddellijk beschikbare financiële informatie van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S in de Orbis-gegevensbank in twijfel, en verstrekten alternatieve financiële gegevens voor deze onderneming welke waren verkregen uit een andere bron — "EMIS" — die een andere winst- en verliesrekening voor het jaar 2018 liet zien dan voor de berekening inzake dumping werd gebruikt. De producenten-exporteurs voerden aan dat Turkije op deze basis buiten beschouwing had moeten worden gelaten als mogelijk representatief land, of dat zowel Turkije als Mexico in aanmerking hadden moeten worden genomen, aangezien er voor de producent in laatstgenoemd land beweerdelijk onmiddellijk beschikbare gegevens waren. Tot slot herinnerden de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs eraan dat de Commissie hun verzoek om verdere uitsplitsing van de VAA-kosten van de producent in het representatieve land verwierp. In dit verband vermeldden de producenten-exporteurs dat het nuttig zou zijn geweest om de producent in het representatieve land te vragen een gedetailleerde winst- en verliestabel in te vullen die vervolgens door de Commissie zou kunnen worden geverifieerd.

(236) De Commissie was het niet met deze argumenten eens. Om te beginnen merkte de Commissie op dat de producenten-exporteurs geen van deze kwesties aan de orde hebben gesteld naar aanleiding van de bekendmaking van de mededeling van 30 maart 2020, waarin uitdrukkelijk werd verzocht om binnen een bepaalde termijn opmerkingen over de thans gekritiseerde aanpak en cijfers in te dienen. Met betrekking tot verstoring van de gegevens van de Turkse onderneming, was de Commissie inderdaad, zoals uiteengezet in de mededeling van 30 maart 2020 en in overweging 205, van mening dat de VAA-kosten buitengewone uitgaven te bevatten, waarmee bij de berekening van de normale waarde geen rekening moet worden gehouden. Daarom heeft de Commissie de gegevens gecorrigeerd door deze kosten weg te nemen. De correctie doet, in tegenstelling tot wat de producenten-exporteurs beweerden, geen afbreuk aan het onmiddellijk beschikbare karakter van de gegevens. Die was uitsluitend doorgevoerd op basis van onmiddellijk beschikbare cijfers en werd uitvoerig toegelicht in de mededeling van 30 maart 2020, alsmede in overweging 205. Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

(237) Wat de tegenstrijdige gegevens van de Turkse onderneming in andere bronnen betreft, merkte de Commissie in de eerste plaats op dat deze gegevens niet binnen de vastgestelde termijn in antwoord op de nota van 30 maart 2020 zijn verstrekt. De producenten-exporteurs hebben niet gespecificeerd op welke basis het door hen verstrekte rapport was opgesteld, dat wil zeggen of het gebaseerd is op algemeen aanvaarde boekhoudkundige beginselen en jaarrekeningen of bijvoorbeeld op een specifiek rapportagemodel en verschillende boekhoudkundige conventies die met name voor EMIS worden gebruikt. Derhalve is de Commissie van mening dat de financiële gegevens die zijn verkregen uit een gevestigde en veelgebruikte databank, Orbis, in het kader van dit onderzoek een geschikte en betrouwbare bron blijven. Bovendien zijn de gecombineerde VAA-kosten en winst die uit de Orbis-databank werden verkregen (21,6 %) voor de producent in het representatieve land, slechts marginaal lager dan de in EMIS gerapporteerde (22,4 %). Derhalve zou gebruikmaking van de EMIS-gegevens de dumpingmarge voor alle producenten-exporteurs in feite (marginaal) verhogen.

(238) Met betrekking tot het verzoek om een verdere uitsplitsing van de VAA-kosten van de producent in het representatieve land herinnerde de Commissie aan haar antwoord dat dergelijke gedetailleerde gegevens niet onmiddellijk beschikbaar waren. Wat betreft een aanvullende vragenlijst over winst en verlies op detailniveau die aan de producent in het representatieve land moet worden toegezonden en door de Commissie moet worden geverifieerd, bepaalt de basisverordening dat de Commissie gebruik moet maken van onmiddellijk beschikbare informatie en voorziet deze niet in verzoeken aan producenten in het representatieve land. Zelfs indien dergelijke informatie kon worden opgevraagd en geverifieerd, zouden de verzamelde gegevens vertrouwelijke bedrijfsinformatie vormen en dus niet onmiddellijk beschikbaar zijn voor belanghebbenden. Derhalve werden deze gegevens niet als onmiddellijk beschikbaar in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening beschouwd.

(239) Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

3.1.3. *Bronnen aan de hand waarvan niet-verstoorde kosten worden vastgesteld*

(240) In de mededeling van 2 oktober 2019 heeft de Commissie de productiefactoren vermeld zoals materialen, energie en arbeid waarvan de producenten-exporteurs bij de productie van het onderzochte product gebruikmaken, en heeft zij de belanghebbenden verzocht om opmerkingen in te dienen en openbaar beschikbare informatie voor te stellen over niet-verstoorde waarden voor elk van de in die mededeling genoemde productiefactoren.

(241) Vervolgens heeft de Commissie in de mededeling van 20 december 2019 verklaard dat zij, voor de berekening van de normale waarde overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening, gebruik zou maken van de GTA om de niet-verstoorde kosten van de meeste productiefactoren, met name de grondstoffen, vast te stellen. Bovendien heeft de Commissie verklaard dat zij gebruik zou maken van het Turks Instituut voor Statistiek om niet-verstoorde kosten voor arbeid ([70]) en energie ([71]) vast te stellen. Voorts heeft de Commissie meegedeeld dat zij voor de kosten van water voor industrieel gebruik gebruik zou maken van de prijzen die zijn bekendgemaakt door het Voorzitterschap van het Investeringsagentschap van de Republiek Turkije ([72]) en die gebaseerd zijn op bronnen van het Bestuur inzake Water en Rioleringen van Istanbul, het Bestuur inzake Water en Rioleringen van Eskişehir en het Bestuur inzake Water en Rioleringen van Antalya.

(242) In de mededeling van 20 december 2019 heeft de Commissie de belanghebbenden tevens geïnformeerd dat wegens het grote aantal productiefactoren van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs die volledige informatie hadden verstrekt en het verwaarloosbare relatieve aandeel van sommige grondstoffen in de totale productiekosten, deze verwaarloosbare items onder "verbruiksgoederen" werden gegroepeerd. Bovendien heeft de Commissie meegedeeld dat zij het percentage van de verbruiksgoederen van het totaal van de grondstofkosten zal berekenen, en dat percentage zal toepassen op de herberekende grondstofkosten wanneer zij gebruikmaakt van de vastgestelde niet-verstoorde benchmarks in het geschikte representatieve land.

(243) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 heeft de Commissie van één in de steekproef opgenomen producent-exporteur, de klager en drie handelaren in het onderzochte product opmerkingen over de productiefactoren ontvangen.

(244) De in de steekproef opgenomen producent-exporteur voerde aan dat er volgens de GTA geen steenkool ([73]) en aardgas in Turkije is ingevoerd. De belanghebbende twijfelde eraan of in deze omstandigheden Turkse prijzen konden worden gebruikt, aangezien het ontbreken van invoer van deze twee basisproducten "*erop kan wijzen*" dat er op de Turkse markt sprake is van bepaalde belemmeringen die invoer verhinderen en die "*derhalve tot opgeblazen/verstoorde prijzen op de binnenlandse markt van Turkije zouden kunnen leiden*".

(245) Er is inderdaad geen gerapporteerde invoer van steenkool onder GS-indeling 2701 19 en van aardgas in Turkije. De beweringen van de producent-exporteur betreffende handelsbelemmeringen en prijsverstoringen werden evenwel niet met bewijsmateriaal gestaafd. De Commissie heeft ook het bestaan van de uitvoerbeperkingen onderzocht en volgens de informatie die voor de Commissie beschikbaar was, zijn op de Turkse markt niet dergelijke belemmeringen of prijsverstoringen aanwezig. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(246) Nadat zij de opmerkingen over de mededeling van 20 december 2019 had ontvangen, heeft de Commissie evenwel verder onderzoek gedaan naar de soorten steenkool die de producenten-exporteurs in China gebruiken en heeft zij ook inspectieverslagen voor deze soorten steenkool opgevraagd. Uit het onderzoek van deze inspectieverslagen is gebleken dat de steenkool die door een aantal producenten-exporteurs oorspronkelijk was voorgesteld voor indeling onder GS 2701 19, zou kunnen worden ingedeeld onder GS 2701 12. De GTA bevat een lijst met invoergegevens voor Turkije voor deze GS-code, namelijk 37 113 666 ton in het onderzoektijdvak — waarvan niets werd ingevoerd uit de VRC. Daarom heeft de Commissie in de mededeling van 30 maart 2020 aan de belanghebbenden meegedeeld dat zij voornemens is de gegevens voor GS 2701 12, zoals bekendgemaakt door de GTA, te gebruiken als benchmark voor alle soorten steenkool. Na de mededeling van 30 maart 2020 heeft geen enkele belanghebbende verdere opmerkingen ingediend betreffende het gebruik van de gegevens voor GS 2701 12, zoals bekendgemaakt door de GTA, als benchmark voor alle soorten steenkool.

([70]) http://www.turkstat.gov.tr => Press releases => kies Labour Cost Statistics.
([71]) http://www.turkstat.gov.tr => Press releases => kies Electricity and Natural Gas Prices.
([72]) https://www.invest.gov.tr/en/investmentguide/pages/cost-of-doing-business.aspx
([73]) De desbetreffende steenkool is volgens de producent-exporteur in de VRC ingedeeld onder GS 270 119.

(247) In de mededeling van 30 maart 2020 bleef de Commissie erbij dat, bij ontbreken van enig bewijsmateriaal voor de vermeende handelsbelemmeringen of prijsverstoringen betreffende aardgas in Turkije, de prijs van gas voor industriële gebruikers in Turkije zoals bekendgemaakt door het Turks Instituut voor Statistiek een geschikte benchmark voor dit onderzoek is. Naar aanleiding van de mededeling van 30 maart 2020 diende geen enkele belanghebbende verdere opmerkingen in over dit punt en over de voorgestelde benadering.

(248) In de mededeling van 20 december 2019 verklaarde de Commissie dat zij voornemens was om de door het Turks Instituut voor Statistiek gepubliceerde statistieken voor arbeidskosten in de productiesector voor 2016, voor economische activiteit C.23 (Vervaardiging van andere niet-metaalhoudende minerale producten) volgens de NACE Rev.2-nomenclatuur te gebruiken als benchmark. In zijn reactie op deze mededeling merkte de klager op dat, vergeleken met verwerking van niet-metaalhoudende minerale producten, categorie van economische activiteit C.20 (Vervaardiging van chemische producten) geschikter zou zijn om de arbeidskosten van PVA (een chemisch product) te weerspiegelen.

(249) De Commissie heeft dit argument onderzocht en heeft gekeken welke economische categorie geschikter is voor bredere economische activiteiten, gezien de hoge mate van verticale integratie van de Chinese producenten en de diversiteit van de betrokken arbeid. Er is vastgesteld dat categorie van economische activiteit C.20 (Vervaardiging van chemische producten) geschikter zou zijn. Derhalve heeft de Commissie de categorie van economische activiteit C.20 als benchmark voor arbeidskosten gebruikt.

(250) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 stelden drie handelaren in het onderzochte product dat zij niet begrijpen waarom de Commissie "zo'n lange lijst" grondstoffen bij de productiefactoren had bekendgemaakt en stelden zij dat sommige van de genoemde productiefactoren niet bij de PVA-productie worden gebruikt.

(251) Dit argument lijkt voort te vloeien uit een misverstand over de herkomst van gegevens inzake de productiefactoren die zijn meegedeeld in de mededelingen van 2 oktober en van 20 december 2019. Zoals uiteengezet in de mededeling van 2 oktober 2019 was de belangrijkste bron met betrekking tot de productiefactoren de informatie die was ingediend door de belanghebbenden, met name de medewerkende producenten-exporteurs. Zij herinnerde er ook aan dat de in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs verschillende niveaus van integratie hebben en verschillende productieprocessen gebruiken, wat de relatief lange lijst basisproducten verklaart waarvoor de dienovereenkomstige niet-verstoorde kosten in het representatieve land moeten worden bepaald. Dit argument werd dan ook tegengesproken door de gegevens die de Chinese producenten-exporteurs hebben ingediend en die de Commissie heeft gecontroleerd. Het argument is derhalve afgewezen.

(252) Dezelfde belanghebbenden vroegen de Commissie ook om het specifieke productieproces dat zij voornemens is in aanmerking te nemen om de normale waarde voor PVA te beoordelen, aan alle belanghebbenden ter beschikking te stellen. Ten eerste wordt eraan herinnerd dat de berekening van de door berekening vastgestelde normale waarde niet gebaseerd is op enig specifiek productieproces als zodanig, maar veeleer op de waarde van productiefactoren en het werkelijke gebruik ervan door elke producent-exporteur op basis van hun eigen productieproces. Er wordt bovendien aan herinnerd dat de Chinese producenten-exporteurs als onderdeel van hun antwoorden op de antidumpingvragenlijst hun productieproces hebben uitgelegd en hun productiefactoren hebben toegelicht. De niet-vertrouwelijke versies van die antwoorden waren al beschikbaar voor controle door alle belanghebbenden sinds september 2019. Derhalve was dit verzoek irrelevant.

(253) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 brachten dezelfde belanghebbenden (drie handelaren in het onderzochte product) ook argumenten naar voren betreffende de productiefactoren, de berekening van de normale waarde en vergelijking. Op deze argumenten wordt nader ingegaan in de overwegingen 264, 342 tot en met 346 en 359. Naar aanleiding van de mededeling van 30 maart 2020 hebben deze belanghebbenden partijen hun argumenten meerdere keren herhaald, maar zonder enige verdere informatie of bewijsmateriaal ter ondersteuning van hun argumenten in te dienen.

3.1.4. *Niet-verstoorde kosten en benchmarks*

3.1.4.1. Productiefactoren

(254) Zoals vermeld in overweging 46 heeft de Commissie in haar mededeling van 2 oktober 2019 getracht een initiële lijst van voor PVA relevante productiefactoren en bronnen op te stellen die zou kunnen dienen voor alle productiefactoren — zoals materialen, energie en arbeid — waarvan de producenten-exporteurs gebruikmaken bij de productie van PVA.

(255) Daarnaast heeft de Commissie, zoals vermeld in overweging 48, in de mededeling van 20 december 2019 een herziene lijst van productiefactoren verstrekt en vastgesteld welke Turkse goederencodes overeenstemmen met de relevante productiefactoren in Turkije, het representatieve land.

(256) De Commissie heeft naar aanleiding van de mededeling van 2 oktober 2019 geen opmerkingen over de lijst van productiefactoren ontvangen. Zoals uiteengezet in overweging 243 hebben één in de steekproef opgenomen producent-exporteur, de klager en drie handelaren in het onderzochte product opmerkingen ingediend naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019. Zoals uiteengezet in de overwegingen 246 tot en met 249, heeft de Commissie die opmerkingen besproken en de codes voor steenkool en arbeid herzien in de mededeling van 30 maart 2019.

(257) De Commissie heeft naar aanleiding van de mededeling van 30 maart 2020 geen verdere opmerkingen over de lijst van productiefactoren ontvangen.

(258) Op basis van alle door de belanghebbenden verstrekte en tijdens de controlebezoeken verzamelde informatie zijn, waar van toepassing, de volgende productiefactoren en GS-codes vastgesteld:

Productiefactor	Code in de Turkse tariefindeling	Niet-verstoorde waarde
Grondstoffen		
Polyvinylalcohol	3905 30 00 0000	16,44 CNY/kg
Azijnzuur	2915 21 00 001	4,85 CNY/kg of 4 853,54 CNY/ton
Azodiisobutyronitril (AZO) / azobisisobutyronitril (AZN)	2927 00 00 00	27,71 CNY/kg
Calciumcarbide	2849 10 00 0000	5,30 CNY/kg
Kool (actieve)	3802 10 00 0000	14,73 CNY/kg
Kool (katalytisch geactiveerd met zinkacetaat)	2915 29 00 9019	20,44 CNY/kg
Bijtende soda / natriumhydroxide (vloeibaar)	2815 12 00 0000	2,46 CNY/kg
Steenkool	2701 12	0,75 CNY/kg of 749,38 CNY/ton
Halfcokes	2704 00	2,05 CNY/kg
Pasta voor elektroden	3801 30 00 0000	4,81 CNY/kg
Kalksteen	2521 00 00 0000	4,08 CNY/kg
Methylalcohol (methanol)	2905 11 00 101	2,59 CNY/kg
Samengestelde zakken op kunststof-papierbasis	3923 29 90 0019	41,65 CNY/kg
Geweven containerzakken uit polypropyleen	6305 33 90 0000	32,22 CNY/kg
Zwavelzuur (zuiver)	2807 00 00 0011	1,23 CNY/kg of 1 230,74 CNY/ton
Vinylacetaat	2915 32 00 0000	7,36 CNY/kg
Zinkacetaat	2915 29 00 9019	20,44 CNY/kg
Arbeid		
Arbeidskosten in de productiesector	NAC 20	47,16 CNY/uur

Productiefactor	Code in de Turkse tariefindeling	Niet-verstoorde waarde
Energie		
Elektriciteit	Turks Instituut voor Statistiek	CNY/kWh (per 1 000 MWh verbruikscategorie) 0,45 (20 ~ 70 MWh) 0,44 (70 ~ 150 MWh) 0,44 (> 150 MWh)
Aardgas	Turks Instituut voor Statistiek	1,63 CNY/m^3 of 1 632,39 CNY/m^3 × 1 000

(1) **Grondstoffen en bijproducten/afval**

(259) Tijdens de controlebezoeken heeft de Commissie de bij de productie van het betrokken product gebruikte grondstoffen en de daarbij gegenereerde bijproducten/afvalstoffen gecontroleerd.

(260) Voor alle grondstoffen met uitzondering van zuurstof en acetaldehyde is de Commissie, bij gebrek aan informatie over de markt van het representatieve land, uitgegaan van de invoerprijzen. Een invoerprijs in het representatieve land werd vastgesteld als een gewogen gemiddelde van de eenheidsprijzen van invoer uit alle derde landen met uitzondering van de VRC en de in bijlage 1 bij Verordening (EU) 2015/755 van het Europees Parlement en de Raad ([74]) genoemde landen die geen lid zijn van de WTO. De Commissie heeft besloten de invoer uit de VRC in het representatieve land uit te sluiten, aangezien zij in de overwegingen 171 tot 172 tot de conclusie is gekomen dat het wegens de aanwezigheid van verstoringen van betekenis in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening, niet passend is om de binnenlandse prijzen en kosten in de VRC te gebruiken. Aangezien er geen bewijsmateriaal is waaruit blijkt dat dezelfde verstoringen niet gelijkelijk gevolgen hebben voor de voor de uitvoer bestemde producten, was de Commissie van mening dat die verstoringen gevolgen hebben gehad voor de uitvoerprijzen. Na de uitsluiting van de VRC bleef de invoer uit andere derde landen representatief, aangezien die 34 % ([75]) tot 100 % uitmaakte van het totale volume van de invoer in Turkije voor de in de tabel genoemde productiefactoren.

(261) Zoals in bovenvermelde overweging beschreven, waren er geen openbare referentieprijzen beschikbaar voor zuurstof (zuurstof 99,6 %, 2,5 bar, vervoerd via pijpleiding) en acetaldehyde (industriële acetaldehyde). Hoewel er volgens de GTA wel zuurstof in Turkije wordt ingevoerd onder GS-code 2804 40, betreft dit invoer van zuurstof in cilinders. De prijs van deze invoer wordt waarschijnlijk gestuurd door de kosten van vervoer en opslag, die niet relevant zijn wanneer zuurstof dicht bij de productielocatie wordt geproduceerd en er via een pijpleiding naar toe wordt vervoerd. In dat geval worden de kosten hoofdzakelijk gestuurd door de kosten van de machines en de installatie. Daarom werd gebruikmaking van de GTA-benchmark niet passend geacht. Aangezien de markt van zuurstof die via pijpleiding wordt geleverd, wordt gekenmerkt door de nabijheid van de producent/verkoper en de klant, wordt dit product niet verhandeld op de spot-markt. Bijgevolg worden er op de nationale of internationale handelslocaties geen indicatieve prijzen bekendgemaakt, en zijn er dus geen openbaar beschikbare referentieprijzen. Om die redenen werd het passend bevonden om de kosten van zuurstof op te nemen in de kostencategorie verbruiksgoederen. Anders dan wat zuurstof betreft, was er voor acetaldehyde (GS-code 2912 12) geen invoer in Turkije geregistreerd in de GTA-databank, en bij gebrek aan enige andere openbaar beschikbare referentieprijzen of indicatieve prijzen van acetaldehyde in Turkije werd het tevens gepast bevonden de kosten van acetaldehyde in de kosten van verbruiksgoederen op te nemen.

(262) Een aantal productiefactoren betrof hoofdzakelijk katalysatormaterialen, waarvoor de werkelijke kosten voor de medewerkende producenten-exporteurs een verwaarloosbaar aandeel van de totale grondstofkosten in het onderzoektijdvak vertegenwoordigden. Aangezien de voor die productiefactoren gebruikte waarde los van de gehanteerde bron geen impact van betekenis op de berekeningen inzake de dumpingmarge had, heeft de Commissie besloten deze kosten te op te nemen in de kosten van verbruiksgoederen, zoals toegelicht in de overwegingen 301 en 302.

([74]) Verordening (EU) 2015/755 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2015 betreffende de gemeenschappelijke regeling voor de invoer uit bepaalde derde landen (PB L 123 van 19.5.2015, blz. 33). Volgens artikel 2, lid 7, van de basisverordening kunnen de binnenlandse prijzen in die landen niet worden gebruikt voor de vaststelling van de normale waarde; de betrokken invoergegevens waren hoe dan ook verwaarloosbaar.

([75]) De invoer uit andere derde landen van 34 % had betrekking op azodiisobutyronitril (AZO) / azobisisobutyronitril (AZN), productiefactoren die slechts een geringe impact hebben op de productiekosten.

(263) Teneinde overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), eerste streepje, van de basisverordening de niet-verstoorde prijs van grondstoffen vast te stellen zoals afgeleverd aan de poort van de fabriek van de producent-exporteur, heeft de Commissie het invoerrecht van het representatieve land toegepast en daarbij de kosten van binnenlands vervoer opgeteld. De kosten van binnenlands vervoer voor alle grondstoffen alsmede de verzekeringskosten werden geschat op basis van de gecontroleerde gegevens die waren verstrekt door de medewerkende producenten-exporteurs, en zijn niet in de in de tabel vermelde benchmarks opgenomen.

(264) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 betoogden drie handelaren in het onderzochte product dat de VAM-kosten van de Chinese producenten-exporteurs niet verstoord zijn en overeenstemmen met de kosten op de internationale open markt. De belanghebbenden hebben dossier-elementen aangedragen om aan te tonen dat de VAM-prijs in de VRC tijdens het onderzoektijdvak hoger was dan de VAM-prijs in Europa en Rusland. De belanghebbenden verzochten de Commissie om bij de bepaling van de normale waarde rekening te houden met dit argument. Dezelfde belanghebbenden herhaalden dit argument ook meermaals naar aanleiding van de mededeling van 30 maart 2020, zonder enige nadere onderbouwing. Ten eerste wordt eraan herinnerd dat volgens artikel 2, lid 6 bis, onder a), derde streepje, van de basisverordening binnenlandse kosten uitsluitend kunnen worden gebruikt wanneer is vastgesteld dat zij niet verstoord zijn. Het argument van deze belanghebbenden is gebaseerd op algemeen geaggregeerde cijfers met betrekking tot VAM-prijzen in de VRC in vergelijking tot die in de Unie of Rusland. In het kader van het onderzoek is echter niet vastgesteld dat de VAM-prijzen in de VRC niet verstoord waren. Ten tweede is VAM wegens het productieproces van de producenten-exporteurs voor geen van hen een belangrijke productiefactor. Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

(265) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen herhaalden drie importeurs hun in overweging 264 samengevatte en behandelde argument dat de VAM-prijzen in de VRC niet verstoord zijn. Met de herhaling van dat argument betoogden zij dat de Commissie geen rekening heeft gehouden met het door hen tot staving van het niet verstoord zijn van de VAM-prijzen aangedragen bewijsmateriaal omdat het niet afkomstig was van producenten-exporteurs. Zij wezen op de vermeende tegenstelling waarbij de Commissie enerzijds VAM niet als een belangrijke productiefactor beschouwde, terwijl zij in de schadeanalyse in overweging 462 refereert aan VAM als zijnde een belangrijke grondstof.

(266) De Commissie was het niet met deze argumenten eens. In de eerste plaats herhaalde de Commissie haar conclusie van overweging 264 dat het loutere feit dat de Chinese VAM-prijzen vergelijkbaar zijn en soms hoger liggen dan internationale VAM-prijzen, geen bewijs is dat er geen sprake is van verstoringen. Zoals aangegeven in overweging 264 heeft de Commissie, anders dan de drie importeurs beweerden, dit argument en het ondersteunende bewijsmateriaal niet genegeerd. De Commissie was enkel van mening dat het loutere prijsniveau geen bewijs is dat er geen sprake is van verstoring. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(267) Met betrekking tot de vraag of VAM een belangrijke productiefactor is, beschouwt de Commissie VAM als een belangrijke grondstof voor de productie van PVA in het algemeen, maar als een productiefactor van minder belang wat de medewerkende producenten-exporteurs betreft. In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen hebben de drie importeurs zelf opgemerkt dat de producenten-exporteurs verticaal geïntegreerd zijn en derhalve hun eigen VAM produceren. Zij kopen het product niet in aanzienlijke hoeveelheden in en derhalve wordt het voor deze producenten/exporteurs niet als een belangrijke productiefactor beschouwd. In overweging 462 refereert de Commissie eraan dat de bedrijfstak van de Unie de VAM niet intern produceert, maar deze koopt. Bijgevolg zijn in laatstgenoemd geval de schommelingen van de prijzen van VAM op de markt van invloed op de productiekosten van PVA. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(268) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, één producent/gebruiker in de Unie en drie importeurs aan dat de Commissie bij de vaststelling van de benchmarks voor productiefactoren geen invoerrechten en binnenlandse vervoerskosten had moeten optellen. De drie importeurs refereerden met name aan VAM en steenkool. Voorts voerden de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs en de producent/gebruiker in de Unie aan dat de invoerprijs die aan de invoerstatistieken was ontleend, had moeten worden verlaagd van CIF naar het niveau "af-fabriek", zodat de kosten in het land van oorsprong (met inbegrip van extra kosten voor verpakking voor bepaalde productiefactoren), vracht en verzekering moesten worden geschrapt. Dit argument was gebaseerd op het feit dat de drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs hun grondstoffen lokaal betrokken.

(269) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat, overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening, de normale waarde de niet-verstoorde prijs van de grondstoffen in het representatieve land, in dit geval Turkije, moet weerspiegelen. Daarom moet deze een afspiegeling zijn van de prijs die een producent van PVA in Turkije voor een aan de fabriekspoort geleverde grondstof zou betalen. Zoals vermeld in overweging 263 komt in de door de Commissie toegepaste methode deze aanpak tot uitdrukking. Indien de door de belanghebbenden voorgestelde correcties zouden worden toegepast, zou de resulterende prijs niet de niet-verstoorde prijs op de Turkse markt weerspiegelen, maar de gemiddelde prijs af-fabriek (bij verkoop voor uitvoer) in de landen die aan Turkije verkopen. Dit zou strijdig zijn met artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening en derhalve werden deze argumenten afgewezen.

(270) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen suggereerden twee in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, na twijfel te hebben geuit over de verenigbaarheid van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening met de WTO-regels, dat de Commissie haar aanpak moest vereenvoudigen door eenvoudigweg de benchmark voor PVA, het betrokken product, te nemen en deze te vergelijken met de uitvoerprijs van elke producent-exporteur.

(271) De Commissie was het niet eens met deze benadering. De Commissie merkte ten eerste op dat de verenigbaarheid van de in artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening vervatte methode met de WTO-regels in overweging 98 is besproken. Vervolgens merkte de Commissie op dat de door de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs voorgestelde methode in strijd zou zijn met artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening, volgens hetwelk de normale waarde uitsluitend wordt berekend aan de hand van productie- en verkoopkosten waarin niet-verstoorde benchmarks tot uitdrukking komen voor elke exporteur en producent afzonderlijk. Deze bepaling verplicht de Commissie in wezen om rekening te houden met de specifieke productiemethode en het specifieke verbruik van inputs van elke producent-exporteur afzonderlijk, in plaats van voor alle producenten-exporteurs een benchmarkwaarde zonder onderscheid toe te passen zonder rekening te houden met hun specifieke productieproces. Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

(272) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden dezelfde in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs aan dat de benchmark voor steenkool onredelijk veel hoger is dan het prijsniveau op de markt bij vergelijking met de door de "U.S. Energy Information Administration" vermelde prijzen. Aangezien China rijk is aan steenkool, voerden de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs aan dat de Commissie zou moeten overwegen de VS-prijzen te gebruiken.

(273) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie wees er allereerst op dat, zoals vermeld in overweging 246, de benchmark voor steenkool uitvoerig is besproken in de mededeling van 30 maart 2020. Zoals ook in die overweging is vermeld, zijn er binnen de vastgestelde termijn geen opmerkingen over dit punt ontvangen. Het enige argument van de in de steekproef opgenomen producent-exporteur was dat de daadwerkelijk gebruikte prijzen aanzienlijk hoger zijn dan de in de VS genoemde prijzen. De Commissie merkte op dat het niet ongebruikelijk is dat de prijzen van energie en energiebronnen in de VS relatief laag zijn. Bij ontbreken van enig ander argument met betrekking tot de betrouwbaarheid van de gebruikte benchmark werd dit argument afgewezen.

(2) **Bij de productie van het onderzochte product gebruikte intern geproduceerde basisproducten**

(274) De producenten-exporteurs produceerden intern bepaalde productiefactoren, zoals zelfgeproduceerde stoom, elektriciteit, koelcapaciteit, zelf geproduceerd gezuiverd water en dergelijke. Ondanks het dienovereenkomstige vereiste in de antidumpingvragenlijst hebben sommige producenten-exporteurs verzuimd, de verbruiksvolumes van de voor deze zelfgeproduceerde productiefactoren gebruikte basisproducten toe te wijzen aan het onderzochte product. In plaats daarvan hadden deze producenten-exporteurs enkel de verbruikswaarden en -volumes van de zelfgeproduceerde productiefactoren toegewezen aan het onderzochte product. De Commissie heeft getracht de niet-verstoorde prijs voor de zelfgeproduceerde productiefactoren vast te stellen. De Commissie heeft aan de hand van de niet-verstoorde prijzen van de grondstoffen en de arbeid, die werden bepaald zoals uiteengezet in de overwegingen 259 tot en met 263 en 276, de niet-verstoorde prijzen van de zelfgeproduceerde productiefactoren opnieuw berekend. Deze niet-verstoorde prijzen werden vervolgens in de berekening van de normale waarde zoals toegelicht in punt 3.1.4.4 toegepast.

(275) Die grondstoffen en zelfgeproduceerde productiefactoren waarvan het relatieve aandeel in de totale productiekosten van de producent-exporteur en op PCN-niveau verwaarloosbaar was, werden samengevoegd onder verbruiksgoederen. De Commissie heeft berekend welk percentage de verbruiksgoederen uitmaakten van de totale grondstofkosten en dat percentage toegepast op de herberekende grondstofkosten met gebruikmaking van de vastgestelde niet-verstoorde prijzen.

(3) **Arbeid**

(276) Het Turkse Instituut voor Statistiek publiceert uitvoerige informatie over de lonen in de verschillende economische sectoren in Turkije. De Commissie heeft gebruikgemaakt van de lonen die zijn gerapporteerd in de Turkse industriesector voor 2016, voor economische activiteit C.20 (Vervaardiging van chemische producten) ([76]) volgens de NACE Rev.2-nomenclatuur ([77]). De gemiddelde maandelijkse waarde voor 2016 werd naar behoren voor inflatie gecorrigeerd aan de hand van de door het Turks Instituut voor Statistiek gepubliceerde binnenlandse producentenprijsindex ([78]).

([76]) http://www.turkstat.gov.tr/PreIstatistikTablo.do?istab_id=2090, laatst geraadpleegd op 30 april 2020.
([77]) Dit is de statistische nomenclatuur van de economische activiteiten die wordt gebruikt door Eurostat https://ec.europa.eu/eurostat/web/nace-rev2 (laatst geraadpleegd op 30 april 2020).
([78]) http://www.turkstat.gov.tr/PreIstatistikTablo.do?istab_id=2104 (laatst geraadpleegd op 30 april 2020).

(277) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen betoogden drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs aan dat de Commissie de lonen voor economische activiteit C.22 (Vervaardiging van producten van rubber of kunststof) in de NACE Rev. 2-nomenclatuur had moeten gebruiken, in plaats van die voor C.20. De producenten-exporteurs voerden als reden hiervoor aan dat PVA een soort polymeer of kunststof is, een vinylpolymeer dat alleen door koolstof-koolstofbindingen bijeen wordt gehouden. De binding is dezelfde als die van typische kunststoffen zoals polyethyleen, polypropyleen en polystyreen, en van wateroplosbare polymeren zoals polyacrylamide en polyacrylzuur.

(278) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat volgens de richtsnoeren van Eurostat voor de NACE Rev. 2-nomenclatuur ([79]), economische activiteit C.20 waarvan de Commissie gebruik heeft gemaakt, onder meer betrekking heeft op de vervaardiging van harsen, materialen van kunststof en niet-vulcaniseerbare thermoplastische elastomeren, alsmede op de vervaardiging van harsen op maat en de productie van standaard synthetische harsen (C.20.16). Deze activiteit omvat de vervaardiging van kunststoffen in primaire vormen: polymeren, met inbegrip van die van ethyleen, propyleen, styreen, vinylchloride, vinylacetaat en acrylaten; polyamiden; fenol- en epoxyharsen en polyurethanen; alkyd- en polyesterharsen en polyethers; siliconen; ionenwisselaars van polymeren. In dezelfde richtsnoeren wordt economische activiteit C.22 (Vervaardiging van producten van rubber of kunststof) die door de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs wordt voorgesteld, omschreven als "de verwerking van nieuwe of gebruikte (d.w.z. gerecycleerde) kunstharsen tot halffabricaten of eindproducten, waarbij gebruik wordt gemaakt van processen als persgieten; extrusievormgieten; spuitgieten; blaasvormen, en gieten". Economische activiteit C.22 is onderverdeeld in: vervaardiging van platen, vellen, buizen en profielen, van kunststof; vervaardiging van verpakkingsmateriaal van kunststof; vervaardiging van kunststofartikelen voor de bouw, en vervaardiging van andere producten van kunststof (zoals tafelgerei, toebehoren van schoolbenodigdheden enz.). Het is dan ook duidelijk dat de lonen voor economische activiteit C.20 passender zijn als benchmark voor arbeid met betrekking tot de productie van PVA dan de lonen voor economische activiteit C.22. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(4) **Elektriciteit en aardgas**

(279) Om een benchmark voor elektriciteit en aardgas vast te stellen, is de Commissie uitgegaan van de statistieken van de elektriciteits- en aardgasprijzen die het Turks Instituut voor Statistiek ([80]) in zijn periodieke persberichten bekendmaakt. Uit die statistieken heeft de Commissie gebruikgemaakt van de gegevens over de industriële elektriciteits- en gasprijzen in de betrokken verbruiksband in Kuruş/kWh in het onderzoektijdvak.

(280) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden één in de steekproef opgenomen producent-exporteur en één producent/gebruiker in de Unie aan dat de Turkse aardgasprijzen ongeschikt zijn als benchmark, en dat in plaats daarvan de prijzen van de Amerikaanse Golfkust ("US Gulf coast prices") moeten worden gebruikt. De producent-exporteur voerde aan dat de Turkse aardgasprijzen dubbel zo hoog zijn als de aardgasprijzen in de Unie en meer dan het dubbele van de prijzen van de Amerikaanse Golfkust. De producent-exporteur voerde aan dat de gasprijzen in Turkije in het OT waren gestegen en 75 % hoger waren dan eind 2017, ofschoon de wereldwijde gasprijzen in dezelfde periode in wezen stabiel bleven. De producent-exporteur weet deze verhoging aan een samenloop van omstandigheden, te weten: i) afhankelijkheid van invoer; ii) geopolitieke spanningen met Rusland die de gasleveringen aan Turkije beïnvloedden; iii) sancties tegen olieproducerende landen zoals Iran en Venezuela; iv) politieke spanningen met de VS, en v) de devaluatie van de Turkse lira. Gezien deze beweerdelijk kunstmatig hoge aardgasprijzen betoogde de producent-exporteur dat hetzij de prijzen van de Amerikaanse Golfkust hetzij de gemiddelde aardgasprijzen in Turkije in de periode van 2015 tot 2017 als benchmark moeten worden gebruikt.

(281) De producent/gebruiker in de Unie voerde voorts aan dat Turkije een relatief kleine en niet-geliberaliseerde aardgasmarkt heeft. Bovendien hebben de Turkse gasprijzen betrekking op het gebruik van gas voor verwarming en elektriciteitsopwekking, maar niet op grootschalig gebruik voor de productie van chemische producten. De gebruiker betoogde dat de prijzen van de Amerikaanse Golfkust als benchmark moeten worden gebruikt.

(282) De Commissie was het niet met deze argumenten eens. De Commissie wees er in de eerste plaats op dat de stelling dat de aardgasprijzen in Turkije tijdens het OT dubbel zo hoog waren als die in de Unie, feitelijk onjuist is. Volgens de *Gasprijzen voor niet-huishoudelijke afnemers — de halfjaarlijkse gegevens (vanaf 2007)* ([81]) die door Eurostat in het onderzoektijdvak werden gepubliceerd, was met 0,028 EUR/kWh (of 0,3 EURm^3) de gemiddelde prijs voor aardgas in de Unie in het onderzoektijdvak 43 % hoger dan de gemiddelde gasprijs in Turkije (0,020 EUR/kWh of 0,21 EUR/m^3). De Turkse gasprijzen voor niet-huishoudelijke verbruikers waren dus aanzienlijk lager dan die in de Unie tijdens het OT.

([79]) NACE Rev. 2 — Statistische nomenclatuur van de economische activiteiten; https://ec.europa.eu/eurostat/web/products-manuals-and-guidelines/-/KS-RA-07-015 (laatst geraadpleegd op 22 juli 2020).
([80]) http://www.turkstat.gov.tr/PreTablo.do?(262)alt_id=1029 (laatst geraadpleegd op 22 Juni 2020).
([81]) https://ec.europa.eu/eurostat/data/database (laatst geraadpleegd op 21 juli 2020).

(283) De Commissie merkte vervolgens op dat het beeld van de ontwikkeling van de aardgasprijzen in Turkije dat was geschilderd door de in de steekproef opgenomen producent-exporteur, sterk wordt beïnvloed door geen rekening te houden met de aanzienlijke devaluatie van de Turkse lira in dat tijdvak. De producent-exporteur merkte de devaluatie aan als een beïnvloedende factor, maar reageerde hier niet op met een toepassing van een omrekeningscoëfficiënt in USD of EUR om de prijsontwikkeling te vergelijken met die van de prijzen van de Amerikaanse Golfkust of van de Unie aan de hand van een gedurende de gehele periode relatief stabiele valuta. CNY zou ook nuttig zijn, temeer omdat dit de valuta is waarin de waarden van de productiefactoren worden omgerekend voor de berekening van de normale waarde.

(284) Op basis van de door Eurostat ([82]) verstrekte gegevens waren de aardgasprijzen in Turkije in het OT 12 % (niet 75 %) hoger dan in 2017 ([83]). Volgens Eurostat stegen de prijzen voor niet-huishoudelijke afnemers in de Unie met ongeveer 11 % ([84]). Bovendien was er in de periode van 2017 tot en met de eerste helft van 2019 (dus de periode die het volledige OT omvat) sprake van de laagste aardgasprijzen in Turkije tussen 2015 en 2019, indien uitgedrukt in een stabiele valuta. Indien de Commissie het verzoek van de producent-exporteur zou volgen en de gemiddelde aardgasprijzen in Turkije tussen 2015 en 2017 als benchmark zou gebruiken, zou dat ten nadele van de producent-exporteur zijn geweest. Deze gemiddelde prijs zou ongeveer 1,70 CNY/m^3 bedragen en zou dus ongeveer 4 % hoger zijn dan de prijs die de Commissie daadwerkelijk in haar berekening heeft gebruikt.

(285) Gelet op het voorgaande worden weliswaar de prijzen van aardgas, uitgedrukt in Turkse lira, door de aanzienlijke devaluatie van die valuta beïnvloed, maar wordt dit effect tenietgedaan door de methode van herberekening van deze prijzen in RMB alvorens ze voor de berekening van de normale waarde te gebruiken. Als bezien in USD, in EUR of CNY is er niets ongebruikelijks aan deze prijzen en de ontwikkeling ervan tussen 2015 en 2019. Derhalve is er geen reden om gebruik te maken van een benchmark van buiten het land of van gemiddelde prijzen in de periode van 2015 tot en met 2017.

(286) Gezien het argument dat Turkije een relatief kleine en niet geliberaliseerde aardgasmarkt heeft en dat de gasprijzen in Turkije betrekking hebben op het gebruik van gas voor verwarming en elektriciteitsopwekking, maar niet op grootschalig gebruik voor de productie van chemische producten, merkt de Commissie op dat er geen bewijsmateriaal is aangedragen om deze beweringen te staven. Bovendien suggereert het bestaan van een afzonderlijk gastarief voor niet-huishoudelijke afnemers anderszins.

(287) Om de hierboven uiteengezette redenen werden deze argumenten afgewezen.

(288) In zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen uit dezelfde in de steekproef opgenomen producent-exporteur soortgelijke bezwaren ten aanzien van de elektriciteitsprijzen als die ten aanzien van aardgas en die zijn samengevat in overweging 280. Volgens de producent-exporteur van de producent-exporteur stegen de elektriciteitsprijzen in Turkije ook dramatisch (overeenkomstig de voor aardgas waargenomen prijsstijging) in het onderzoektijdvak. De producent-exporteur stelde voor het gemiddelde van de elektriciteitsprijzen in de periode van 2015 tot en met 2017 te gebruiken in plaats van de gegevens voor het OT.

(289) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte in de eerste plaats op dat de producent-exporteur geen cijfers heeft verstrekt om zijn bewering te staven. De Commissie kon er alleen van uitgaan dat het argument gebaseerd is op de ontwikkeling van de elektriciteitsprijs in Turkse lira, zoals in het geval van aardgas zoals beschreven in overweging 285. Net als het geval is voor aardgas neutraliseert de door de Commissie gebruikte methode waarbij de benchmarks worden herberekend in CNY, het effect van de fluctuatie van de Turkse lira.

(290) De Commissie heeft gekeken naar de in Eurostat in EUR gerapporteerde elektriciteitsprijzen voor niet-huishoudelijke afnemers ([85]). Terwijl de prijzen in Turkije in het OT ongeveer 12,7 % hoger waren dan in 2017, steeg de gemiddelde prijs in de Unie ook met 10,7 % in dezelfde periode. Bovendien lag de gemiddelde prijs voor elektriciteit in Turkije in het OT, uitgedrukt in EUR, ongeveer 1 % lager dan de gemiddelde prijs in de periode 2015-2017, die de producent-exporteur voorstelt te gebruiken. Hieruit volgt dat, wanneer het effect van de devaluatie van de lira wordt weggenomen, er in tegenstelling tot wat de in de steekproef opgenomen producent-exporteur heeft betoogd, geen dramatische stijging van de elektriciteitsprijzen in Turkije was.

(291) Om de hierboven uiteengezette redenen werden deze argumenten afgewezen.

([82]) Ibidem.
([83]) Stijging van 0,017 EUR/kWh (of 0,18 EUR/m^3) naar 0,020 EIR/kWh (of 0,21 EUR/m^3) (laatst geraadpleegd op 21 juli 2020).
([84]) Stijging van 0,025 EUR/kWh (of 0,27 EUR/m^3) naar 0,028 EIR/kWh (of 0,30 EUR/m^3) (laatst geraadpleegd op 21 juli 2020).
([85]) Elektriciteitsprijzen voor niet-huishoudelijke afnemers — halfjaarlijkse gegevens (vanaf 2007); https://ec.europa.eu/eurostat/data/database (laatst geraadpleegd op 22 juli 2020).

(292) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden drie importeurs aan dat de kosten van gas en elektriciteit in Turkije door politieke besluiten worden opgeblazen. Tot staving van dit argument verwezen zij naar het bewijsmateriaal dat zij in hun opmerkingen van 16 juni 2020 hadden verstrekt. In die opmerkingen betoogden zij, op basis van een e-mail van een hoofd Compliance van een Turkse chemische onderneming, dat de Turkse markt voor gas en elektriciteit niet is geliberaliseerd en dat de prijzen door de overheid worden vastgesteld. Deze conclusie werd beweerdelijk bevestigd door de analyse van de Turkse gas- en stroommarkt, maar de importeurs verwezen niet naar enig specifiek deel ervan. Zij voerden aan dat de Commissie op basis van dit argument Turkije moet heroverwegen als het geschikte representatieve land, of de beweerdelijk hogere gas- en energiekosten met niet minder dan 300 % moet verlagen.

(293) De Commissie was het niet eens met dit argument. Zelfs indien de Commissie een e-mail van een hoofd Compliance van een Turks chemisch bedrijf als geldig bewijs van inflatie van de energieprijzen in Turkije zou moeten beschouwen, merkte zij op dat de e-mail begint met de opmerking dat "Turkije […] in vele opzichten een zeer liberale energiemarkt [heeft]". Dit is reeds in tegenspraak met de kwalificatie van de e-mail in de ingediende opmerkingen. Wat betreft Turkse gasprijzen die hoger zijn dan die op de wereldmarkten, geldt dat, zoals vermeld in overweging 282, de Turkse gasprijzen voor niet-huishoudelijke afnemers aanzienlijk lager zijn dan die in de Unie. Ten slotte lijkt de neerwaartse correctie van 300 % voor gas en stroomprijzen te zijn gebaseerd op een argument in het e-mailbericht dat het hoofd Compliance van een Turkse chemische onderneming dat "olie en diesel worden belast tegen het tarief van 300 %". De vraag of dit al dan niet juist is, doet niet ter zake voor gas- en elektriciteitsprijzen. Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

(294) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen merkten één producent-exporteur en één producent/gebruiker in de Unie op dat de benchmarks voor elektriciteit en aardgas btw omvatten. Volgens hen is het standaardpraktijk om bij de berekening van de normale waarde gebruik te maken van de binnenlandse verkoopprijzen en kosten zonder btw.

(295) De Commissie heeft nota genomen van deze opmerking en de benchmark voor elektriciteit en aardgas gecorrigeerd door de btw (18 %) in mindering te brengen. De normale waarde en de dumpingmarges werden dienovereenkomstig herberekend voor alle producenten/exporteurs. De nieuwe bevindingen werden opnieuw bekendgemaakt als deel van de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen.

(296) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden drie producenten-exporteurs aan dat de Commissie bij de toepassing van de benchmark voor elektriciteit de relevante prijstranche die van toepassing is op het verbruik van elektriciteit door de betrokken producent-exporteur, moet gebruiken in plaats van het gemiddelde van alle tranches.

(297) De Commissie heeft nota genomen van deze opmerking en de benchmark voor elektriciteit gecorrigeerd door waar passend voor grote en middelgrote verbruikers van elektriciteit prijstranches toe te passen. Deze beoordeling was gebaseerd op de inkoop van elektriciteit door de producenten-exporteurs in plaats van op hun verbruik, aangezien sommige een deel van de elektriciteit die zij verbruiken, zelf produceren. De normale waarde en de dumpingmarges werden dienovereenkomstig herberekend voor alle producenten/exporteurs. De nieuwe bevindingen werden opnieuw bekendgemaakt als deel van de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen.

(298) In zijn opmerkingen over de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen voerde de klager aan dat de omvang van de verlaging van de dumpingmarge na de in de overwegingen 295 en 297 besproken correctie niet strookte met wat zij wisten over het aandeel van aardgas en elektriciteit in de productiekosten van Sinopec. De klager voerde aan dat weliswaar één productieonderneming van Sinopec een aanzienlijke hoeveelheid aardgas kon gebruiken, maar dat dit niet het geval was voor de andere onderneming.

(299) In zijn opmerkingen over de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen uitte een gebruiker tevens twijfel over de berekening naar aanleiding van de correctie zoals besproken in de overwegingen 295 en 297. Gezien het hoge aandeel van energie in de productiekosten van PVA verwachtten zij dat het effect van de correctie groter zou zijn. Zij drongen er bij de Commissie op aan haar berekeningen te verifiëren.

(300) De Commissie was het niet met deze argumenten eens. De Commissie merkte op dat terwijl deze beweringen gebaseerd waren op loutere veronderstellingen, haar berekening van de normale waarde van Sinopec, naar aanleiding van de correctie, gebaseerd was op de exacte, door de producent-exporteur verstrekte en door de Commissie gecontroleerde verbruikscijfers. Wat betreft Sinopec Ningxia, de onderneming die beweerdelijk geen aanzienlijke hoeveelheden aardgas bij de PVA-productie gebruikte, heeft de Commissie, zoals uiteengezet in overweging 329, wegens het gebruik van de beschikbare gegevens overeenkomstig artikel 18 van de basisverordening, voor elk door Sinopec Ningxia gerapporteerd PCN gebruikgemaakt van de hoogste door berekening vastgestelde

normale waarde van de andere medewerkende producenten-exporteurs. Hoewel deze inderdaad niet merkbaar werden beïnvloed door de schrapping van de btw uit de prijzen van aardgas en elektriciteit, varieert het totale effect van de individuele ondernemingen op de dumpingmarge van de groep naargelang het aandeel van de verkoop van deze ondernemingen in de totale verkoop ten uitvoer van de groep naar de Unie. Tot slot merkte de Commissie op dat de correctie weliswaar verband hield met aardgas en elektriciteit, maar een "knock-off"-effect had op bijvoorbeeld de algemene kosten, die werden berekend als een percentage van niet-verstoorde vervaardigingskosten. Indien deze kosten lager worden als gevolg van de schrapping van de btw van de prijzen van aardgas en elektriciteit, worden ook de algemene kosten lager. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(5) **Verbruiksgoederen/verwaarloosbare hoeveelheden**

(301) Wegens het grote aantal productiefactoren van de in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs zijn sommige grondstoffen, die zowel wat betreft hun relatieve aandeel in de totale productiekosten van de producent-exporteur als op productsoortniveau van verwaarloosbaar belang waren, samengevoegd onder verbruiksgoederen.

(302) De Commissie heeft berekend welk percentage de verbruiksgoederen uitmaakten van de totale grondstofkosten en dat percentage toegepast op de herberekende grondstofkosten met gebruikmaking van de vastgestelde niet-verstoorde prijzen.

(303) In zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen merkte één in de steekproef opgenomen producent-exporteur op dat een aanzienlijk aantal productiefactoren, die door de Commissie als verwaarloosbaar werden beschouwd, werden behandeld als verbruiksgoederen en dat derhalve geen individuele benchmarks voor deze productiefactoren werden vastgesteld. Hoewel de producent-exporteur deze aanpak in beginsel niet betwistte, had hij twijfels over de uitvoering ervan. Ten eerste voerde de producent-exporteur aan dat de producenten onevenredig gedetailleerde informatie moesten rapporteren die uiteindelijk niet werd gebruikt voor de berekening van de normale waarde. Ten tweede merkte de producent-exporteur op dat de Commissie waarden voor verbruiksgoederen heeft vastgesteld, door te berekenen wat het aandeel van deze verbruiksgoederen was in de totale directe grondstoffenkosten, en de uitkomst hiervan toe te passen op de niet-verstoorde, op benchmarks gebaseerde waarden voor deze kosten. De producent-exporteur voerde aan dat de Commissie op deze manier de verbruiksgoederen daadwerkelijk als verstoord heeft behandeld, hoewel er geen verstoring was vastgesteld. De producent-exporteur voerde verder aan dat de Commissie er niet van kon uitgaan dat de verbruiksgoederen met hetzelfde percentage als de primaire grondstoffen verstoord waren. De producent-exporteur heeft een vergelijkbare bedenking geuit met betrekking tot de wijze waarop de Commissie de algemene kosten heeft behandeld. In het licht van deze aangelegenheden heeft de producent-exporteur de Commissie verzocht de verbruiksgoederen en de algemene kosten te maximeren op de door de producent-exporteur voor zowel de verbruiksgoederen als de algemene kosten gerapporteerde waarden.

(304) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat, om vast te stellen en te verifiëren of een productiefactorwaarde verwaarloosbaar is, een gedetailleerde uitsplitsing van de productsoorten voor alle productiefactoren noodzakelijk is. Het niveau van de gevraagde informatie was daarom passend om alle informatie, met inbegrip van het aandeel van de verbruiksgoederen in de kosten van de primaire grondstoffen dat bij de berekening van de normale waarde is gebruikt, vast te stellen en te verifiëren. Met betrekking tot het argument dat de verbruiksgoederen niet verstoord waren en dat de waarden ervan op de door de producent-exporteur gerapporteerde niveaus moeten worden gemaximeerd, merkte de Commissie op dat in punt 3.1.1. verstoringen van betekenis zijn vastgesteld. In dat geval mogen overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening de binnenlandse kosten worden gebruikt, maar uitsluitend wanneer op basis van nauwkeurig en passend bewijsmateriaal is vastgesteld dat zij niet verstoord zijn. De producenten-exporteurs hebben geen bewijs met betrekking tot verbruiksgoederen en de algemene kosten aangevoerd, en de Commissie heeft evenmin bewijs ter zake vastgesteld. Met betrekking tot de aanname dat de verbruiksgoederen met hetzelfde percentage als de primaire grondstoffen verstoord waren, heeft de Commissie er in de eerste plaats aan herinnerd dat de in de steekproef opgenomen producent-exporteur geen bezwaar heeft aangetekend tegen het principe om de minder belangrijke productiefactoren als verbruiksgoederen te behandelen. Toen de Commissie daar de gemiddelde verstoringsfactor van de andere primaire grondstoffen op toepaste, heeft de producent-exporteur geen bewijs verstrekt waaruit bleek dat die aanname onjuist was. Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

(6) **Algemene productiekosten, VAA-kosten en winst**

(305) De algemene productiekosten van de medewerkende producenten-exporteurs werden uitgedrukt als een deel van de werkelijke vervaardigingskosten van de producenten-exporteurs. Dit percentage is toegepast op de niet-verstoorde vervaardigingskosten.

(306) Voor de VAA-kosten en de winst heeft de Commissie gebruikgemaakt van de financiële gegevens van het segment chemische activiteiten van de Turkse groep Sisecam voor 2018, zoals bekendgemaakt in de mededeling van 30 maart 2020 en vermeld in overweging 218.

(307) Zoals uiteengezet in overweging 205, kwam de Commissie tot de conclusie dat de financiële lasten van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. in 2018 uitzonderlijk hoog waren en dat zij naar behoren moesten worden gecorrigeerd. Daarom heeft de Commissie bij de berekening van de VAA-kosten geen rekening gehouden met de financiële lasten van 2018 en heeft ze deze vervangen door de gemiddelde financiële lasten van de onderneming in 2017, 2016 en 2015. De correctie heeft geresulteerd in een hoger percentage van de VAA-kosten, maar een lager percentage van de winst. Daardoor was het effect van de uitzonderlijke financiële lasten van 2018 louter een verschuiving tussen VAA-kosten en winst, zonder dat dit een invloed had op de VAA-kosten en de winst als geheel bezien. Op het geheel bezien was dit derhalve niet van invloed op de hoogte van de VAA-kosten en de winst als geheel bezien.

(308) Zoals verder uiteengezet in overweging 303 betoogde één producent-exporteur in zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen dat de algemene kosten, samen met verbruiksgoederen, niet als verstoord mogen worden behandeld en dat de waarden ervan moeten worden gemaximeerd op de door de producent-exporteur gerapporteerde waarden. Dit argument is behandeld en afgewezen in overweging 304.

(309) In zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen betoogde één in de steekproef opgenomen producent-exporteur dat voor de berekening van de normale waarde zijn indirecte arbeid was opgenomen in de algemene kosten, in plaats van dat deze als productiefactor werd beschouwd, in het bijzonder omdat de Commissie een precieze benchmark voor arbeid heeft vastgesteld. De in de steekproef opgenomen producent-exporteur merkte op dat het gebruik van de arbeidsmarktbenchmark voor de indirecte arbeid zou resulteren in nauwkeurigere niet-verstoorde kosten dan opneming van de indirecte arbeid in de algemene kosten.

(310) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat de producent-exporteur zelf de indirecte arbeidskosten in de algemene kosten had opgenomen, en dat hij tegelijkertijd de indirecte arbeid als een individuele productiefactor had aangemerkt. Om dubbeltelling te voorkomen, heeft de Commissie de rechtstreekse arbeid als productiefactor weggenomen en deze aangehouden als deel van de algemene kosten. Gezien de aard van indirecte arbeid als algemene kosten, het aanzienlijke verschil in salarissen en kwalificaties van het personeel dat betrokken is bij de vervaardiging van het product en om dubbeltelling te voorkomen en te zorgen voor consistentie, zag de Commissie geen reden om de oorspronkelijke aanpak van de producent-exporteur te wijzigen, en heeft zij de indirecte arbeid als algemene kosten aangemerkt. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(311) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden twee in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs aan dat de Commissie de VAA-kosten en winstgegevens van meer dan één producent had moeten gebruiken. De producenten-exporteurs baseerden deze argumenten op de bevindingen van de Beroepsinstantie in *EU — Bed Linen* (DS141).

(312) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening niet verbiedt om gebruik te maken van de VAA-gegevens van één producent. De verenigbaarheid van deze bepaling met de WTO-regels is behandeld in overweging 98. Voorts heeft de Commissie, zoals uiteengezet in punt 3.1.2.3, slechts één onderneming in het representatieve land met onmiddellijk beschikbare gegevens gevonden. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(313) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen kwamen drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs op tegen het feit dat de Commissie bepaalde vrachtkosten in mindering heeft gebracht op de uitvoerprijs, terwijl deze kosten (samen met uitgaven voor laden en lossen enz en financiële uitgaven zoals bankkosten) niet in mindering zijn gebracht op de VAA-kosten van de producent in het representatieve land.

(314) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat niets erop wijst dat deze kosten waren inbegrepen in de voor de producent in het representatieve land gerapporteerde VAA-kosten. Voorts hebben de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs geen bewijs van het tegendeel verstrekt. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(315) In zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen stemde één in de steekproef opgenomen producent-exporteur ermee in dat de financiële lasten van de producent in het representatieve land buitengewoon hoog waren en dat de VAA-kosten voor die onderneming derhalve dienovereenkomstig moesten worden gecorrigeerd. De in de steekproef opgenomen producent-exporteur was het echter niet eens met de correctie van de winst van die onderneming op grond van dezelfde buitengewone uitgaven. De producent-exporteur voerde aan dat de correctie van de winst de correctie die is doorgevoerd voor de VAA-kosten ontkracht, aangezien het totaal van de VAA-kosten en de winst gelijk is gebleven.

(316) De Commissie was het niet eens met deze beoordeling en voerde aan dat zowel de VAA-kosten als de winst waren beïnvloed door de buitengewone financiële lasten. Het zou geen zin hebben in het ene geval wel en in het andere geen correctie door te voeren. Naar de mening van de Commissie ontkracht de met betrekking tot de winst verrichte correctie niet maar vult zij de met betrekking tot de VAA-kosten gemaakte correctie aan. Derhalve werd dit argument afgewezen.

3.1.4.2. Toepassing van artikel 18 van de basisverordening met betrekking tot Wan Wei, Mengwei en Shuangxin

(317) De Commissie merkte bij het bestuderen van de antwoorden op de antidumpingvragenlijst van Wan Wei, Mengwei en Shuangxin op dat in de gedeelten van de antwoorden die verband houden met de productiekosten en dus met de berekening van de normale waarde, de productiefactoren voor de intern geproduceerde basisproducten (zelfgeproduceerde stoom, elektriciteit en dergelijke) niet juist waren toegewezen aan het onderzochte product. Dit druiste in tegen de instructies van de Commissie in de antidumpingvragenlijst. In de daaropvolgende briefwisseling, met inbegrip van schriftelijke aanmaningen tot het verstrekken van ontbrekende gegevens en een brief met de aankondiging van de controlebezoeken, herhaalde de Commissie haar verzoek aan Wan Wei, Mengwei en Shuangxin om hun antwoorden aan te vullen volgens de in de antidumpingvragenlijst gegeven instructies.

(318) In hun daaropvolgende antwoorden betoogden de genoemde ondernemingen dat het volgens hen niet mogelijk was de vragenlijst in te vullen zoals de Commissie vroeg. Deze ondernemingen betoogden met name dat er geen objectieve of nauwkeurige basis was om het verbruik van de afzonderlijke zelfgeproduceerde materialen/energie te scheiden en dat het niet mogelijk was een overzicht te geven van het verbruik en de materiaalaankopen voor alle zelfgeproduceerde materialen/energie afzonderlijk. De hierna herziene versies van de antwoorden bleven in dit opzicht in gebreke.

(319) De Commissie deelde dit standpunt niet. Zij lichtte toe dat aangezien de ondernemingen al verslag over de basisproducten voor de productie van de zelf geproduceerde productiefactoren hadden uitgebracht, deze basisproducten evenzeer aan het onderzochte product konden worden toegewezen.

(320) De Commissie heeft aan Wan Wei ([86]), Mengwei ([87]) en Shuangxin ([88]) meegedeeld dat zij wegens voornoemde tekortkomingen in de informatie die deze producenten-exporteurs hebben verstrekt, heeft beslist haar bevindingen te baseren op de beschikbare gegevens overeenkomstig artikel 18, lid 1, van de basisverordening voor zover het de intern geproduceerde, bij de productie van het onderzochte product gebruikte basisproducten betreft.

(321) In hun antwoorden op deze artikel 18-brieven herhaalden de producenten-exporteurs hun verklaringen waarom zij van mening waren dat zij de gevraagde gegevens niet konden verstrekken.

(322) De Commissie heeft de niet-verstoorde prijzen voor de intern geproduceerde basisproducten vastgesteld en deze prijzen gehanteerd bij de berekening van de normale waarde zoals uiteengezet in de overwegingen 274 en 275.

(323) Tijdens het controlebezoek ter plaatse bij Mengwei in november 2019 heeft de onderneming haar antwoord op de vragenlijst, met inbegrip van het deel met betrekking tot de productiekosten, meerdere keren herzien.

(324) Aan het einde van de laatste dag van het controlebezoek diende de onderneming nog een andere versie van het antwoord in, waardoor zij een deel van het werk dat eerder tijdens de controle en het hiermee verbonden voorbereidende werk was uitgevoerd, tenietdeed. Het deel in kwestie had betrekking op de productiekosten met gevolgen voor de berekening van de normale waarde. In deze nieuwe versie werd onder meer het aantal arbeidsuren aanzienlijk verminderd vergeleken met de eerdere versies. De Commissie heeft de onderneming dan ook meegedeeld dat zij deze gewijzigde informatie, die op het laatste moment van het controlebezoek was overgelegd, onmogelijk kon controleren.

(325) Na de controlebezoeken liet de Commissie aan Mengwei ([89]) weten dat de laatste indiening van gegevens, die helemaal aan het einde van het controlebezoek werd ontvangen, niet kon worden gecontroleerd en dat de Commissie haar bevindingen zal baseren op de beschikbare gegevens overeenkomstig artikel 18, lid 1, van de basisverordening wat deze laatste indiening betreft. Mengwei diende geen opmerkingen in naar aanleiding van deze artikel 18-brief.

(326) De Commissie heeft besloten geen rekening te houden met een deel van de informatie die aan het einde van het controlebezoek is ingediend en die niet kon worden gecontroleerd, en zij heeft in deze situatie gebruikgemaakt van en haar bevindingen gebaseerd op de informatie die voorafgaand aan deze laatste versie was ingediend en die de Commissie wel kon controleren.

([86]) Op 5 maart 2020 verzonden tot de onderneming beperkte versie van het verslag van het controlebezoek en op 26 februari 2020 verzonden brief met betrekking tot artikel 18 (t20.001693).

([87]) Op 5 maart 2020 verzonden tot de onderneming beperkte versie van het verslag van het controlebezoek en op 26 februari 2020 verzonden brief met betrekking tot artikel 18 (t20.001693).

([88]) Op 5 maart 2020 verzonden tot de onderneming beperkte versie van het verslag van het controlebezoek en op 26 februari 2020 verzonden brief met betrekking tot artikel 18 (t20.001692).

([89]) Op 5 maart 2020 verzonden tot de onderneming beperkte versie van het verslag van het controlebezoek en op 16 maart 2020 verzonden brief met betrekking tot artikel 18 (t20.002421).

3.1.4.3. Toepassing van artikel 18 van de basisverordening met betrekking tot Sinopec Ningxia

(327) Tijdens het controlebezoek in de vestiging van Sinopec Ningxia, dat plaatsvond van 9 tot 12 december 2019 in Yinchuan (Ningxia), heeft de Commissie een aantal wezenlijke en ernstige tekortkomingen in de verslaglegging inzake de productiekosten vastgesteld. Deze tekortkomingen hebben het onderzoek van dat deel van de antwoorden op de vragenlijst aanzienlijk belemmerd. Zo heeft Sinopec Ningxia de waarde en het verbruik van de productiefactoren voor de upstreamfasen van de PVA-productie (d.w.z. VAM, acetyleen, stoom enz.) verkeerd toegewezen, wat leidde tot aanzienlijke over-/onderschatting van de meeste productiefactoren die indirect bij de productie van PVA worden gebruikt. Als gevolg hiervan waren de productiekosten per PCN onbetrouwbaar.

(328) De Commissie was van mening dat deze wezenlijke en ernstige tekortkomingen in de productiekosten per productsoort in de vragenlijst de normale gang van zaken van het onderzoek aanzienlijk heeft belemmerd voor dit deel van de vragenlijst. Derhalve heeft de Commissie Sinopec Ningxia meegedeeld dat zij voornemens is zich overeenkomstig artikel 18, lid 1, van de basisverordening te baseren op de beschikbare gegevens, wat de berekening van de normale waarde volgens artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening aangaat.

(329) In dit verband werd de normale waarde voor Sinopec Ningxia vastgesteld door berekening aan de hand van de informatie die door de andere medewerkende producenten-exporteurs was verstrekt (te weten de productiekosten en het verbruik van productiefactoren, per productsoort). Zo heeft de Commissie voor elk door Sinopec Ningxia gerapporteerd PCN gebruikgemaakt van de hoogste door berekening vastgestelde normale waarde van de andere medewerkende producenten-exporteurs.

(330) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden één in de steekproef opgenomen producent-exporteur en één producent/gebruiker in de Unie aan dat de Commissie, door de hoogste door berekening vastgestelde normale waarde van de andere medewerkende producenten-exporteurs te gebruiken als de normale waarde voor Sinopec Ningxia, artikel 18 van de basisverordening punitief heeft gebruikt. De producent-exporteur voerde voorts aan dat de Commissie, door gebruik te maken van gegevens van andere producenten-exporteurs, waarop tevens artikel 18 van de basisverordening werd toegepast, niet de beste beschikbare gegevens heeft gebruikt, maar in zekere zin artikel 18 tweemaal ten aanzien van Sinopec Ningxia heeft toegepast. De producent-exporteur voerde verder aan dat de Commissie gebruik had moeten maken van de gegevens van Sinopec Chongqing, aangezien deze onderneming geen voorwerp voor artikel 18 van de basisverordening was. Volgens de producent-exporteur heeft het feit dat het productieproces van Sinopec Chongqing verschilt van dat van Sinopec Ningxia, niet tot gevolg dat de gegevens van Sinopec Chongqing moeten worden gediskwalificeerd, aangezien het productieproces geen effect heeft op de prijzen van PVA.

(331) De Commissie was het niet met deze argumenten eens. De Commissie merkte in de eerste plaats op dat, zoals uiteengezet in de overwegingen 317 tot en met 322, de toepassing van artikel 18 van de basisverordening op de Wan Wei-groep en Shuangxin beperkt was tot de zelf geproduceerde productiefactoren. Zoals nader toegelicht in overweging 274 en in de berekeningsbladen die aan de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs werden meegedeeld, heeft de Commissie, om waarden vast te stellen voor de zelfgeproduceerde productiefactoren die van betekenis waren in termen van aandeel in de kosten, gebruikgemaakt van de door de desbetreffende producenten-exporteurs verstrekte en door de Commissie gecontroleerde verbruikspercentages. Deze percentages werden toegepast met betrekking tot niet-verstoorde waarden zoals voor elke andere productiefactor. Zoals uiteengezet in overweging 275 werden zelfgeproduceerde productiefactoren waarvan het relatieve aandeel in de totale productiekosten van de producent-exporteur verwaarloosbaar was, evenals andere verwaarloosbare productiefactoren samengevoegd onder verbruiksgoederen. Daarom heeft de Commissie bij een zeer beperkte toepassing van artikel 18 van de basisverordening op de Wan Wei-groep en Shuangxin uitsluitend gebruik gemaakt van gecontroleerde, door deze ondernemingen verstrekte gegevens, samen met de benchmarks, zoals voor alle andere productiefactoren. De Commissie was derhalve van mening dat de voor de Wan Wei-groep en Shuangxin vastgestelde normale waarden als beste beschikbare gegevens konden worden gebruikt zonder dat Sinopec Ningxia wordt benadeeld.

(332) Wat betreft de geschiktheid van de gegevens van Sinopec Chongqing als beste beschikbare gegevens hebben zowel de Commissie als de producent-exporteur opgemerkt dat het in Sinopec Chongqing gebruikte productieproces verschilt van dat van Sinopec Ningxia. Wat de basisgrondstoffen betreft, ligt het productieproces in de Sinopec Ningxia dichter bij het productieproces dat wordt gebruikt in de Wan Wei-groep en in Shuangxin. Hoewel dit misschien geen effect heeft op de prijzen van PVA, heeft het een aanzienlijke impact op de berekening van de normale waarde, die gebaseerd is op de productiefactoren (met inbegrip van grondstoffen), het gebruikspercentage ervan en benchmarks. Daarbij heeft Sinopec Group zelf de impact van het productieproces op de hoogte van de door berekening vastgestelde normale waarde en bijgevolg op de dumpingmarges erkend. In haar opmerkingen van 16 juni 2020 voerde Sinopec aan dat "in verschillende antidumpingonderzoeken in de VS het feit dat haar productieproces en de specifieke eigenschappen van haar producten aanzienlijk van die van andere Chinese producenten verschillen, heeft geleid tot een dumpingmarge van nul of een zeer lage dumpingmarge voor Sinopec Chongqing". Aangezien het productieproces van Sinopec Chongqing ook aanzienlijk verschilt van dat van Sinopec Ningxia, kunnen de gegevens van eerstgenoemde niet worden beschouwd als de beste beschikbare gegevens om de normale waarde voor laatstgenoemde vast te stellen.

(333) Wat ten slotte het gebruik van de hoogste normale waarde per productsoort betreft, beschouwt de Commissie deze aanpak niet als punitief. Aangezien de Commissie niet in staat was de door Sinopec Ningxia verstrekte gegevens voor de berekening van de normale waarde ervan te verifiëren en derhalve niet in staat was deze te gebruiken, is er geen bewijs dat de normale waarde per productsoort van Sinopec Ningxia lager zou zijn dan de hoogste normale waarde per productsoort van de andere medewerkende producenten die soortgelijke grondstoffen gebruiken.

(334) Om de hierboven uiteengezette redenen werden deze argumenten afgewezen.

3.1.4.4. Berekening van de normale waarde

(335) Om de door berekening vastgestelde normale waarde te bepalen, heeft de Commissie de volgende stappen ondernomen.

(336) Ten eerste heeft de Commissie de niet-verstoorde vervaardigingskosten voor PVA vastgesteld. Zij heeft de niet-verstoorde kosten per eenheid toegepast op het werkelijke verbruik van de individuele productiefactoren van de medewerkende producent-exporteur.

(337) Ten tweede heeft de Commissie, de niet-verstoorde vervaardigingskosten vermeerderd door er de algemene productiekosten bij op te tellen die zijn vastgesteld zoals beschreven in overweging 305, teneinde de niet-verstoorde productiekosten te bepalen.

(338) Ten slotte heeft de Commissie op de productiekosten die waren vastgesteld zoals beschreven in overweging 337, de VAA-kosten en de winst van Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. toegepast zoals toegelicht in de overwegingen 205 en 218.

(339) De VAA-kosten, uitgedrukt als percentage van de kosten van de verkochte goederen ("KVG") en toegepast op de niet-verstoorde productiekosten, bedroegen 17,6 %.

(340) De winst, uitgedrukt als percentage van de KVG en toegepast op de niet-verstoorde productiekosten, bedroeg 4,0 %.

(341) Op die basis heeft de Commissie de normale waarde per productsoort af fabriek vastgesteld door berekening overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening.

(342) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 hebben drie handelaren in het onderzochte product betoogd dat bij de vaststelling van de normale waarde rekening moet worden gehouden met aanzienlijke hoeveelheidskortingen voor de productiefactoren elektriciteit, water en aardgas. Deze belanghebbenden stelden dat algemene indexen geen rekening hielden met dergelijke kortingen en dat deze kortingen beschikbaar zijn voor aankopen van grote hoeveelheden. Deze belanghebbenden verzochten de normale waarde te corrigeren op basis van de gestelde kortingen op de productiefactoren elektriciteit, water en aardgas. De belanghebbenden stelden ook dat de meeste PVA-producenten grote ondernemingen zijn die profiteren van de prijsverlaging bij de aankoop van grondstoffen en energie. Dezelfde belanghebbenden herhaalden hun argument naar aanleiding van de mededeling van 30 maart 2020, zonder verder enig bewijsmateriaal in te dienen. In een later stadium stelden dezelfde belanghebbenden tevens dat de Turkse aardgas- en elektriciteitsmarkt niet geliberaliseerd is en dat de prijzen worden vastgesteld door overheidsinstanties.

(343) Er wordt op gewezen dat de voor elektriciteit en aardgas gebruikte bronnen waaraan in overweging 279 wordt gerefereerd, gegevens voor industriële gebruikers bevatten. Er wordt bovendien op gewezen dat de hoeveelheidskortingen waarvan de belanghebbenden beweren dat sprake was of de hoogte ervan enkel algemene aannamen betroffen, die noch werden gekwantificeerd noch onderbouwd. Tot slot staafde de door deze belanghebbenden naar voren gebrachte informatie niet hun bewering dat de aardgas- en elektriciteitsmarkt niet geliberaliseerd is en dat de prijzen door overheidsinstanties worden vastgesteld. In de rapporten die deze belanghebbenden hebben ingediend, worden juist de kenmerken van de geliberaliseerde Turkse energiemarkt beschreven, evenals de rol van de relevante regelgevingsinstanties, die uitsluitend is toegespitst op het verzekeren van de goede werking van de markt. Deze argumenten werden dan als niet onderbouwd afgewezen.

(344) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 hebben dezelfde belanghebbenden aangevoerd dat de Chinese exporteurs in dit onderzoek geen "verkoopkosten van betekenis" of financiële kosten voor PVA-producten hebben en dat de Commissie geen verkoopkosten of financiële kosten van de producenten-exporteurs moet meenemen in de berekening van de normale waarde. Ook in een later stadium herhaalden deze belanghebbenden soortgelijke klachten over lagere verkoopkosten.

(345) Het argument dat naar voren was gebracht in de context van de berekening van de normale waarde was vergelijkbaar met het argument dat dezelfde belanghebbenden hadden aangevoerd in de context van de keuze voor Ilkalem Ticaret Ve Sanayi A.S. als geschikte onderneming in het representatieve land, zoals uiteengezet en besproken in de overwegingen 216 en 217. De Commissie stelt ook vast dat het argument dat de Chinese producenten-exporteurs geen substantiële verkoopkosten of financiële kosten in verband met hun PVA-producten hebben gemaakt, op een enkele wijze voldoende werd onderbouwd en evenmin door het onderzoek bevestigd. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(346) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 hebben dezelfde drie belanghebbenden ook hun mening gegeven over geschikte methoden om rekening te houden met de afschrijving van de investeringen in de context van de berekening van de normale waarde. In een later stadium hebben dezelfde belanghebbenden tevens aan hun argument toegevoegd dat PVA van oorsprong uit China geen kosten voor onderzoek en ontwikkeling ("O&O") vergde.

(347) De algemene methode voor berekening van de algemene productiekosten, de VAA-kosten en de winst, waarin de afschrijvings- en O&O-kosten zijn opgenomen, is uiteengezet in overweging 305. Voorts werd aan deze ondernemingen in hun respectieve specifieke informatiedocumenten de gedetailleerde methodologie voor elke medewerkende producent-exporteur meegedeeld. Overeenkomstig de vaste praktijk heeft elk van deze producenten-exporteurs altijd de mogelijkheid gekregen om opmerkingen te maken bij hun respectieve berekeningen en methodologie. Derhalve werd dit argument van de handelaren in het onderzochte product als feitelijk onjuist beschouwd en zodoende afgewezen.

(348) In haar opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerde de Chinese overheid aan dat de Commissie de kostengegevens van de Turkse fabrikanten van PVB, met inbegrip van de prijzen van de ingevoerde grondstoffen ter zake, heeft genomen om de normale waarde voor Chinese ondernemingen te berekenen, zonder de nodige correcties door te voeren. Volgens de Chinese overheid wijkt de door berekening vastgestelde normale waarde sterk af van de feitelijke productiesituatie van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, waardoor de vereisten inzake vergelijkbaarheid van de prijzen in de WTO-regels zonder betekenis raken.

(349) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat zij voor de berekening van de normale waarde geen gebruik heeft gemaakt van de kostengegevens voor PVB van de Turkse producenten, met inbegrip van de prijzen van de ingevoerde grondstoffen ervoor. Zij heeft gebruikgemaakt van de VAA-kosten en het winstpercentage van de producent in het representatieve land. De kostenstructuur (met inbegrip van de gebruikspercentages van de grondstoffen) was echter gebaseerd op de door de producenten-exporteurs verstrekte en door de Commissie gecontroleerde gegevens, waarop niet-verstoorde benchmarks werden toegepast. Derhalve werd dit argument afgewezen.

3.2. **Uitvoerprijs**

(350) De uitvoer naar de Unie door de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs vond plaats hetzij rechtstreeks naar onafhankelijke afnemers, hetzij via verbonden ondernemingen die optraden als importeur.

(351) Wanneer de producenten-exporteurs het betrokken product rechtstreeks uitvoerden naar onafhankelijke afnemers in de Unie, werd de uitvoerprijs overeenkomstig artikel 2, lid 8, van de basisverordening vastgesteld op basis van de voor het betrokken product bij uitvoer naar de Unie werkelijk betaalde of te betalen prijs.

(352) Wanneer de producent-exporteur het betrokken product via een als importeur optredende verbonden onderneming uitvoerde naar de Unie, werd de uitvoerprijs overeenkomstig artikel 2, lid 9, van de basisverordening vastgesteld op basis van de prijs waartegen het ingevoerde product voor het eerst aan onafhankelijke afnemers in de Unie werd doorverkocht. In dit geval werden correcties ten aanzien van de prijs doorgevoerd voor alle gemaakte kosten tussen invoer en wederverkoop, met inbegrip van de VAA-kosten die de verbonden importeur daadwerkelijk had gemaakt en de winst (van 6,89 %), welke gegevens waren verkregen van medewerkende, niet-verbonden importeurs.

(353) Een van de producenten-exporteurs verkocht bepaalde hoeveelheden PVA aan niet-verbonden binnenlandse handelaren, wetende dat deze verkoop bestemd was voor de markt van de Unie. Ook met deze verkoop werd rekening gehouden bij de vaststelling van de uitvoerprijs.

(354) In zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerde één producent-exporteur aan dat de Commissie bij de berekening van de kredietkosten rente op leningen in USD in plaats van in RMB moest gebruiken, aangezien de exporttransacties in USD werden gefactureerd.

(355) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat, terwijl de exporttransacties in USD werden gefactureerd, de betalingen werden geconverteerd en gedeponeerd in RMB. Bovendien heeft de producent-exporteur niet aangetoond dat hij leningen in USD heeft en derhalve is de juiste op de rentevoet voor kredietkosten gelijk aan die voor RMB. Derhalve werd dit argument afgewezen.

3.3. **Vergelijking**

(356) De Commissie heeft de normale waarde en de uitvoerprijs van de medewerkende producent-exporteur vergeleken in het stadium af fabriek.

(357) Waar dat voor een billijke vergelijking gerechtvaardigd was, heeft de Commissie overeenkomstig artikel 2, lid 10, van de basisverordening op de uitvoerprijs een correctie toegepast voor verschillen die van invloed waren op de vergelijkbaarheid van de prijzen. Op basis van de werkelijke cijfers van de medewerkende onderneming werden correcties toegepast voor kosten in verband met laden en lossen, vrachtkosten, kredietkosten, bankkosten, commissies en indirecte belastingen.

(358) Voor twee in de steekproef opgenomen ondernemingsgroepen werd ook een correctie overeenkomstig artikel 2, lid 10, onder i), doorgevoerd voor verkoop via verbonden ondernemingen. Beide groepen hebben PVA in de Unie verkocht via hun verbonden handelaar / handelaar-producent. Hierbij werd vastgesteld dat de functies van de verbonden handelaar / handelaar-producent vergelijkbaar waren met die van een agent. Deze verbonden ondernemingen zochten naar klanten en legden contact met hen. Daarom droegen zij de verantwoordelijkheid voor het verkoopproces. De correctie bestond in de VAA-kosten van de respectieve verbonden ondernemingen en de winst (van 6,89 %), die was verkregen van medewerkende niet-verbonden importeurs.

(359) Naar aanleiding van de mededeling van 20 december 2019 beweerden drie handelaren in het onderzochte product dat de Commissie bij de vergelijking van de uitvoerprijs met de normale waarde rekening moest houden met de elementen van artikel 2, lid 10, van de basisverordening, zoals fysieke kenmerken, kortingen, rabatten en hoeveelheden, handelsstadium, krediet, kosten na verkoop, commissies en "andere factoren" (met name voor de kosten voor certificering van een hoogwaardiger product). Ook in een later stadium herhaalden deze belanghebbenden soortgelijke argumenten over kredietkosten en technische bijstand na verkoop.

(360) Zoals uiteengezet in overweging 357, heeft de Commissie, waar dat voor een billijke vergelijking gerechtvaardigd was, overeenkomstig artikel 2, lid 10, van de basisverordening op de uitvoerprijs een correctie toegepast voor verschillen die van invloed zijn op de prijzen en de vergelijkbaarheid van de prijzen. Deze argumenten werden dan ook verworpen als redundant.

(361) In zijn opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerde één gebruiker aan dat de Commissie niet de normale waarde op basis van de GTA-waarden en de VAA-kosten en de winst van de producent in de representatieve landen mag vergelijken met de uitvoerprijs op basis van de grondstoffenprijzen, de VAA-kosten en de winstmarge van de Chinese producenten-exporteurs in de VRC. Volgens de gebruiker moeten zowel de uitvoerprijs als de normale waarde op dezelfde grondstoffen- en VAA-kosten worden gebaseerd.

(362) De Commissie was het niet eens met deze karakterisering van de dumpingberekening. Zoals uiteengezet in punt 3.1.4.4, heeft de Commissie de normale waarde vastgesteld overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening. Zoals uiteengezet in punt 3.2 heeft de Commissie, in tegenstelling tot wat de gebruiker beweert, de uitvoerprijs gebaseerd op de werkelijke prijzen die de medewerkende producenten-exporteurs in rekening brengen, en niet op de kosten. Dit argument werd derhalve afgewezen.

(363) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden twee in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs aan dat de Commissie ten onrechte de uitvoerprijs van de verkoop via verbonden handelaren had gecorrigeerd, overeenkomstig artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening, voor commissies. Zij voerden voorts aan dat de Commissie geen enkel bewijs had verstrekt waaruit de noodzaak bleek voor een dergelijke correctie. Beide producenten-exporteurs voerden aan dat de producerende en verkopende ondernemingen in hun respectieve groepen één economische eenheid vormen.

(364) De Commissie was het niet met deze argumenten eens. Om de redenen die in de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen aan beide groepen producenten-exporteurs zijn meegedeeld, was de Commissie niet van mening dat de ene of de andere groep één enkele economische entiteit vormt. De details van de in die documenten toegelichte argumenten bevatten vertrouwelijke bedrijfsinformatie en kunnen niet in detail worden samengevat. Bij haar beoordeling heeft de Commissie met name het volgende overwogen: i) of er inderdaad een rolverdeling is tussen de betrokken ondernemingen, namelijk dat er één alleen verkoopt en dat de andere alleen produceert, en ii) of de voornaamste taak van deze verkoopmaatschappijen is, de verkoop van het bedrijfsproduct te verkopen of te vergemakkelijken. De Commissie heeft ook gekeken naar de locatie van de ondernemingen en in detail hun verkoopkosten, algemene kosten en administratiekosten bezien. Op basis van deze beoordeling werden deze argumenten afgewezen.

(365) In haar opmerkingen over de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen was Sinopec Group het niet eens met de conclusie van de Commissie dat een correctie op grond van artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening gerechtvaardigd was. De producent-exporteur voerde in de eerste plaats aan dat de rechtstreekse verkoop van Sinopec Chongqing aan de Verenigde Staten van Amerika beperkt en "ongebruikelijk" was. Sinopec Group merkte ook op dat Sinopec Ningxia geen rechtstreekse verkoop ten uitvoer had. Sinopec Group voerde aan dat alleen wanneer deze rechtstreekse verkoop ten uitvoer (zeer) substantieel is, de correctie gerechtvaardigd kan zijn. Sinopec Group voerde vervolgens aan dat het feit dat producerende ondernemingen aanzienlijke rechtstreekse binnenlandse verkopen hebben, irrelevant is voor de vaststelling of er sprake is van één economische eenheid. Voorts voerde Sinopec Group aan dat de verkoopkosten van Sinopec Chongqing en Sinopec Ningxia alleen betrekking hadden op de binnenlandse verkoop en de verkoop ten uitvoer naar de VS, in het geval van Sinopec Chongqing, en dus irrelevant waren. Sinopec Group merkte vervolgens op dat het feit dat Sinopec Central China PVA kocht van niet-verbonden producenten, niet betekende dat zij met de producerende ondernemingen geen economische eenheid kan vormen. Voorts was Sinopec Group van mening dat deze aankopen zeer beperkt waren en voerde zij aan dat alleen wanneer de aankopen van niet-verbonden partijen aanzienlijk zijn, de correctie kan plaatsvinden. Tot slot heeft Sinopec aangevoerd dat de afstand tussen de producerende ondernemingen en de handelaar niet van belang is.

(366) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat Sinopec Group in haar opmerkingen over de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen de feiten niet heeft betwist op welke de Commissie haar beoordeling heeft gebaseerd en dat Sinopec Group geen aanvullende feiten heeft aangedragen. Met betrekking tot het feit dat Sinopec Central China, Sinopec Chongqing en Sinopec Ningxia allen onder zeggenschap staan van de Sinopec Group, herinnerde de Commissie eraan dat het bestaan van een gemeenschappelijke zeggenschap een noodzakelijke voorwaarde is voor het bestaan van één economische entiteit, en dat deze een aanzet geeft tot de analyse of de totaliteit van de relevante feiten met betrekking tot de verbonden handelaar aantonen dat er sprake is van één economische entiteit. Het is de bedoeling na te gaan of de door de verbonden handelaar uitgevoerde taken vergelijkbaar zijn met die van een interne verkoopafdeling, of niet. Deze analyse moet worden uitgevoerd aan de hand van de voor elk geval vastgestelde feiten, en daarom is een vergelijking met andere onderzoeken waarbij een correctie overeenkomstig artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening is vastgesteld (of niet), niet altijd passend.

(367) Op basis van de niet-betwiste feiten van de onderhavige zaak en na bestudering van de argumenten die door Sinopec Group in haar antwoord op de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen naar voren zijn gebracht, was de Commissie van mening dat zulks in casu niet het geval is.

(368) Ten eerste had Sinopec Chongqing aanzienlijke rechtstreekse verkopen aan derde landen. Hoewel het percentage ervan van de totale verkoop ten uitvoer lager zou kunnen zijn dan het percentage dat in sommige andere gevallen werd vastgesteld, vond de Commissie het nog steeds aanzienlijk. De Sinopec Group merkte op dat de verkoop ten uitvoer van Sinopec Chongqing naar derde landen "ongebruikelijk" was, omdat deze verkoop naar de Verenigde Staten plaatsvond om in aanmerking te komen voor een nulrecht uit hoofde van de Amerikaanse antidumpingwetgeving ter zake. De Commissie was weliswaar niet in staat om de juistheid van die bewering te verifiëren, maar zij merkte op dat zij niet zou afdoen aan het feit dat Sinopec Chongqing daadwerkelijk verkoop ten uitvoer naar markten van derde landen verricht, die door de autoriteiten van het betrokken land van invoer als zodanig wordt erkend. Bovendien heeft Sinopec zelf erkend dat deze verkoop voor een deel verantwoordelijk was voor de verkoopkosten van Sinopec Chongqing.

(369) De Commissie was het er niet mee eens dat het bestaan van rechtstreekse verkoop door de producent op de binnenlandse markt niet relevant is. Zoals het Hof heeft vastgesteld ([90]), is er sprake van één economische eenheid wanneer een producent taken die normaliter onder de verantwoordelijkheden van een interne verkoopafdeling vallen, toevertrouwt aan een distributiemaatschappij. De binnenlandse verkoop en de verkoop ten uitvoer die in overweging 368 zijn besproken, vallen normaliter onder de verantwoordelijkheid van een interne verkoopafdeling. In dit verband heeft de Commissie er nota van genomen dat Sinopec de verkoopkosten met betrekking tot de verkoop op de binnenlandse markt (en een deel van de verkoop ten uitvoer) niet heeft betwist en is zij van mening dat "het alleen maar normaal is dat deze ondernemingen verkoopkosten hebben".

(370) De Commissie merkte op dat Sinopec evenmin heeft betwist dat Sinopec Central China niet uitsluitend door de groep geproduceerde PVA verkoopt of uitvoert, maar ook handelt in door andere, niet-verbonden ondernemingen geproduceerde PVA. Het feit dat zij deze PVA van derde partijen niet uitvoert maar deze op de binnenlandse markt verkoopt, doet niet af aan de conclusie dat zij zich aldus meer als een handelaar dan als een interne verkoopafdeling gedroeg.

(371) Wat ten slotte de aankopen van Sinopec Central China van niet-verbonden PVA-producenten betreft, was de Commissie het niet eens met het argument dat alleen wanneer de aankopen bij niet-verbonden partijen aanzienlijk zijn, een correctie kan worden toegepast. Dat dit het geval was in de zaak Musim Mas ([91]), betekent nog niet dat het in die zaak vastgestelde aandeel van de aankopen de drempel is waaronder vennootschappen één economische eenheid vormen en boven welke er geen sprake van één economische eenheid niet kan zijn. Geen van de hierboven besproken elementen is immers op zich doorslaggevend. Zij moeten binnen de context van elk afzonderlijk geval in hun geheel worden beschouwd.

(372) Tot slot herinnerde de Commissie eraan dat de analyse in het kader van artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening tot doel heeft de status van de verbonden handelsonderneming vast te stellen in het licht van alle relevante feiten. Het is niet noodzakelijk dat alle feiten blijken te bestaan voor alle ondernemingen binnen de groep om te kunnen concluderen dat een bepaalde onderneming van die groep moet worden beschouwd als een agent die op commissiebasis handelt. Het argument dat Sinopec Central China met betrekking tot één onderneming van de groep als een dergelijke agent kan worden beschouwd, maar als een interne verkoopafdeling van de andere onderneming van dezelfde groep, is derhalve niet overtuigend.

(373) Bij de beoordeling van het volledige beeld van de groep van Sinopec Group en van de activiteiten van Sinopec Central China daarin, heeft de Commissie inderdaad bevestigd dat laatstgenoemde niet als een interne verkoopafdeling kon worden beschouwd, maar in plaats daarvan moet worden gekwalificeerd als een handelaar in de zin van artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening.

(374) Om de hierboven uiteengezette redenen werd dit argument afgewezen.

([90]) Zie bijvoorbeeld arrest van het Gerecht van 25 juni 2015, Musim Mas, T-26/12, ECLI:EU:T:2015:437, punt 43.
([91]) Ibidem.

(375) In haar opmerkingen over de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen was Wan Wei Group het niet eens met de conclusie van de Commissie dat een correctie op grond van artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening gerechtvaardigd is voor de verkopen van Mengwei via Wan Wei. Wan Wei Group klaagde erover dat zij slechts 5 dagen had gekregen om opmerkingen te maken over de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen en niet het wettelijke minimum van 10 dagen, waardoor haar rechten van verdediging werden aangetast. Vervolgens heeft Wan Wei verklaard dat de Commissie tijdens het controlebezoek beweerdelijk heeft opgemerkt dat Mengwei slechts een fabriek of productiebasis van Wan Wei is. De producent-exporteur voerde vervolgens aan dat Wan Wei zeggenschap heeft over Mengwei en dat zij derhalve één economische eenheid vormen. Volgens de producent-exporteur heeft de Commissie dit impliciet erkend door één enkele dumpingmarge toe te kennen aan Wan Wei Group.

(376) De producent-exporteur voerde vervolgens aan dat de verkoop ten uitvoer van Mengwei naar derde landen niet substantieel was in vergelijking met al haar verkopen. De producent-exporteur voerde aan dat alleen wanneer dergelijke rechtstreekse verkoop ten uitvoer (zeer) substantieel is, een correctie op grond van artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening kan worden toegepast. De producent-exporteur voerde voorts aan dat de rechtstreekse binnenlandse verkoop van Mengwei irrelevant is voor de beoordeling of Wan Wei optreedt als de verkoopafdeling van Mengwei. De producent-exporteur voerde aan dat het bestaan van rechtstreekse verkopen door de producerende onderneming in elk geval niet in de weg staat aan de vaststelling dat sprake is van één economische eenheid. De producent-exporteur bevestigde dat Wan Wei PVA koopt van niet-verbonden producenten, maar voerde aan dat deze aankopen een kleine hoeveelheid vormden in vergelijking met de aankopen van Mengwei. De producent-exporteur voerde aan dat het feit dat de handelaar ook producten van andere ondernemingen aankoopt, niet betekent dat hij geen economische eenheid met een productiebedrijf kan vormen. Ten slotte voerde de producent-exporteur aan dat de afstand tussen Wan Wei en Mengwei niet van materieel belang is.

(377) De Commissie was het niet eens met dit argument. Met betrekking tot het procedurele deel van de bewering merkte de Commissie op dat artikel 20, lid 5, van de basisverordening uitdrukkelijk een kortere termijn dan 10 dagen voorziet voor opmerkingen over een aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen. Aangezien de ontvangen opmerkingen slechts betrekking hadden op één aspect van de bevindingen van het onderzoek, was de Commissie van mening dat een termijn van 5 dagen voldoende is. Indien de producent-exporteur deze termijn onvoldoende achtte, had hij bovendien om een verlenging kunnen verzoeken. Om deze verlenging werd door een andere belanghebbende verzocht en zij werd door de Commissie toegekend.

(378) Wat het inhoudelijke gedeelte van de bewering betreft, merkte de Commissie op dat Wan Wei in haar opmerkingen over de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen geen bezwaar heeft gemaakt tegen de feiten waarop de Commissie haar beoordeling heeft gebaseerd en geen aanvullende feiten heeft aangedragen. Met betrekking tot het feit dat Mengwei onder zeggenschap staat van Wan Wei, herinnerde de Commissie eraan dat de zeggenschap van de handelsmaatschappij over de producent (of omgekeerd) een noodzakelijke voorwaarde is voor het bestaan van één economische entiteit en dat dit de aanzet vormt voor de analyse van de vraag of alle relevante feiten met betrekking tot de verbonden handelaar aantonen dat er sprake is van één enkele economische entiteit. Het is de bedoeling na te gaan of de door de verbonden handelaar uitgevoerde taken vergelijkbaar zijn met die van een interne verkoopafdeling, of niet. Deze analyse moet worden uitgevoerd aan de hand van de in elk geval vastgestelde feiten en daarom is een vergelijking met andere onderzoeken waarbij een correctie overeenkomstig artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening al dan niet is vastgesteld, zinloos.

(379) Op basis van de niet-betwiste feiten van de zaak en na bestudering van de argumenten van Wan Wei in haar antwoord op de aanvullende mededeling van de definitieve bevindingen, was de Commissie van mening dat zulks in casu niet het geval is.

(380) Wat in de eerste plaats het argument betreft dat Wan Wei en Mengwei één eenheid vormen omdat zij als een groep worden beschouwd en dus één enkele dumpingmarge krijgen, merkte de Commissie op dat dit niet betekent dat zij één economische eenheid vormen. Dit zijn twee verschillende begrippen. De Commissie merkte ook op dat zij op geen enkel moment van het onderzoek had aanvaard dat Mengwei slechts een fabriek of productiebasis van Wan Wei is. Het voorstel om artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening toe te passen op de verkoop van Mengwei via Wan Wei bevestigt dat de Commissie het niet eens was met dit argument.

(381) Ten tweede was de Commissie het ermee eens dat het aandeel van de rechtstreekse verkoop naar derde landen in de totale verkoop (uitvoer en binnenlandse verkoop) van Mengwei relatief laag was. De reden hiervoor is dat Mengwei aanzienlijke rechtstreekse verkopen aan de binnenlandse markt had. Als de rechtstreekse verkoop ten uitvoer van Mengwei werd vergeleken met al haar verkoop ten uitvoer (namelijk zonder binnenlandse verkoop), dan zou het aandeel ervan aanzienlijk hoger zijn.

(382) In de derde plaats was de Commissie het er niet mee eens dat het bestaan van rechtstreekse verkopen door de producent op de binnenlandse markt niet relevant is. Zoals het Hof heeft vastgesteld ([92]), is er sprake van één economische eenheid wanneer een producent taken die normaliter onder de verantwoordelijkheden van een interne verkoopafdeling vallen, toevertrouwt aan een distributiemaatschappij. De rechtstreekse binnenlandse verkoop (en de hierboven besproken verkoop ten uitvoer) valt normaliter onder de verantwoordelijkheid van een interne verkoopafdeling. De Commissie merkte op dit punt ook op dat Wan Wei het argument van de Commissie dat gebaseerd was op de verkoopkosten van Mengwei niet betwistte. Deze kosten tonen duidelijk aan dat Mengwei haar eigen verkoopafdeling heeft en niet louter een fabriek of productiebasis is van Wan Wei, zoals de producent-exporteur heeft betoogd. De Commissie herinnerde er in elk geval aan dat Mengwei, zoals hierboven uiteengezet, een aanzienlijke rechtstreekse verkoop ten uitvoer had, die als zodanig volstaat om aan te tonen dat zij een echte verkoopafdeling heeft voor de verkoop ten uitvoer.

(383) De Commissie merkte op dat Wan Wei Group evenmin betwistte dat Wan Wei niet uitsluitend door de groep geproduceerde PVA verkoopt of daadwerkelijk uitvoert, maar tevens door andere, niet-verbonden ondernemingen geproduceerde PVA verhandelt. Dit staaft ook de conclusie dat Wan Wei meer als een handelaar dan als een interne verkoopafdeling van Mengwei optrad.

(384) Wat de aankopen van Wan Wei van niet-verbonden PVA-producenten betreft, was de Commissie het niet eens met het argument dat alleen een correctie kan worden toegepast wanneer de aankopen bij niet-verbonden partijen aanzienlijk zijn. Dat dit het geval was in de zaak Musim Mas ([93]), betekent nog niet dat het in die zaak vastgestelde aandeel van de aankopen de drempel is waaronder vennootschappen één economische eenheid vormen en boven welke er geen sprake van één economische eenheid niet kan zijn. Geen van de hierboven besproken elementen is immers op zich doorslaggevend. Zij moeten binnen de context van elk afzonderlijk geval in hun geheel worden beschouwd.

(385) Indien wordt gekeken naar het volledige beeld van de Wan Wei group en de activiteiten van Wan Wei met betrekking tot de PVA van Mengwei, heeft de Commissie namelijk bevestigd dat de eerste groep niet kon worden beschouwd als een interne verkoopafdeling van deze laatste, maar veeleer als een handelaar in de zin van artikel 2, lid 10, onder i), van de basisverordening.

(386) Om de hierboven uiteengezette redenen werd dit argument afgewezen.

(387) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen voerden drie producenten-exporteurs en een producent/gebruiker in de Unie aan dat er geen correctie voor niet-terugvorderbare btw diende te worden doorgevoerd. Deze belanghebbenden voerden met name aan dat de Commissie niet heeft uitgelegd waarom een dergelijke correctie nodig is, met name in het licht van het feit dat de normale waarde wordt berekend door (gedeeltelijke) gebruikmaking van gegevens van een derde land. Deze belanghebbenden voerden tevens aan dat de Commissie niet heeft uitgelegd waarom er, zonder btw-correctie, een verschil zou bestaan tussen de uitvoerprijs en de door berekening vastgestelde normale waarde dat van invloed is op de vergelijkbaarheid van de prijzen. Naar hun mening is er, aangezien de normale prijs is gebaseerd op berekening, geen teruggaaf van de voorbelasting en dient er dus geen correctie voor verschillen in de btw-teruggave te worden doorgevoerd.

(388) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie bracht een correctie aan overeenkomstig artikel 2, lid 10, onder b), van de basisverordening voor het verschil in indirecte belastingen tussen de verkoop ten uitvoer uit de VRC naar de Unie en de normale waarde waarbij indirecte belastingen zoals btw buiten beschouwing zijn gelaten. De Commissie hoeft niet aan te tonen dat er met betrekking tot de door berekening vastgestelde normale waarde daadwerkelijk btw is verschuldigd die bij verkoop op de binnenlandse markt volledig kan worden terugbetaald, aangezien dit niet ter zake doet. In de normale waarde die werd berekend zoals vermeld in de overwegingen 335 tot en met 347 en 295, is btw buiten beschouwing gelaten, aangezien de normale waarde in het land van uitvoer wordt berekend aan de hand van de niet-verstoorde waarden in het representatieve land zonder rekening te houden met de btw-behandeling ter zake. De feitelijke situatie met betrekking tot de btw-behandeling van de verkoop op de binnenlandse markt en bij uitvoer speelt zich volledig af in de VRC. Uit het onderzoek is gebleken dat de producenten-exporteurs in het OT in de VRC een btw-verplichting aangingen van 13 % of 16 % (13 % is van toepassing van april tot en met juni 2019 en 16 % voor de periode van juli 2018 tot en met maart 2019) bij uitvoer, terwijl 5 %, 9 % of 10 % wordt terugbetaald (5 % is van toepassing van juli tot en met augustus 2018, 9 % is van toepassing van september tot en met oktober 2018 en 10 % is van toepassing van november 2018 tot en met juni 2019). Derhalve heeft de Commissie in overeenstemming met artikel 2, lid 10, onder b), van de basisverordening voor het verschil in indirecte belastingen, in dit geval de btw die bij de verkoop ten uitvoer gedeeltelijk wordt terugbetaald, de normale waarde naar behoren gecorrigeerd. Derhalve werd dit argument afgewezen.

([92]) Zie bijvoorbeeld arrest van het Gerecht van 25 juni 2015, Musim Mas, T-26/12, ECLI:EU:T:2015:437, punt 43.
([93]) Ibidem.

(389) In hun opmerkingen over de mededeling van de definitieve bevindingen herhaalden drie importeurs hun opmerkingen dat de Commissie de uitvoerprijs moet corrigeren om er rekening mee te houden dat i) Chinese producenten-exporteurs nooit commerciële agenten of tussenpersonen benoemen, maar in plaats daarvan rechtstreeks met Unie-importeurs te onderhandelen; ii) producenten-exporteurs van PVA van lage kwaliteit geen O&O kosten hadden; iii) Chinese producenten-exporteurs nooit uitstel van betaling toestaan, zodat zij niet worden geconfronteerd met de dienovereenkomstige financiële kosten; iv) Chinese producenten-exporteurs nooit technische bijstand na de verkoop verlenen.

(390) De Commissie was het niet eens met dit argument. De Commissie merkte op dat zij de uitvoerprijs baseerde op de werkelijk betaalde prijzen, aangepast voor alle correcties waarvan de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs op wettige wijze hadden gesteld dat daarvan sprake moest zijn. De door de handelaren opgesomde elementen werden niet aan de door berekening vastgestelde normale waarde toegevoegd, zodat er geen probleem was met betrekking tot de vergelijkbaarheid. Derhalve werd dit argument afgewezen.

3.4. **Dumpingmarge**

(391) Voor de in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs heeft de Commissie de gewogen gemiddelde normale waarde van elke soort van het soortgelijke product vergeleken met de gewogen gemiddelde uitvoerprijs van de overeenkomstige soort van het betrokken product, zoals bepaald in artikel 2, leden 11 en 12, van de basisverordening.

(392) Op grond hiervan zijn de definitieve gewogen gemiddelde dumpingmarges, uitgedrukt als percentage van de cif-prijs, grens Unie, vóór inklaring:

Onderneming	Definitieve dumpingmarge
Shuangxin Group	115,6 %
Sinopec Group	17,3 %
Wan Wei Group	193,2 %

(393) Voor de medewerkende producenten-exporteurs die niet in de steekproef zijn opgenomen, heeft de Commissie de gewogen gemiddelde dumpingmarge berekend overeenkomstig artikel 9, lid 6, van de basisverordening. Die marge werd dus vastgesteld op basis van de dumpingmarges die waren vastgesteld voor de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs.

(394) Dit leidt voor de medewerkende producenten-exporteurs die geen deel uitmaken van de steekproef tot een definitieve dumpingmarge van 80,4 %.

(395) Voor alle andere producenten-exporteurs in het betrokken land heeft de Commissie de dumpingmarge overeenkomstig artikel 18 van de basisverordening aan de hand van de beschikbare gegevens vastgesteld. Hiertoe bepaalde de Commissie de mate van medewerking van de producenten-exporteurs. De mate van medewerking komt overeen met het volume van de uitvoer naar de Unie van de medewerkende producenten-exporteurs, uitgedrukt als percentage van het totale volume van de uitvoer naar de Unie — volgens de invoerstatistieken van Eurostat — uit het betrokken land.

(396) De mate van medewerking is in dit geval hoog, aangezien de invoer van de medewerkende producenten-exporteurs goed was voor vrijwel de totale uitvoer naar de Unie tijdens het onderzoektijdvak. Op basis hiervan heeft de Commissie besloten om de residuele dumpingmarge voor het hele land vast te stellen op het niveau van de in de steekproef opgenomen medewerkende onderneming met de hoogste dumpingmarge.

(397) De definitieve dumpingmarges, uitgedrukt als een percentage van de cif-prijs, grens Unie, vóór inklaring, zijn als volgt:

Onderneming	Definitieve dumpingmarge
Shuangxin Group	115,6 %
Sinopec Group	17,3 %
Wan Wei Group	193,2 %
Andere medewerkende ondernemingen	80,4 %
Alle andere ondernemingen	193,2 %

4. SCHADE

4.1. Definitie van de bedrijfstak van de Unie en productie in de Unie

(398) Het soortgelijke product werd in het onderzoektijdvak vervaardigd door vier producenten in de Unie: Kuraray Europe GmbH; Sekisui Specialty Chemicals Europe S.L., Solutia Europe SPRL, Wacker Chemie AG. Zij vormen de "bedrijfstak van de Unie" in de zin van artikel 4, lid 1, van de basisverordening.

(399) De totale productie in de Unie in het onderzoektijdvak werd vastgesteld op ongeveer [114 000 tot 120 000] ton. De Commissie bepaalde dit cijfer op basis van alle beschikbare informatie met betrekking tot de bedrijfstak van de Unie, zoals informatie afkomstig van de klager en van alle de Commissie bekende producenten in de Unie. Zoals in overweging 30 is opgemerkt, zijn in de steekproef twee producenten in de Unie opgenomen die samen meer dan 80 % van de totale productie van het soortgelijke product in de Unie vertegenwoordigen.

4.2. Vaststelling van de relevante markt van de Unie

(400) Om vast te stellen of de bedrijfstak van de Unie schade heeft geleden en om het verbruik en de verschillende economische indicatoren betreffende de situatie van de bedrijfstak van de Unie vast te stellen, heeft de Commissie onderzocht of en in welke mate in de analyse rekening moest worden gehouden met het verdere gebruik van de productie van het soortgelijke product door de bedrijfstak van de Unie.

(401) PVA wordt gebruikt als tussenproduct voor de productie van papier en karton; de productie van PVB-harsen voor de productie van PVB-films; als polymerisatiehulpmiddelen voor kunststoffen, en voor de productie van emulsies en kleefstoffen. De Commissie heeft vastgesteld dat een aanzienlijk deel van de productie van de producenten in de Unie voor intern gebruik bestemd was. De bedrijfstak van de Unie is hoofdzakelijk verticaal geïntegreerd en PVA wordt vaak gewoon overgebracht binnen dezelfde onderneming of ondernemingsgroep voor downstreamverwerking.

(402) Het onderscheid tussen de markt voor intern gebruik en de vrije markt is relevant voor de schadeanalyse omdat de voor intern gebruik bestemde producten niet aan rechtstreekse concurrentie van invoer worden blootgesteld. Het is integendeel de voor de vrije markt bestemde productie die rechtstreeks met de invoer van het betrokken product concurreert.

(403) De Commissie heeft gegevens voor de volledige PVA-activiteiten verkregen en heeft, teneinde een zo volledig mogelijk beeld van de bedrijfstak van de Unie te schetsen, bepaald of de productie bestemd was voor intern gebruik of voor de vrije markt.

(404) De Commissie heeft bepaalde economische indicatoren met betrekking tot de bedrijfstak in de Unie onderzocht op basis van gegevens voor de vrije markt. Deze indicatoren zijn: verkochte hoeveelheid en verkoopprijzen op de markt van de Unie; marktaandeel; groei; Volume van de uitvoer en prijzen van de uitvoer; rentabiliteit; rendement van investeringen, en kasstroom. Waar mogelijk en gerechtvaardigd werden de bevindingen van het onderzoek vergeleken met de gegevens voor de markt voor intern gebruik, teneinde een volledig beeld van de situatie van de bedrijfstak van de Unie te schetsen.

(405) Andere economische indicatoren zouden echter slechts zinvol kunnen worden onderzocht door aan de gehele activiteit, waaronder het interne gebruik van de bedrijfstak van de Unie, te refereren. Het gaat daarbij om: productie; capaciteit, bezettingsgraad; werkgelegenheid en productiviteit. Ze zijn afhankelijk van de gehele activiteit, ongeacht of de productie bestemd is voor intern gebruik dan wel voor verkoop op de vrije markt.

(406) Na de mededeling van feiten en overwegingen betoogden Cordial, Wacker en Wegochem dat in het algemene informatiedocument relevante informatie ontbrak, zoals de productie, de productiecapaciteit, de bezettingsgraad, de verkochte hoeveelheid en het marktaandeel van de klager.

(407) Naar aanleiding van het verzoek van de ondernemingen heeft de Commissie de informatie die in orden van grootte en/of geïndexeerde vorm was verstrekt voor productie, productiecapaciteit en werkgelegenheid opnieuw beoordeeld. Aangezien deze informatie de gegevens van vier ondernemingen aggregeert, werden deze gegevens in reële cijfers aan de onderneming meegedeeld en in het niet-vertrouwelijke dossier aan de belanghebbenden ter beschikking gesteld.

(408) Wat de vertrouwelijke gegevens van de klager betreft, moet de Commissie het verzoek van de ondernemingen afwijzen. Krachtens de basisverordening moet de Commissie de schade voor de bedrijfstak van de Unie beoordelen, niet de schade voor bepaalde producenten. In dit geval hebben de gevraagde gegevens betrekking op macro-indicatoren en omvatten zij alle de Commissie bekende producenten in de Unie. Er is geen reden om de gegevens van één enkele producent naar voren te halen, al helemaal niet wanneer die gegevens vertrouwelijk zijn in de zin van artikel 19 van de basisverordening.

(409) Na de mededeling van feiten en overwegingen betwistten Wacker en de China Chamber of Commerce of Metals, Minerals and Chemicals ("CCCMC") de aanpak van de Commissie met betrekking tot de analyse van de markt voor intern gebruik en de vrije markt. Wacker voerde aan dat de Commissie een duidelijke beoordeling van de macro- en micro-economische indicatoren alleen voor de klager zou moeten maken om een verkeerde beoordeling van de schade te vermijden.

(410) De Commissie was het niet eens met dit argument van Wacker. De bedrijfstak van de Unie bestaat uit vier producenten, waarvan er twee actief zijn op de vrije markt. Zoals in de overwegingen 402 tot en met 405 is uiteengezet, werd het voor bepaalde economische indicatoren passend geacht alleen te refereren aan de gegevens voor de vrije markt, terwijl andere economische indicatoren slechts zinvol worden onderzocht door te refereren aan de volledige activiteiten, waaronder het interne gebruik van de bedrijfstak van de Unie.

(411) Derhalve werd dit argument afgewezen.

4.3. **Verbruik in de Unie**

(412) De Commissie heeft het verbruik in de Unie bepaald op basis van a) het interne verbruik op basis van het interne gebruik van de productie in de Unie, b) de verkoop op de markt van de Unie van alle haar bekende producenten in de Unie, en c) de invoer in de Unie uit alle derde landen zoals gerapporteerd door Eurostat, waarbij ook rekening is gehouden met de gegevens die door de medewerkende producenten-exporteurs in het betrokken land waren ingediend. Het aldus berekende verbruik in de Unie ontwikkelde zich als volgt:

Tabel 1

Verbruik in de Unie (ton)

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Totaal verbruik in de Unie	214 000 – 219 000	210 000 – 215 000	225 000 – 230 000	218 000 – 223 000
Index	*100*	*98*	*106*	*102*
Markt voor intern gebruik	50 000 – 55 000	52 500 – 57 500	57 500 – 62 500	55 000 – 60 000
Index	*100*	*105*	*116*	*109*
Vrije markt	162 000 – 167 000	155 000 – 160 000	165 000 – 170 000	162 000 – 167 000
Index	*100*	*96*	*103*	*100*

Bron: Eurostat, klacht, gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst.

(413) Het interne verbruik van de zelf geproduceerde PVA is in de beoordelingsperiode met 9 % toegenomen. Het verbruik op de vrije markt is echter evenals het totale verbruik in dezelfde periode relatief stabiel gebleven.

(414) Het totale verbruik steeg van ruwweg [214 000 - 219 000] ton in 2016 tot ongeveer [218 000 - 223 000] ton in het onderzoektijdvak, terwijl het verbruik op de vrije markt stabiel bleef op ongeveer [162 000 - 167 000] ton in dezelfde periode.

(415) De CCCMC heeft aangevoerd dat de Commissie de markt voor intern gebruik en het interne verbruik niet naar behoren had geanalyseerd. Meer in het bijzonder heeft de CCCMC vastgesteld dat de Commissie de partijen onvoldoende had geïnformeerd over het deel van het interne verbruik en de productie voor intern verbruik in verhouding tot het totale verbruik en de totale productie, en over hoeveel van de productie naar de vrije markt ging. De belanghebbende herhaalde zijn argument na de tweede aanvullende mededeling.

(416) De Commissie was het niet eens met dit argument en verduidelijkte dat het verbruik op de markt voor intern gebruik dat aan de belanghebbenden was meegedeeld, overeenkwam met de productie voor intern gebruik. De totale productie wordt vermeld in tabel 4. Door gebruik te maken van de cijfers voor de productie voor intern gebruik in tabel 1, kan de ontwikkeling van de productie voor de vrije markt gemakkelijk worden afgeleid. De Commissie was derhalve van mening dat de partijen op de hoogte zijn gesteld van alle noodzakelijke parameters met betrekking tot de markt voor intern gebruik en de vrije markt. Daarnaast werd het interne gebruik van de bedrijfstak van de Unie uitvoerig geanalyseerd in punt 5.2.4 "Intern gebruik" en aan alle belanghebbenden meegedeeld. De Commissie heeft echter voor het leesgemak een extra vermelding inzake "productievolume op de vrije markt" toegevoegd aan de herziene tabel 4.

4.4. **Invoer uit het betrokken land**

4.4.1. *Volume en marktaandeel van de invoer uit het betrokken land*

(417) De Commissie heeft het volume van de invoer vastgesteld op basis van het gegevensbestand van Eurostat. Het marktaandeel van de invoer is vastgesteld door vergelijking van het volume van de invoer met het verbruik op de vrije markt van de Unie als vermeld in tabel 1.

(418) De invoer in de Unie uit het betrokken land heeft zich als volgt ontwikkeld:

Tabel 2

Volume van de invoer (ton) en marktaandeel

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Volume van de invoer uit de VRC in ton	35 285	44 216	54 326	53 930
Index	*100*	*125*	*154*	*153*
Marktaandeel	20 % – 25 %	25 % – 30 %	30 % – 35 %	30 % – 35 %
Index	*100*	*131*	*149*	*153*

Bron: Eurostat.

(419) De invoer uit het betrokken land is toegenomen met 53 % tijdens de beoordelingsperiode, van ongeveer 35 000 ton in 2016 tot bijna 54 000 ton in het OT. Het marktaandeel van de Chinese invoer nam derhalve toe van 20 % – 25 % in 2016 tot 30 % – 35 % in het OT, op de vrije markt.

4.4.2. *Prijzen van de ingevoerde producten uit het betrokken land en prijsonderbieding*

(420) De Commissie stelde de prijstrends van de invoer vast op basis van de gegevens van Eurostat.

(421) De gemiddelde prijs van de invoer in de Unie uit het betrokken land heeft zich als volgt ontwikkeld:

Tabel 3

Invoerprijzen (EUR/kg)

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
VRC	1,49	1,39	1,34	1,49
Index	*100*	*94*	*90*	*100*

Bron: Eurostat.

(422) De invoerprijzen uit het betrokken land bleven relatief stabiel in de beoordelingsperiode, ongeveer 1,49 EUR/Kg. Tijdens het onderzoektijdvak was er, op basis van de gemiddelde prijzen van de Unie in tabel 7, een prijsverschil tussen de betrokken invoer en de prijzen van de Unie van [10 % – 40 %].

(423) Prijsonderbieding van de invoer werd vastgesteld op basis van gegevens van de medewerkende producenten-exporteurs in het betrokken land en van gegevens over de binnenlandse verkoop die de bedrijfstak van de Unie voor het onderzoektijdvak heeft verstrekt. De Commissie bepaalde de prijsonderbieding tijdens het onderzoektijdvak aan de hand van een vergelijking van:

— de gewogen gemiddelde verkoopprijzen per productsoort van de producenten in de Unie die in rekening werden gebracht aan onafhankelijke afnemers op de markt van de Unie, gecorrigeerd tot het niveau af fabriek; alsmede

— de overeenkomstige gewogen gemiddelde invoerprijzen per productsoort die door de Chinese medewerkende producenten-exporteurs aan de eerste onafhankelijke afnemer op de markt van de Unie werden berekend, op cif-basis, met de nodige correcties voor douanerechten en kosten na invoer.

(424) De prijzen werden vergeleken per productsoort voor transacties in hetzelfde handelsstadium, en na aftrek van uitgestelde kortingen. Indien nodig werd de invoerprijs van het betrokken product dat uit de VRC werd ingevoerd, naar behoren gecorrigeerd na vergelijking met de vergelijkbare productsoort die door de bedrijfstak van de Unie is verkocht.

(425) Wat de verschillen in bepaalde eigenschappen tussen het betrokken product en het soortgelijke product betreft, zoals vastgesteld in de overwegingen 73 tot en met 77, concurreren de uit de VRC ingevoerde productsoorten met de productsoorten die door de bedrijfstak van de Unie worden geproduceerd en verkocht. Aangezien het asgehalte van de door de medewerkende producenten-exporteurs geproduceerde en verkochte PVA over het algemeen hoger was dan het asgehalte van de door de bedrijfstak van de Unie geproduceerd en verkochte PVA, was de Commissie van mening dat een correctie gerechtvaardigd was om de Chinese en Europese productsoorten op basis van PCN's eerlijk te vergelijken. De Commissie heeft de correctie vastgesteld op basis van het verschil dat werd vastgesteld voor PVA-invoer met een hoog asgehalte en PVA met een laag asgehalte uit derde landen op basis van de informatie die gebruikers hebben verstrekt. Het prijsverschil werd vastgesteld op 10 %.

(426) Op basis hiervan werd een correctie van 10 % toegevoegd aan de cif-prijs van de door de medewerkende producenten-exporteurs verkochte PVA met een hoog asgehalte.

(427) Na de mededeling van feiten en overwegingen betwistte Ahlstrom-Munksjö de correctie van 10 % omdat de Commissie de bron van de gegevens niet bekend maakte en de belanghebbenden derhalve niet de betrouwbaarheid van die gegevens konden beoordelen.

(428) In dit verband verduidelijkt de Commissie dat, zoals uiteengezet in overweging 425, de correctie werd berekend op basis van het prijsverschil voor de invoer van PVA met een hoog en met een laag asgehalte uit derde landen voor vergelijkbare productcontrolenummers, en dat dit werd gecontroleerd tijdens het onderzoek met betrekking tot gebruikers (werkelijke transacties).

(429) Bovendien kwam de Commissie tot de conclusie dat, aangezien het methanolgehalte en de verpakking een verwaarloosbaar effect hebben op de prijzen, zoals uiteengezet in overweging 81, het met betrekking tot onderbieding passend was om geen rekening te houden met deze eigenschappen.

(430) Het resultaat van de vergelijking is uitgedrukt als percentage van de omzet van de producenten in de Unie in het onderzoektijdvak. Daaruit bleek een gewogen gemiddelde prijsonderbiedingsmarge tussen 28,8 % en 36,7 % van de invoer uit het betrokken land op de markt van de Unie.

(431) Na de mededeling van feiten en overwegingen hebben verschillende belanghebbenden, namelijk Wacker, Ahlstrom-Munksjö, Sinopec Group, Wan Wei, Mengwei en Shuangxin de berekeningen van de Commissie betwist.

(432) Wacker en de Chinese producenten-exporteurs voerden aan dat 18 % van de uitvoer uit de VRC niet door de bedrijfstak van de Unie werd verkocht, aangezien voor deze hoeveelheid geen vergelijkbare PCN's werden vastgesteld. De belanghebbenden verwezen naar het arrest van het Gerecht in zaak T-500/17, Hubei Xinyegang/Commissie, ter onderbouwing van hun argument dat de schadeanalyse van de Commissie enkel gebaseerd was op een beperkte verkochte hoeveelheid van de bedrijfstak van de Unie en niet op het gehele soortgelijke product.

(433) In de eerste plaats merkte de Commissie op dat tegen dit arrest hoger beroep is ingesteld bij het Hof van Justitie en dat het dus niet als gezaghebbend kan worden beschouwd. In de tweede plaats verplicht de basisverordening de Commissie niet om de prijsanalyse voor elke productsoort afzonderlijk te verrichten. De wettelijke vereiste is veeleer een vaststelling op het niveau van het soortgelijke product. Hoewel de PCN's als uitgangspunt voor een dergelijke beoordeling worden gebruikt, betekent dit niet dat verschillende PCN's niet concurreren. Het feit dat bepaalde PCN's van de bedrijfstak van de Unie niet waren vergeleken met de invoer, betekent dus niet dat zij niet aan prijsdruk onderhevig zijn door de invoer met dumping. De vaststelling van prijsonderbieding en prijsbederf door eerst de marges op PCN-niveau te berekenen, is immers slechts een voorbereidende tussenstap voor die vereiste prijsvergelijking. Deze stap is niet wettelijk verplicht, maar is standaardpraktijk van de Commissie. Ten derde is het in gevallen waarin een steekproef wordt samengesteld, niet verbazingwekkend dat er geen perfecte overeenkomst is tussen de invoer van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs en de verkoop van de in de steekproef opgenomen ondernemingen van de bedrijfstak van de Unie. Dit betekent niet noodzakelijkerwijs dat er geen invoer van bepaalde soorten is, maar dat de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs deze soorten in het onderzoektijdvak niet naar de Unie hebben uitgevoerd. Ten slotte heeft de Commissie, zoals uiteengezet in de overwegingen 58 tot en met 62, geconcludeerd dat alle PVA-kwaliteiten ten minste tot op zekere

hoogte met elkaar concurreerden. Daarom vormt de 18 % van de uitvoer van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs die niet door de bedrijfstak van de Unie werd verkocht, geen afzonderlijke categorie van het betrokken product, maar concurreert deze volledig met de resterende kwaliteiten waarvoor een match werd vastgesteld. Bovendien waren de PCN's die niet door de bedrijfstak van de Unie werden verkocht, productsoorten die geschikt zijn voor toepassing in de kleefstoffen-, polymerisatie- en papiersectoren, en bijgevolg waren zij equivalent aan en concurreerden zij rechtstreeks met andere productsoorten die door de bedrijfstak van de Unie worden geproduceerd en verkocht voor gebruik in dezelfde toepassingen, zelfs als zij niet zijn gebruikt voor de kwantificering van de prijsonderbieding.

(434) Derhalve werd dit argument afgewezen.

(435) Dezelfde partijen verzochten om aanvullende informatie over de gedetailleerde berekening van de prijsonderbiedings- en de prijsbederfmarges per PCN. Zij verzochten met name om: i) de door de bedrijfstak van de Unie verkochte PCN's; ii) de gemiddelde hoeveelheden en verkoopprijzen per PCN, en iii) de gedetailleerde prijsonderbiedings- en prijsbederfmarges per PCN. Dezelfde partijen betoogden, onder verwijzing naar het arrest van het Gerecht in zaak T-301/16, *Jindal Saw Ltd and Jindal Saw Italia SpA/Commissie*, dat de vergelijking tussen de prijzen van uitvoer en de verkoopprijzen van de bedrijfstak van de Unie niet in hetzelfde handelsstadium was gemaakt, aangezien het grootste deel van de invoer uit de VRC werd verkocht via niet-verbonden handelaren en niet-verbonden importeurs, terwijl de bedrijfstak van de Unie rechtstreeks aan eindafnemers verkocht, en dat de Commissie derhalve een correctie voor het verschil in handelsstadium moest doorvoeren.

(436) Overeenkomstig artikel 19 van de basisverordening kon de Commissie niet de verzochte gegevens per productsoort bekendmaken. Bij bekendmaking van informatie op een dergelijk gedetailleerd niveau zou het mogelijk zijn om rechtstreeks of in combinatie met marktonderzoeksgegevens vertrouwelijke verkoop- of productiegegevens van individuele producenten in de Unie te reconstrueren.

(437) Wat de argumenten met betrekking tot een correctie voor het handelsstadium betreft, heeft de Commissie de prijs op de markt van de Unie voor de verkoop aan eindgebruikers vergeleken met de verkoop aan distributeurs, en heeft zij geen consistente prijsverschillen voor de verschillende handelsstadia vastgesteld. Voorts wees geen andere informatie in het dossier op de noodzaak van toepassing van een correctie voor het verschil in handelsstadium. Derhalve kwam de Commissie tot de conclusie dat een correctie voor het verschil in handelsstadium niet gerechtvaardigd was in het onderhavige geval.

(438) Wacker voerde tevens aan dat de Commissie de prijseffecten van de invoer van het betrokken product op de bedrijfstak van de Unie gedurende de gehele beoordelingsperiode (verdergaand dan de berekening van de prijsonderbieding voor het onderzoektijdvak) heeft beoordeeld, op basis van de gemiddelde invoerprijzen, zonder correctie voor de douanerechten, de kosten na invoer en het asgehalte.

(439) Dit argument moest worden afgewezen. Volgens de gebruikelijke praktijk van de Commissie werden de prijsonderbiedingsmarges slechts voor het onderzoektijdvak berekend. Wat de ontwikkeling van de trend van de invoerprijzen betreft, werden echter de prijseffecten van de gehele beoordelingsperiode in aanmerking genomen. Om een dergelijke trend door de jaren heen op een vergelijkbare basis te kunnen beoordelen, waren geen correcties nodig. Voorts waren de Chinese prijzen, zelfs wanneer rekening werd gehouden met de gemiddelde kosten na invoer en de douanerechten voor de hele beoordelingsperiode, nog steeds aanzienlijk lager dan de prijzen van de bedrijfstak van de Unie, wat de aanzienlijke prijsonderbieding die voor het onderzoektijdvak is vastgesteld, bevestigt.

4.5. **Economische situatie van de bedrijfstak van de Unie**

4.5.1. *Algemene opmerkingen*

(440) Overeenkomstig artikel 3, lid 5, van de basisverordening omvatte het onderzoek naar de gevolgen van de invoer met dumping voor de bedrijfstak van de Unie een beoordeling van alle economische indicatoren die tijdens de beoordelingsperiode van invloed waren op de situatie van de bedrijfstak van de Unie.

(441) Voor de vaststelling van de schade heeft de Commissie onderscheid gemaakt tussen macro-economische en micro-economische schade-indicatoren. De Commissie beoordeelde de macro-economische indicatoren op basis van gegevens die de klager heeft verstrekt, en controleerde deze aan de hand van de gegevens die de andere producenten in de Unie, gebruikers en importeurs hebben verstrekt en de beschikbare officiële statistieken (Eurostat). De macro-economische gegevens hadden betrekking op alle producenten in de Unie.

(442) De Commissie heeft de micro-economische indicatoren beoordeeld op basis van de gegevens die de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie in de antwoorden op de vragenlijst hadden verstrekt. Wat Wacker betreft, de tweede in de steekproef opgenomen producent in de Unie, dient te worden opgemerkt dat de verstrekte gegevens geen betrekking hadden op de micro-economische indicatoren, aangezien de onderneming alleen voor haar interne gebruik produceerde en het soortgelijke product dus niet op de vrije markt verkocht. De micro-economische gegevens hadden dan ook betrekking op de in de steekproef opgenomen producent in de Unie die enkel op de vrije markt verkoopt, d.w.z. Kuraray Europe GmbH. Beide gegevenssets werden representatief bevonden voor de economische situatie van de bedrijfstak van de Unie.

(443) De macro-economische indicatoren zijn: productie, productiecapaciteit, bezettingsgraad, verkochte hoeveelheid, marktaandeel, groei, werkgelegenheid, productiviteit, en hoogte van de dumpingmarge.

(444) De micro-economische indicatoren zijn: gemiddelde eenheidsprijzen, kosten per eenheid, arbeidskosten, voorraden, winstgevendheid, kasstroom, investeringen, rendement van investeringen en vermogen om kapitaal aan te trekken.

4.5.2. *Macro-economische indicatoren*

4.5.2.1. Productie, productiecapaciteit en bezettingsgraad

(445) De totale productie in de Unie, de productiecapaciteit en de bezettingsgraad in de Unie ontwikkelden zich in de beoordelingsperiode als volgt:

Tabel 4

Productie, productiecapaciteit en bezettingsgraad

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Productievolume (ton)	129 310	120 807	123 492	114 235
Index	*100*	*93*	*95*	*88*
Productiecapaciteit (ton)	145 684	145 684	145 684	145 684
Index	*100*	*100*	*100*	*100*
Bezettingsgraad	89 %	83 %	85 %	78 %
Index	*100*	*93*	*95*	*88*
Productievolume op de vrije markt (ton)	75 000 – 80 000	62 500 – 67 500	600 000 – 65 000	55 000 – 60 000
Index	*100*	*86*	*82*	*75*

Bron: Klacht, gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst.

(446) In de beoordelingsperiode daalde het productievolume van de bedrijfstak van de Unie met 12 %. Deze daling in productie had bijna volledig betrekking op de enige twee producenten in de Unie die op de vrije markt verkopen, aangezien het productievolume van de producenten in de Unie die alleen voor intern verbruik produceren, relatief stabiel bleef.

(447) De opgegeven capaciteit is in de beoordelingsperiode gelijk gebleven. De bezettingsgraad daalde echter aanzienlijk wegens de aanzienlijke vermindering van de productieschaal, bedoeld om productiekosten en verliezen te beperken, door de producenten in de Unie die op de vrije markt verkochten. Elk van de twee producenten moest namelijk in de periode 2017-2018 een deel van hun productielijnen buiten werking stellen als gevolg van de druk van de invoer met dumping.

(448) De daling van de bezettingsgraad moet derhalve uitsluitend worden toegeschreven aan de daling van de productie van de twee producenten in de Unie die op de vrije markt verkopen.

(449) Na de tweede aanvullende mededeling voerde Solutia aan dat de daling van de bezettingsgraad van de bedrijfstak van de Unie de trend van de invoer uit de VRC niet volgde, aangezien de bezettingsgraad steeg van 2017 tot 2018, toen de invoer steeg, en daalde in het OT toen ook de invoer uit de VRC daalde.

(450) Dit argument moest worden afgewezen. In de eerste plaats steeg de bezettingsgraad van de bedrijfstak van de Unie van 2017 tot 2018 met 2 procentpunten, terwijl het verbruik op de vrije markt met 7 procentpunten steeg. Voorts steeg in dezelfde periode het volume van de invoer uit de VRC met 23 % en verwierf deze invoer een extra 14 % aan marktaandeel. Zelfs met een groeiende vraag kon de bedrijfstak van de Unie zijn productie dus niet aanzienlijk verhogen, aangezien zijn prijzen voortdurend werden onderboden door de toename van de invoer met dumping. In de tweede plaats nam in het OT de bezettingsgraad van de bedrijfstak van de Unie in het OT weliswaar af met 7 punten en daalde het verbruik in de Unie op de vrije markt met 3 punten, maar bleef de invoer uit de VRC stabiel (daling met 395 ton) en verwierf deze een extra 3 procentpunten aan marktaandeel.

4.5.2.2. Verkochte hoeveelheid en marktaandeel

(451) De verkochte hoeveelheid en het marktaandeel van de bedrijfstak van de Unie hebben zich in de beoordelingsperiode ontwikkeld als volgt:

Tabel 5

Verkochte hoeveelheid en marktaandeel

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Totale verkochte hoeveelheid op de vrije markt van de Unie (ton)	60 000 – 65 000	55 000 tot 60 000	45 000 – 50 000	40 000 – 45 000
Index	*100*	*95*	*82*	*73*
Marktaandeel	35 % – 40 %	35 % – 40 %	25 % – 30 %	25 % – 30 %
Index	*100*	*99*	*79*	*73*

Bron: Klacht, gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst.

(452) Ondanks het vrij stabiele verbruik nam de totale verkochte hoeveelheid van de bedrijfstak van de Unie op de vrije markt in de beoordelingsperiode af met 27 %.

(453) Dit leidde tot een daling van het marktaandeel van de bedrijfstak van de Unie op de vrije markt van [35 % – 40 %] in 2016 tot [25 % – 30 %] tijdens het onderzoektijdvak, d.w.z. een daling van 27 %.

4.5.2.3. Groei

(454) Het verbruik in de Unie (vrije markt) bleef tijdens de beoordelingsperiode stabiel, terwijl de verkochte hoeveelheid van de bedrijfstak van de Unie op de vrije markt van de Unie afnam met 27 %. De bedrijfstak van de Unie verloor dus marktaandeel, in tegenstelling tot de invoer uit het betrokken land, waarvan het marktaandeel tijdens dezelfde periode aanzienlijk toenam.

4.5.2.4. Werkgelegenheid en productiviteit

(455) De werkgelegenheid en de productiviteit hebben zich in de beoordelingsperiode als volgt ontwikkeld:

Tabel 6

Werkgelegenheid en productiviteit

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Aantal werknemers (VTE)	370	313	324	327
Index	*100*	*85*	*88*	*88*
Productiviteit (eenheid/werknemer)	350	386	382	349
Index	*100*	*110*	*109*	*100*

Bron: Klacht, gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst.

(456) Het werkgelegenheidsniveau van de bedrijfstak van de Unie is tijdens de beoordelingsperiode gedaald door de vermindering van de productie van de producenten in de Unie die op de vrije markt verkopen. Dit leidde tot een vermindering van het aantal werknemers met 12 %, zonder rekening te houden met indirecte werkgelegenheid.

(457) Aangezien ook het productievolume is gedaald, bleef de productiviteit van de bedrijfstak van de Unie relatief stabiel tijdens de beoordelingsperiode. Dit toont aan dat de bedrijfstak van de Unie bereid was zich aan te passen aan de veranderende marktomstandigheden om concurrerend te blijven.

4.5.2.5. Hoogte van de dumpingmarge en herstel van eerdere dumping

(458) Alle dumpingmarges lagen significant boven de minimumdrempel. De impact van de hoogte van de werkelijke dumpingmarges op de bedrijfstak van de Unie was aanzienlijk, gezien het volume en de prijzen van de invoer uit het betrokken land.

(459) Dit is het tweede antidumpingonderzoek ten aanzien van het betrokken product. Het vorige onderzoek werd afgerond in 2008 zonder instelling van maatregelen, en er zijn geen gegevens beschikbaar om de effecten van mogelijke eerdere dumping te beoordelen.

4.5.3. *Micro-economische indicatoren*

4.5.3.1. Prijzen en factoren die de prijzen beïnvloeden

(460) De gewogen gemiddelde verkoopprijzen per eenheid van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie voor niet-verbonden afnemers in de Unie hebben zich in de beoordelingsperiode als volgt ontwikkeld:

Tabel 7

Verkoopprijzen in de Unie

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Gemiddelde verkoopprijs per eenheid op de vrije markt (EUR/KG)	1,50 – 2,50	1,50 – 2,50	1,75 – 2,75	1,75 – 2,75
Index	*100*	*100*	*111*	*114*
Productiekosten per eenheid (EUR/KG)	1,50 – 2,50	1,50 – 2,50	2,00 – 3,00	2,00 – 3,00
Index	*100*	*104*	*119*	*124*

Bron: Gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst.

(461) Bovenstaande tabel laat de ontwikkeling zien van de verkoopprijs per eenheid van de bedrijfstak van de Unie op de vrije markt van de Unie in vergelijking tot de overeenkomstige productiekosten per eenheid. De verkoopprijzen lagen gemiddeld lager dan de productiekosten per eenheid sinds het begin van de beoordelingsperiode.

(462) De productiekosten per eenheid van de bedrijfstak van de Unie zijn in de beoordelingsperiode met 24 % toegenomen. De toename van de kosten was hoofdzakelijk toe te schrijven aan hogere kosten voor de belangrijkste grondstof, VAM. Tijdens dezelfde periode namen de verkoopprijzen met 14 % toe, maar dit volstond door de aanzienlijke prijsdruk door de Chinese invoer niet, om de stijging van de grondstoffenprijzen te compenseren.

4.5.3.2. Arbeidskosten

(463) De gemiddelde arbeidskosten van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie hebben zich in de beoordelingsperiode als volgt ontwikkeld:

Tabel 8

Gemiddelde arbeidskosten per werknemer

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Gemiddelde arbeidskosten per werknemer (Index)	*100*	*109*	*104*	*109*

Bron: Gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst.

(464) In de beoordelingsperiode zijn de gemiddelde arbeidskosten per werknemer met bijna 9 % gestegen. Deze toenemende trend werd vastgesteld bij beide in de steekproef opgenomen producenten in de Unie.

4.5.3.3. Voorraden

(465) De voorraden van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie hebben zich gedurende de beoordelingsperiode als volgt ontwikkeld:

Tabel 9

Voorraden

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Eindvoorraden (ton)	15 000 – 25 000	5 000 – 15 000	5 000 – 15 000	5 000 – 15 000
Index	*100*	*64*	*59*	*60*

Bron: Gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst.

(466) In de beoordelingsperiode is het volume van de eindvoorraden aanzienlijk gedaald, met 40 %. De daling is het gevolg van een specifieke beslissing van de in de steekproef opgenomen producent in de Unie die op de vrije markt verkoopt. Toen de onderneming te maken kreeg met verkoopverliezen door de druk van de invoer met dumping, zag zij geen economische redenen om voorraad op te bouwen terwijl de vraag naar haar product was afgenomen.

4.5.3.4. Winstgevendheid, kasstroom, investeringen, rendement van investeringen en vermogen om kapitaal aan te trekken

(467) De winstgevendheid, de kasstroom, de investeringen en het rendement van investeringen van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie hebben zich in de beoordelingsperiode als volgt ontwikkeld:

Tabel 10

Winstgevendheid, kasstroom, investeringen en rendement van investeringen

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Winstgevendheid van de verkoop in de Unie aan niet-verbonden afnemers (% van omzet)	– 0,5 % – 5,0 %	– 5 % – 10 %	– 0,5 % – 5,0 %	– 10 % – 15 %
Index	*100*	*– 279*	*– 199*	*– 548*
Kasstroom (in 1 000 EUR)	500 – 5 500	15 000 – 20 000	5 000 – 10 000	– 500 – – 5 500
Index	*100*	*922*	*535*	*– 80*

	2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Investeringen (in 1 000 EUR)	20 000 – 30 000	10 000 – 20 000	5 000 – 15 000	5 000 – 15 000
Index	*100*	*49*	*26*	*28*
Rendement van investeringen	– 0,5 % – 5,0 %	– 2,5 % – 7,5 %	– 0,5 % – 5,0 %	– 7,5 % – 12,5 %
Index	*100*	*– 209*	*– 132*	*– 368*

Bron: Gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst.

(468) De Commissie heeft de winstgevendheid van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie die op de open markt actief zijn, vastgesteld door de nettowinst vóór belastingen van de verkoop van het soortgelijke product aan niet-verbonden afnemers op de vrije markt in de Unie uit te drukken als percentage van de aldus gerealiseerde omzet.

(469) De winstgevendheid ontwikkelde zich negatief tijdens de beoordelingsperiode: tijdens elk van de vier jaar is er verlies geleden, van [– 0,5 % – 5 %] in 2016 tot [– 10,0 % tot – 15 %] tijdens het onderzoektijdvak. Deze trend was hoofdzakelijk toe te schrijven aan de prijsdruk die de invoer uit China uitoefende, waardoor de in de steekproef opgenomen producent in de EU niet in staat was zijn prijzen te verhogen naarmate de kosten toenamen.

(470) De netto kasstroom is het vermogen van de producenten in de Unie om hun activiteiten zelf te financieren. De trend van de netto kasstroom varieerde sterk tijdens de beoordelingsperiode, voornamelijk door ingecalculeerde kosten zoals afschrijving, en verslechterde tijdens het onderzoektijdvak.

(471) Het rendement van de investeringen is de winst uitgedrukt als percentage van de netto boekwaarde van de investeringen. Het bleef tijdens de hele beoordelingsperiode negatief na een dalende trend die vergelijkbaar was met die van de winstgevendheid. Tijdens dezelfde periode verminderde de bedrijfstak van de Unie het niveau van haar investeringen met 72 %. Het vermogen van de bedrijfstak van de Unie om kapitaal aan te trekken, werd ernstig aangetast door de verliezen die tijdens de beoordelingsperiode werden geleden, zoals blijkt uit de daling in investeringen.

4.5.4. *Conclusie inzake schade*

(472) Alle belangrijke schade-indicatoren vertoonden tijdens de beoordelingsperiode een negatieve trend. Het productievolume van de bedrijfstak van de Unie daalde met ongeveer 12 % en zijn op de vrije markt verkochte hoeveelheid daalde met 27 %. Gezien het relatief stabiele verbruik leidde dit tot een daling van het marktaandeel op de vrije markt van [35 % – 40 %] in 2016 tot [25 % – 30 %] tijdens het onderzoektijdvak, d.w.z. een daling van 10 procentpunten.

(473) De verkoopprijzen namen tijdens de beoordelingsperiode weliswaar met 14 % toe, maar dit was niet genoeg om de toename van de productiekosten per eenheid te compenseren, ondanks de inspanning van de bedrijfstak van de Unie om de efficiëntie te verbeteren door de productiviteit per werknemer te verhogen. Als reactie op de druk van invoer met dumping verlaagde de bedrijfstak van de Unie de productievolumes, wat leidde tot een hogere kostprijs per eenheid. Dit leidde, in combinatie met de stijging van de grondstoffenprijzen die de bedrijfstak van de Unie niet kon doorberekenen, tot de verlaging en de verhindering van een verhoging van de prijzen van de bedrijfstak van de Unie, en dus tot een daling van de winstgevendheid.

(474) Als gevolg van de hierboven beschreven trends ging de winstgevendheid van de bedrijfstak van de Unie van [– 0,5 % – 5 %] in 2016 naar [– 10,0 % – 15 %] in het onderzoektijdvak.

(475) Wat de markt voor intern gebruik betreft, heeft de Commissie de cijfers ervan geanalyseerd en indien passend in aanmerking genomen, zoals toegelicht in punt 4.2.

(476) In dit specifieke geval was de markt voor intern verbruik echter goed voor ongeveer een kwart van het totale verbruik in de Unie en bestond deze bijna uitsluitend uit interne overdrachten binnen dezelfde onderneming of groep van ondernemingen. Dergelijke interne overdrachten zijn niet representatief voor echte markttransacties gezien de aard van de transacties binnen groepen. Bovendien komen dergelijke overdrachten niet op de vrije markt terecht omdat het product volledig door de geïntegreerde producenten wordt gebruikt voor verdere verwerking. Bijgevolg is de markt voor intern gebruik niet blootgesteld aan rechtstreekse concurrentie van invoer uit het betrokken land.

(477) Derhalve kwam de Commissie tot de conclusie dat de resultaten van de bedrijfstak van de Unie zinvol konden worden onderzocht door hoofdzakelijk te refereren aan de activiteiten op de vrije markt, zoals toegelicht in de overwegingen 404 en 405.

(478) Rekening houdend met het bovenstaande kwam de Commissie tot de conclusie dat de bedrijfstak van de Unie aanmerkelijke schade heeft geleden in de zin van artikel 3, lid 5, van de basisverordening.

(479) Na de mededeling van feiten en overwegingen voerde Wacker aan dat de verlaging van de productiecapaciteit van de bedrijfstak van de Unie moest worden toegeschreven aan de tweede producent in de Unie die op de vrije markt verkocht (te weten Sekisui). Volgens Wacker was de verlaging een ondernemingsbeslissing die dateerde van vóór het onderzoek, en was deze niet veroorzaakt door de invoer uit de VRC. Wacker voerde aan dat de onderneming welbewust heeft besloten tot terugtrekking uit de markt van de Unie en dat alle negatieve indicatoren zoals productie, verkoop en werkgelegenheid niet als bewijs van schade moeten worden gebruikt.

(480) De Commissie was het niet eens met deze interpretatie. Ten eerste was er geen bewijs dat de daling van de productie en de verkoop door andere factoren dan de prijsdruk van de invoer uit de VRC was veroorzaakt. Er zijn geen aanwijzingen dat deze conclusie niet juist zou zijn. Ten tweede verlaagde, zoals uiteengezet in overweging 447, geen van de twee producenten in de Unie die op de vrije markt verkochten, definitief hun productiecapaciteit. De producenten hebben slechts hun productie verminderd door niet al hun productielijnen in werking te hebben. Deze verlaging van de bezettingsgraad vond plaats tijdens de beoordelingsperiode en werd dus in aanmerking genomen in het kader van de beoordeling van de trends in dezelfde periode. Bovendien is het argument dat de bedrijfstak van de Unie niet kon verkopen wat hij niet heeft produceerde, onjuist. Het is economisch niet rendabel iets te produceren dat niet tegen een billijke marktprijs kan worden verkocht.

(481) Wacker voerde tevens aan dat de daling van de productie en de verkoop van Sekisui ten goede kwam aan de klager, die zijn verkoop tussen 2016 en 2017 met 6 % heeft opgevoerd. De Commissie merkte echter op dat de bedrijfstak van de Unie in dezelfde periode zijn totale verkoop met 5 % heeft verminderd, terwijl de Chinese producenten-exporteurs hun verkoop op de markt van de Unie met 25 % hebben vermeerderd en hun marktaandeel met 7 procentpunten hebben vergroot. Het argument werd derhalve afgewezen.

(482) Voorts voerde Wacker aan dat de Commissie in haar beoordeling de verkoop ten uitvoer van de bedrijfstak van de Unie niet in aanmerking heeft genomen, aangezien uit de uitvoerstatistieken blijkt dat de verkoop ten uitvoer van PVA door de producenten in de Unie een groot deel van de verkoop van de bedrijfstak van de Unie op de vrije markt vertegenwoordigde. Het argument werd door de CCCMC na de tweede aanvullende mededeling herhaald.

(483) Dit argument moest worden afgewezen. Uit de tijdens het onderzoek verzamelde informatie is gebleken dat de verkoop ten uitvoer van de in de steekproef opgenomen producent in de Unie die op de vrije markt verkocht, tijdens de beoordelingsperiode relatief stabiel is gebleven en, wat belangrijker is, dat deze verkopen over het geheel genomen een verwaarloosbare hoeveelheid vertegenwoordigden in vergelijking tot de totale verkoop van de producent in de Unie op de vrije markt van de Unie.

(484) Ook Wacker en een andere partij, Wegochem, voerden aan dat de Commissie de invoer en wederverkoop van de bedrijfstak van de Unie niet heeft geanalyseerd. De belanghebbenden voerden aan dat de bedrijfstak van de Unie volgens hen zelf verantwoordelijk was voor een groot deel van het volume van de invoer uit derde landen.

(485) Ten eerste merkte de Commissie op dat er in derde landen verschillende andere producenten dan de klager en Sekisui waren. Ten tweede bleek uit het onderzoek dat de wederverkopen van de klager beperkt waren tot [0,5 % – 2 %] van de totale verkoop van de producent in de Unie op de vrije markt van de Unie tijdens de beoordelingsperiode. Voorts daalden deze wederverkopen in de beoordelingsperiode met 50 %. Het argument werd derhalve afgewezen.

(486) Dezelfde twee belanghebbenden voerden voorts aan dat sommige van de in het algemene informatiedocument vermelde gegevens, namelijk de kasstroom en de voorraad, niet strookten met de niet-vertrouwelijke versie van de antwoorden van de klager op de vragenlijst.

(487) In dit verband heeft de Commissie verduidelijkt dat zij bepaalde gegevens volgens haar gebruikelijke praktijk ma controle heeft gewijzigd en gecorrigeerd. Dit verklaart de verschillen waarop die belanghebbenden hebben gewezen.

5. **OORZAKELIJK VERBAND**

(488) Overeenkomstig artikel 3, lid 6, van de basisverordening heeft de Commissie onderzocht of de bedrijfstak van de Unie door de invoer met dumping uit het betrokken land aanmerkelijke schade heeft geleden. Overeenkomstig artikel 3, lid 7, van de basisverordening heeft de Commissie tevens onderzocht of de bedrijfstak van de Unie in dezelfde periode door andere bekende factoren schade had kunnen lijden. De Commissie heeft zich ervan verzekerd dat eventuele schade die werd veroorzaakt door andere factoren dan de invoer met dumping uit het betrokken land, niet aan de invoer met dumping werd toegeschreven. Deze factoren zijn: invoer uit andere derde landen, de ontwikkeling van grondstoffenprijzen, schade door eigen toedoen en de onjuiste weergave van gegevens door een van de producenten in de Unie.

5.1. **Gevolgen van de invoer met dumping**

(489) Het volume van de invoer uit het betrokken land en het marktaandeel ervan namen allebei met 53 % toe tijdens de beoordelingsperiode. Deze toename was aanzienlijk groter dan de ontwikkeling van het verbruik op de vrije markt in dezelfde periode, dat daalde met [0,5 % – 2 %]. Tegelijkertijd verloor de bedrijfstak van de Unie 27 % in termen van verkochte hoeveelheid en marktaandeel. Voorts onderboden de prijzen van invoer uit het betrokken land, ook al waren ze relatief stabiel tijdens de beoordelingsperiode, de prijzen van de bedrijfstak van de Unie met tussen de 28,8 % en 36,7 % en met gemiddeld 30,0 %. Als gevolg hiervan daalde de winstgevendheid van de bedrijfstak van de Unie voortdurend en behaalde deze verliezen van [– 10,0 % tot 15 %] tijdens de beoordelingsperiode.

(490) De analyse van de schade-indicatoren in de overwegingen 398 tot en met 478 toont aan dat de economische situatie van de bedrijfstak van de Unie tijdens de beoordelingsperiode verslechterde en dat dit samenviel met een aanzienlijke toename van de invoer met dumping uit het betrokken land, ten aanzien van welke invoer werd vastgesteld dat deze de prijzen van de bedrijfstak van de Unie in het onderzoektijdvak onderbood en leidde tot een aanzienlijke verhindering van een prijsverhoging, aangezien de bedrijfstak van de Unie zijn prijzen niet kon verhogen naarmate de productiekosten toenamen.

(491) Daarnaast bleek uit de tijdens het onderzoek verzamelde informatie dat de verschillende productsoorten die de Chinese producenten-exporteurs verkochten, volledig concurreerden met de productsoorten die de bedrijfstak van de Unie verkocht, zoals uiteengezet in punt 2.3.

(492) Na de mededeling van feiten en overwegingen voerden Ahlstrom-Munksjö, Cordial en Wacker aan dat de toename van de invoer uit de VRC en de verslechterende situatie van de bedrijfstak van de Unie niet in de tijd samenvielen. Volgens hen kon het feit dat de winstgevendheid van de klager tussen 2016 en 2017 aanzienlijk daalde, terwijl zijn verkochte hoeveelheid licht steeg, niet worden toegeschreven aan de invoer met dumping. Zij wezen er ook op dat de bedrijfstak van de Unie tijdens het onderzoektijdvak 11 % van zijn verkochte hoeveelheid verloor, terwijl de Chinese prijzen stegen.

(493) Ten eerste probeerde de bedrijfstak van de Unie, zoals uiteengezet in overweging 13, in eerste instantie de Chinese dumpingprijzen te volgen om geen marktaandeel te verliezen, wat de trends in 2016 en 2017 verklaart waarop de onderneming heeft gewezen. Gedurende deze periode stegen de prijzen van de bedrijfstak van de Unie niet, hoewel de productiekosten bleven stijgen. In de tweede plaats verloor de bedrijfstak van de Unie tezelfdertijd 5 procentpunten aan verkochte hoeveelheid, terwijl de invoer uit de VRC met 25 procentpunten steeg en de verkoopprijs van die invoer met 6 % daalde. Voorts bleven zij, ook al steeg de prijs van de invoer uit de VRC in het onderzoektijdvak, gemiddeld ten minste 29 % lager dan de prijzen van de bedrijfstak van de Unie, terwijl de volumes constant bleven. Ten slotte stegen de productiekosten van de bedrijfstak van de Unie met 5 punten, terwijl de prijzen ervan met slechts 3 procentpunt stegen. Derhalve vallen de negatieve trends die voor de bedrijfstak van de Unie zijn waargenomen, in tegenstelling tot dat argument samen met de stijging van de volumes en het marktaandeel van de invoer uit de VRC tijdens de beoordelingsperiode.

(494) Het argument werd derhalve afgewezen.

(495) Wacker voerde ook aan dat de winstgevendheid van de klager een andere trend kende dan de trend die in zijn jaarverslag over 2017 werd vermeld.

(496) In het jaarverslag wordt verwezen naar de wereldwijde activiteit van de klager, waarvan PVA slechts een onderdeel is. Er kan derhalve uit de geaggregeerde cijfers geen conclusie worden getrokken ten aanzien van één enkel bedrijfssegment. De Commissie heeft haar conclusies op basis van specifieke gegevens verzameld, gecontroleerd en getrokken. Dit argument werd derhalve afgewezen.

5.2. **Gevolgen van andere factoren**

5.2.1. *Invoer uit derde landen*

(497) De invoer uit andere derde landen heeft zich gedurende de beoordelingsperiode als volgt ontwikkeld:

Tabel 11

Invoer uit derde landen

Land		2016	2017	2018	Onderzoektijdvak
Taiwan	Volume (ton)	20 965	19 796	23 602	22 674
	Index	*100*	*94*	*113*	*108*

Land		2016	2017	2018	Onderzoektijd-vak
	Marktaandeel	12 % – 15 %	12 % – 15 %	13 % – 16 %	13 % – 16 %
	Index	*100*	*98*	*109*	*108*
	Gemiddelde prijs (EUR/kg)	1,57	1,56	1,56	1,71
	Index	*100*	*99*	*99*	*109*
VS	Volume (ton)	23 700	15 643	23 379	23 427
	Index	*100*	*66*	*99*	*99*
	Marktaandeel	12 % – 15 %	9 % – 12 %	12 % 15 %	12 % – 15 %
	Index	*100*	*69*	*96*	*99*
	Gemiddelde prijs (EUR/kg)	1,75	2,03	1,84	1,90
	Index	*100*	*116*	*105*	*108*
Japan	Volume (ton)	14 980	15 410	14 655	14 522
	Index	*100*	*103*	*98*	*97*
	Marktaandeel	8 % – 11 %	9 % – 12 %	7 % – 10 %	8 % – 11 %
	Index	*100*	*107*	*94*	*97*
	Gemiddelde prijs (EUR/kg)	2,33	2,50	2,65	2,82
	Index	*100*	*107*	*114*	*121*
Overige derde landen	Volume (ton)	7 419	3 885	2 813	4 033
	Index	*100*	*52*	*38*	*54*
	Marktaandeel	3 % – 5 %	2 % – 4 %	1 % – 3 %	2 % – 4 %
	Index	*100*	*55*	*37*	*55*
	Gemiddelde prijs (EUR/kg)	2,29	1,98	2,14	2,23
	Index	*100*	*86*	*93*	*97*
Totaal van alle derde landen behalve het betrokken land	Volume (ton)	67 064	54 734	64 448	64 656
	Index	*100*	*82*	*96*	*96*
	Marktaandeel	38 % – 43 %	30 % – 35 %	36 % – 41 %	37 % – 42 %
	Index	*100*	*85*	*93*	*96*
	Gemiddelde prijs (EUR/kg)	1,88	1,98	1,93	2,06
	Index	*100*	*106*	*103*	*109*

Bron: Eurostat, klacht, gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst.

(498) Invoer uit andere derde landen was hoofdzakelijk van oorsprong uit Taiwan, de VS en Japan. Een aantal Japanse en Amerikaanse exporteurs is verbonden met de bedrijfstak van de Unie, terwijl de Taiwanese exporteur verbonden is met een van de Chinese producenten-exporteurs.

(499) In tegenstelling tot de argumenten die sommige belanghebbenden naar voren hebben gebracht en die na de mededeling van de feiten en overwegingen door Wacker en Solutia zijn herhaald, daalde de invoer uit andere derde landen — ofschoon aanzienlijk qua marktaandeel — tijdens de beoordelingsperiode met 4 %, en was het verlies aan marktaandeel van de bedrijfstak van de Unie uitsluitend gunstig voor de Chinese producenten-exporteurs. De prijzen van de invoer uit deze derde landen nam, ofschoon gemiddeld 11 % lager dan de prijzen van de bedrijfstak van de Unie, in dezelfde periode toe met 9 %. Met name de prijzen van invoer van de grootste exporteur buiten de VRC, d.w.z. Taiwan, stegen met 9 %, die van invoer uit de VS met 8 % en de prijzen van de invoer uit Japan stegen met 21 %.

(500) Derhalve was de invoer uit andere derde landen niet de bron van de in de overwegingen 440 tot en met 478 beschreven schade.

(501) Na de mededeling van feiten en overwegingen voerde Wacker, de tweede in de steekproef opgenomen producent in de Unie, aan dat de Commissie de invoer uit Japan en Taiwan niet juist heeft geschat. Volgens de onderneming heeft de Commissie geen rekening gehouden met de hoeveelheden die in het kader van de regeling actieve veredeling uit beide landen zijn ingevoerd, en volgens haar waren gedeelten van de invoer uit Japan in feite copolymeer-PVA, die buiten de productomschrijving van het betrokken product valt.

(502) Het argument van de actieve veredeling moest worden afgewezen. De regeling actieve veredeling verwijst naar goederen die worden ingevoerd om in het douanegebied van de Unie te worden gebruikt bij een of meer verwerkingen en die dus niet worden vrijgegeven voor verkoop op de vrije markt van de Unie.

(503) Wat de invoer van copolymeer-PVA uit Japan betreft, heeft de Commissie bevestigd dat de Taric-code 3905 30 00 10 in feite uitsluitend betrekking heeft op de invoer van bepaalde copolymeren voor gebruik als beschermende coating van wafers tijdens de fabricage van halfgeleiders ([94]).

(504) Na verdere controles werden de onder Taric-code 3905 30 00 10 in de EU ingevoerde hoeveelheden niet alleen buiten beschouwing gelaten met betrekking tot de invoer uit Japan, maar met betrekking tot alle bronnen, waaronder de VRC. Het volume van de invoer, het verbruik en de marktaandelen werden dienovereenkomstig herzien.

(505) Ook voerde Wacker aan dat de Commissie zich uitsluitend had geconcentreerd op de gemiddelde prijzen van de invoer uit de VS. Volgens Wacker is bepaalde invoer geconcentreerd in een paar lidstaten tegen een veel lagere prijs dan de gemiddelde invoerprijzen die door de Commissie in aanmerking zijn genomen, en dit zou derhalve een impact op de verkoop van de klager kunnen hebben gehad.

(506) Het argument moest worden afgewezen aangezien het argument en de gegevens van Wacker niet in tegenspraak zijn met de door de Commissie uitgevoerde beoordeling. Een soortgelijke variatie in het patroon van de prijzen kon worden waargenomen voor de verkoop van de bedrijfstak van de Unie en de verkoopprijzen weerspiegelen tevens de productsoorten waarom de in elke lidstaat actieve verwerkende ondernemingen verzoeken. In tegenstelling tot het argument van Wacker houdt het feit dat de verschillende PVA-kwaliteiten in grote mate onderling uitwisselbaar zijn, niet in dat alle PVA-kwaliteiten dezelfde prijs moeten hebben. Zelfs indien in het onderzoektijdvak de prijs bij invoer uit de VS in België 4 % lager was dan de gemiddelde invoerprijs, geldt dat de invoer in Duitsland in dezelfde periode 13 % duurder was dan de gemiddelde prijs.

(507) Voorts betoogde Ahlstrom-Munksjö, na de mededeling van feiten en overwegingen, dat de klager PVA uit zijn Amerikaanse fabrieken tegen lagere prijzen verkocht dan de in de EU geproduceerde kwaliteiten.

(508) De verstrekte informatie verwees echter naar verschillende kwaliteiten van PVA, zodat geen vergelijking mogelijk is. Bovendien is de uit de VS ingevoerde kwaliteit een copolymeer, die derhalve buiten de productomschrijving van het betrokken product valt. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de verstrekte informatie duidelijk blijkt dat de door de klager in de EU doorgevoerde aanzienlijke prijsverhoging precies heeft plaatsgevonden in de maand waarin hij een van zijn productielijnen buiten werking heeft gesteld. Dit bevestigt dus dat de onderneming haar prijzen over de gehele linie moest verhogen om de verloren productie en de hogere vaste kosten te compenseren.

(509) Dit argument werd derhalve afgewezen.

5.2.2. *Stijging van de grondstofprijzen*

(510) Eén gebruiker voerde aan dat de schade was veroorzaakt door de stijging van de kostprijs van de belangrijkste grondstof (VAM). Hij stelde dat de klager, die niet upstream geïntegreerd is, VAM op de markt moet inkopen en daarom minder kostenefficiënt is dan de Chinese producenten-exporteurs of de andere producenten in de Unie die VAM voor hun eigen verbruik produceren.

([94]) Viskeuze bereiding, hoofdzakelijk bestaande uit poly(vinylalcohol) (CAS RN 9002-89-5).

(511) In tegenstelling tot dit argument bevestigde de tijdens het onderzoek verzamelde informatie dat de klager VAM inkoopt tegen een kostprijs die vergelijkbaar is met de geldende prijzen die voor ander bronnen zijn waargenomen. In dit verband sas de stijging van de VAM-prijzen ook van invloed op andere producenten wereldwijd, zoals aangetoond door de prijsontwikkeling van de producenten-exporteurs uit China en derde landen.

(512) Bovendien kon de bedrijfstak van de Unie, zoals uiteengezet in overweging 462, vanwege de aanzienlijke prijsdruk wegens de Chinese invoer, zijn prijzen niet in overeenstemming met de stijging van de grondstoffenprijzen verhogen. Dit, in combinatie met de aanzienlijke verliezen wat betreft de verkochte hoeveelheid, veroorzaakte de neerwaartse druk op de prijzen van de bedrijfstak van de Unie, en dus op de winstgevendheid.

(513) Derhalve werd dit argument afgewezen.

(514) Na de mededeling van feiten en overwegingen voerde Wacker aan dat de VAM-prijzen in het eerste kwartaal van 2019 zijn gedaald, zodat de klager zijn productiekosten in het onderzoektijdvak dienovereenkomstig had moeten verlagen. Bovendien voerde de CCCMC aan dat de Commissie de ontwikkeling van de VAM-prijzen in de vier jaar van het tijdvak van het onderzoek naar de schade niet had geanalyseerd.

(515) Deze argumenten moesten worden afgewezen. Wacker betoogt dat de VAM-prijs in het eerste kwartaal van 2019 is gedaald, maar noemde niet dat dezelfde prijs in het tweede kwartaal weer met 3 % is gestegen en 12 % hoger was in het vierde kwartaal van 2019. Daarom is een variatie van kwartaal tot kwartaal niet van betekenis aangezien ondernemingen rekening houden met de verwachte prijsontwikkeling bij de berekening van de productiekosten (en de verkoopprijs) voor het komende jaar. Wat het argument van de CCCMC betreft, is uit de tijdens het onderzoek verzamelde informatie gebleken dat de gemiddelde marktprijs van VAM in de Unie in de beoordelingsperiode met 20 % is gestegen.

5.2.3. *Schade door eigen toedoen*

(516) Twee andere gebruikers voerden aan dat de bedrijfstak van de Unie de schade die hij leed, aan zichzelf te danken had, aangezien een van de producenten in de Unie de verkoopkosten, algemene kosten en administratiekosten (VAA-kosten) tijdens de beoordelingsperiode onevenredig verhoogde.

(517) Uit het onderzoek is gebleken dat de verhoging van de VAA-kosten in de PVA-sector hoofdzakelijk toe te schrijven was aan de daling van de verkoop. Aangezien de meeste VAA-kosten vaste kosten zijn, steeg door de daling van de verkoop en bijgevolg van de productiehoeveelheden het aandeel van deze kosten in de productiekosten per eenheid. Zoals vermeld in overweging 473 was de daling van de verkoop een gevolg van de druk van de invoer met dumping op de markt van de Unie. Daarom was de stijging van de VAA-kosten nauw verbonden met de invoer met dumping en kan zij niet als schade door eigen toedoen worden beschouwd.

(518) Na de mededeling van feiten en overwegingen herhaalden Ahlstrom-Munksjö, Wacker en Wegochem hun argument dat de klager de productie niet aanzienlijk heeft verminderd, en dat daarom de vaste kosten niet zouden moeten zijn gestegen.

(519) Zoals in overweging 447 is uiteengezet, moesten beide producenten in de Unie die op de vrije markt verkopen, tijdens de beoordelingsperiode één productielijn buiten werking stellen wat werd geacht een rechtstreeks gevolg te zijn van de invoer met dumping. De lagere bezettingsgraad was derhalve van invloed op de vaste kosten van beide producenten.

(520) Ook voerden Ahlstrom-Munksjö en Wacker aan dat de geplande zes weken durende stillegging van de fabriek van de klager heeft bijgedragen tot het opblazen van de diens productiekosten. Daarnaast voerde Wacker aan dat de productiekosten van de klager onevenredig hoog waren.

(521) Wat de stillegging van de fabriek betreft, bleek uit het onderzoek dat de productiekosten van de klager hierdoor niet merkbaar waren beïnvloed, aangezien het een routineoperatie betrof die ruim van tevoren was gepland. Bovendien stegen de productiekosten van de klager met 4 procentpunten in 2017 (het jaar van de stillegging), maar stegen zij met 15 procentpunten in 2018, toen de invoer met dumping verder steeg en een marktaandeel verwierf van [30 % – 35 %].

(522) Aangezien Wacker PVA uitsluitend voor zijn interne verbruik produceert, heeft het geen verkoopkosten en administratiekosten (en derhalve over het geheel genomen lagere kosten). Bovendien bleek uit de tijdens het onderzoek verzamelde informatie dat de productiekosten van de klager in overeenstemming zijn met de gemiddelde productiekosten van de PVA-bedrijfstak.

(523) Deze argumenten worden derhalve afgewezen.

(524) Na de mededeling van feiten en overwegingen voerde Wegochem aan dat volgens hem de lage winstgevendheid van de klager was te wijten aan buitensporige afschrijvingskosten.

(525) De Commissie bevestigt dat de afschrijvingskosten van de klager zijn gecontroleerd en herzien om alleen de kosten te omvatten die uitsluitend op het betrokken product betrekking hebben. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(526) Een andere gebruiker betoogde, en herhaalde het argument na de mededeling van feiten en overwegingen, dat het verlies aan marktaandeel dat de bedrijfstak van de Unie had geleden, te wijten was aan zijn eigen zakelijke beslissingen, aangezien de scherpe prijsstijgingen die tussen 2017 en het OT zijn doorgevoerd, bepaalde gebruikers van het onderzochte product ertoe dwongen over te stappen naar goedkopere Chinese leveranciers om concurrerend te blijven.

(527) De prijsverhoging en de verkoopdaling vielen weliswaar samen, maar dit was een rechtstreeks gevolg van de invoer met dumping uit het betrokken land. PVA heeft diverse toepassingen en wordt in verschillende kwaliteiten geproduceerd. Zoals in overweging 60 is uiteengezet, hebben sommige van deze kwaliteiten een breed toepassingsgebied en over het algemeen een lagere prijs, terwijl andere, meer gespecialiseerde kwaliteiten die zijn ontworpen voor toepassingen met precieze specificaties (zoals farmaceutische producten of de productie van PVB-films), gemiddeld duurder zijn.

(528) De bedrijfstak van de Unie is in staat aan alle verschillende segmenten van de downstreamondernemingen te leveren. De invoer van PVA uit China, tegen prijzen die de prijzen van de Unie met gemiddeld 29,9 % onderbieden, hebben de bedrijfstak van de Unie ertoe gedwongen zijn productieniveau te verlagen en zijn verkoop toe te spitsen op kwaliteiten met gemiddeld wat hogere verkoopprijzen. Uit het onderzoek is evenwel gebleken dat er ook een toenemende prijsdruk op deze kwaliteiten is, waardoor de situatie van de bedrijfstak van de Unie nog verder is verslechterd.

(529) Dit argument wordt derhalve afgewezen.

(530) Een van de in de steekproef opgenomen, niet-verbonden importeurs betoogde dat de klager zelf aan dumping op de markt van de Unie deed en dat de schade derhalve door eigen toedoen was ontstaan, waarbij hij bewijsmateriaal verstrekte inzake een verkoop tegen een zeer lage prijs op de markt van de Unie van door de verbonden onderneming van de klager in Singapore geproduceerde PVA. Dit argument werd na de mededeling van feiten en overwegingen herhaald.

(531) Uit het onderzoek is gebleken dat de vermeende verkoop met dumping uit Singapore feitelijk de verkoop van een partij PVA betrof die niet aan bepaalde specificaties voldeed. Deze specifieke soort PVA is meestal het resultaat van fouten in het productieproces, en werd dan ook tegen een zeer lage prijs op de markt verkocht, aangezien zij niet aan de algemene productspecificaties voldeed.

(532) Het argument wordt derhalve afgewezen.

(533) Een andere gebruiker argumenteerde dat de dalende verkochte hoeveelheid van de bedrijfstak van de Unie niet was veroorzaakt door de invoer met dumping van PVA uit het betrokken land, maar door de weigering van de klager om zijn producten aan bepaalde gebruikers te leveren, zodat de aanmerkelijke schade door deze mededingingverstorende praktijken door eigen toedoen was ontstaan.

(534) Zoals ook is uiteengezet in punt 2.2, is de bedrijfstak van de Unie in staat en bereid om alle verschillende PVA-kwaliteiten te leveren. De gebruiker heeft geen specifiek bewijsmateriaal van weigering om te leveren overgelegd. Zoals uiteengezet in overweging 13, bleek uit de tijdens het onderzoek verzamelde informatie duidelijk dat de bedrijfstak in staat en bereid was om het betrokken product aan alle gebruikers te leveren.

(535) De gebruiker heeft het argument na de mededeling van feiten en overwegingen herhaald, maar heeft geen overtuigend bewijs van de vermeende weigering om te leveren overgelegd, aangezien de overgelegde documenten slechts refereerden aan een meningsverschil over prijzen tussen twee partijen.

(536) Het argument werd derhalve afgewezen.

5.2.4. *Intern gebruik*

(537) Eén gebruiker betoogde dat de macro-economische gegevens die de uit de steekproef verwijderde producent in de Unie had verstrekt, misleidend konden zijn, aangezien de gerapporteerde daling in de verkoop van PVA een opzettelijke zakelijke beslissing kon zijn geweest om het interne verbruik van PVA en bijgevolg de verkoop in de downstreamsegmenten te verhogen.

(538) Zoals uiteengezet in overweging 441, heeft de Commissie de micro- en de macro-economische indicatoren beoordeeld op basis van gegevens in de gecontroleerde antwoorden op de vragenlijst en in de klacht, en deze kruislings gecontroleerd aan de hand van de gegevens die zijn verstrekt door de producenten in de Unie, gebruikers en importeurs en met beschikbare officiële statistieken (Eurostat).

(539) Gezien de hoge mate van medewerking kon de Commissie een grondig beeld schetsen van de PVA-markt voor intern gebruik en van de vrije markt voor PVA, evenals een zeer gedetailleerd beeld van de verschillende downstreamsegmenten en hun verbruik van PVA.

(540) Hoe dan ook bleek uit de tijdens het onderzoektijdvak verzamelde informatie wat de daling van de PVA-verkopen van bovengenoemde producent in de Unie betreft, voor de beoordelingsperiode van een parallelle daling in de productie van PVA van dezelfde orde van grootte. Derhalve stelde de Commissie vast dat de verkoopdaling niet was veroorzaakt door enige stijging van het interne verbruik.

(541) Dit argument wordt derhalve afgewezen.

(542) Twee gebruikers betoogden dat de beslissing van de klager om zich te concentreren op intern verbruik voor de productie van PVB-film, de oorzaak was van de door de bedrijfstak van de Unie geleden schade.

(543) Het onderzoek heeft echter aangetoond dat de toename van het interne verbruik van de klager tijdens de beoordelingsperiode aanzienlijk trager was ging dan de afname van de verkochte hoeveelheden. Bovendien is het interne PVA-verbruik van de klager de laatste twee jaren stabiel gebleven en het zou derhalve geen verklaring vormen voor de verslechtering van de situatie in recente jaren en met name tijdens het onderzoektijdvak. Tegelijkertijd heeft de bedrijfstak nog steeds minstens 30 000 ton vrije productiecapaciteit die niet door de productielijnen van PVB-film kan worden geabsorbeerd.

(544) Het argument wordt derhalve afgewezen.

(545) Ahlstrom-Munksjö, Solutia, Wacker en Wegochem herhaalden na de mededeling van feiten en overwegingen dat het interne verbruik van de klager tijdens de beoordelingsperiode aanzienlijk is toegenomen (d.w.z. met 25 %). Derhalve was de verklaring van de Commissie dat de stijging van het interne verbruik van de klager tijdens de beoordelingsperiode aanzienlijk trager was ging dan de daling van de verkochte hoeveelheden, onjuist.

(546) De Commissie bevestigt dat haar verklaring juist was en verduidelijkt dat weliswaar het interne verbruik van de klager in de beoordelingsperiode qua percentage steeg, maar dat de daling van de verkoop in absolute hoeveelheden ruim de stijging van het aantal ton PVA dat de klager gebruikte voor intern verbruik, te boven ging.

(547) Het argument werd derhalve afgewezen.

5.3. **Conclusie inzake het oorzakelijk verband**

(548) De substantiële toename van de invoer uit het betrokken land viel duidelijk samen met de achteruitgang in de situatie van de bedrijfstak van de Unie.

(549) De Commissie heeft tevens onderzoek gedaan naar andere schadefactoren en heeft geen andere factoren aangetroffen die de door de bedrijfstak van de Unie geleden aanmerkelijke schade mede zouden kunnen verklaren.

(550) Op basis van het bovenstaande is de Commissie tot de conclusie gekomen dat de aanmerkelijke schade die de bedrijfstak van de Unie heeft geleden, is veroorzaakt door de invoer met dumping uit het betrokken land en dat geen andere factoren, afzonderlijk dan wel gezamenlijk, hebben bijgedragen tot de aanmerkelijke schade die de bedrijfstak van de Unie heeft geleden.

6. **BELANG VAN DE UNIE**

(551) Overeenkomstig artikel 21 van de basisverordening heeft de Commissie onderzocht of zij duidelijk kon concluderen dat het niet in het belang van de Unie was om in dit geval maatregelen te nemen, ondanks de vaststelling van schadeveroorzakende dumping. Het belang van de Unie werd vastgesteld aan de hand van een afweging van alle belangen van de betrokkenen, met inbegrip van die van de bedrijfstak van de Unie, de importeurs en de gebruikers.

6.1. **Belang van de bedrijfstak van de Unie**

(552) Het onderzoek heeft uitgewezen dat de bedrijfstak van de Unie aanmerkelijke schade lijdt wegens de gevolgen van de invoer met dumping uit het betrokken land, die de prijzen van de Unie onderbood en leidde tot een aanzienlijk verlies aan marktaandeel in het onderzoektijdvak, zoals uiteengezet in de overwegingen 440 tot en met 550.

(553) De bedrijfstak van de Unie heeft baat bij maatregelen, waarmee waarschijnlijk zal worden voorkomen dat de invoer met zeer lage prijzen uit de VRC sterk blijft toenemen. Zonder maatregelen zullen Chinese producenten PVA op de markt van de Unie met dumping blijven verkopen, waardoor de bedrijfstak van de Unie PVA niet met een gepaste winst kan verkopen, waardoor aan de bedrijfstak van de Unie verdere aanmerkelijke schade wordt berokkend.

6.2. **Belang van niet-verbonden importeurs**

(554) Zes niet-verbonden importeurs waren bereid om mee te werken. Drie werden in de steekproef opgenomen en hebben de vragenlijst beantwoord. Elk van de drie importeurs was gekant tegen de instelling van maatregelen, met als argument dat dit schadelijk zal zijn voor hun activiteiten en indruist tegen het belang van de gebruikers van PVA in de Unie.

(555) Voor de in de steekproef opgenomen, niet-verbonden importeurs varieert het relatieve aandeel van het betrokken product in de totale omzet van deze importeurs van 10 % tot 40 %. Het aantal banen dat aan het betrokken product is toegewezen, werd geschat op ongeveer 20 werknemers.

(556) Elk van de drie importeurs maakte winst en de winstmarge bleek groot genoeg om minstens een deel van de douanerechten te absorberen. Bovendien merkte de Commissie op dat invoer uit andere derde landen nog steeds het grootste marktaandeel in de Unie heeft. Derhalve zou de instelling van maatregelen geen aanzienlijk negatief prijseffect op de importeurs hebben, maar zouden sommige van hen van leverancier moeten veranderen, wat voor deze importeurs tot bijkomende kosten zou leiden.

(557) Eén importeur betoogde dat het instellen van maatregelen de importeurs zou schaden omdat de eindgebruikers in de Unie niet langer PVA van oorsprong uit de VRC zouden kopen en in plaats daarvan alternatieve, niet op PVA gebaseerde producten, of mengsels van PVA en andere producten die buiten de Unie zijn geproduceerd, zouden inkopen.

(558) In dit verband dient om te beginnen te worden opgemerkt dat de impact van PVA op de kosten van de gebruikers varieert van segment tot segment, zoals uiteengezet in punt 6.3.

(559) Bovendien heeft het onderzoek aangetoond dat de eventuele vervanging van PVA door alternatieve producten, ofschoon theoretisch gezien mogelijk, bijzonder gecompliceerd zou zijn en de stijging van de PVA-kosten zou waarschijnlijk niet de doorslaggevende factor zijn. Een aantal alternatieve producten zijn al aanzienlijk duurder dan PVA en niet milieuvriendelijk, aangezien zij niet biologisch afbreekbaar zijn zoals PVA.

(560) Wat de productmengsels betreft, heeft het onderzoek aangetoond dat kosten van vervoer een grotere rol spelen dan de kosten van grondstoffen. Deze mengsels zijn doorgaans gemaakt van PVA en andere additieven opgelost in water. Het watergehalte (en het gewicht) maakt het vervoer dan ook duurder. De inkoop van deze mengsels op basis van PVA van producenten van buiten de Unie zal derhalve waarschijnlijk niet aanzienlijk stijgen wegens antidumpingrechten op het betrokken product.

(561) Dit argument werd derhalve afgewezen.

(562) Twee importeurs voerden aan dat de productie in de Unie van PVA onvoldoende was om aan de vraag te voldoen en dat derhalve de EU-markt voor PVA sterk afhankelijk van invoer was, zoals ook blijkt uit de sinds 2014 door de Raad van de Europese Unie vastgestelde rechtenvrije contingenten voor de invoer van PVA van 15 000 ton/jaar ([95]).

(563) In dit verband waren de grootste leveranciers aan de markt van de EU nog steeds PVA-producenten uit derde landen (te weten Taiwan, de VS en Japan), die al goed waren voor [37 % – 42 %] van het verbruik in de Unie op de vrije markt. Uit het onderzoek is bovendien gebleken dat meerdere gebruikers PVA tegelijkertijd inkochten bij verschillende leveranciers in de VRC, bij de bedrijfstak van de Unie en bij producenten in derde landen. Tot slot dient te worden opgemerkt dat de bedrijfstak van de Unie nog altijd ongeveer 30 000 ton vrije capaciteit die de markt van de Unie kan beleveren.

(564) Aangezien de vraag naar PVA groot is, zou het instellen van maatregelen gezien de hoogte van de voorgestelde douanerechten en de beschikbare alternatieve bronnen dus niet bijdragen aan het risico van een leveringstekort. Derhalve werd dit argument afgewezen.

(565) Eén importeur betoogde dat het instellen van maatregelen schadelijk zou zijn voor het midden- en kleinbedrijf (mkb) in de Unie, met name in de context van de huidige COVID-19-crisis. Hij stelde dat de antidumpingrechten op PVA van oorsprong uit het betrokken land een bijkomende verstoring in het leven zouden roepen in een sector die door voornoemde crisis al zwaar getroffen is.

([95]) Verordeningen van de Raad 1340/2014; 713/2014; 2015/2448; 2016/2389; 2018/2070.

(566) De Commissie merkte in dit verband op dat de impact van de voorgestelde antidumpingmaatregelen op de kosten van de gebruikers varieerde van segment tot segment, en dat deze grondig is beoordeeld zoals uiteengezet in punt 6.3.

(567) Bovendien kon de Commissie gelet op de hoge mate van medewerking een grondig beeld krijgen van de markt voor intern gebruik van PVA en van de vrije markt voor PVA, evenals een zeer gedetailleerd beeld van de verschillende downstreamsegmenten.

(568) Tot slot heeft de Commissie de economische situatie van zowel de bedrijfstak van de Unie als de gebruikers geanalyseerd, ook in het licht van het belang van de stabiliteit van de toelevering, aangezien de Unie zonder de bedrijfstak van de Unie ongeveer [50 % – 60 %] van haar leveringscapaciteit ([96]) van een essentiële stof als PVA zou verliezen.

(569) Het argument werd derhalve afgewezen.

6.3. **Belang van de gebruikers**

(570) Zoals uiteengezet in overweging 55 wordt PVA door hoofdzakelijk vier verwerkende bedrijfstakken in de Unie gebruikt als additief, precursor of werkzame stof in: i) de productie van PVB-harsen die worden gebruikt voor de productie van PVB-films; ii) de productie van polymerisatietoepassingen en emulsies; iii) de productie van papier en karton, en iv) de productie van kleefstoffen.

(571) PVB-producenten waren de grootste gebruikers van PVA, goed voor ca. 40 % van het PVA-verbruik in de Unie. Polymerisatie was goed voor ongeveer 20 %, terwijl de productie van chemische producten die verband houden met papier en de productie van kleefstoffen respectievelijk 16 % en 14 % van het totale PVA-verbruik uitmaakten.

(572) Bij de inleiding van de procedure werden 49 de Commissie bekende gebruikers in de Unie benaderd en uitgenodigd om mee te werken. Eén PVB-producent: Solutia; drie producenten van papier en karton: Ahlstrom-Munksjö, Papierfabrik August Koehler en Paul & Co; drie producenten in het polymerisatie- en emulsiesegment: Wacker, FAR Polymers en Celanese, en één producent van kleefstoffen: Cordial, maakten zich kenbaar. Zij waren allen gekant tegen mogelijke maatregelen ten aanzien van de invoer van PVA van oorsprong uit het betrokken land, met uitzondering van Celanese, die een neutraal standpunt innam.

6.3.1. *Producenten van PVB-film*

(573) Wat de belangrijkste toepassing van PVA betreft (PVB-film), dient te worden opgemerkt dat de klager zelf rechtstreeks concurreert met de gebruikers van het betrokken product in de PVB-sector, aangezien een deel van zijn PVA-productie intern wordt gebruikt voor de productie van PVB-film.

(574) PVB-hars wordt geproduceerd door acetalisatie van PVA (reactie van PVA met butyraldehyde) en wordt vervolgens gemengd met weekmaker en geëxtrudeerd voor de productie van PVB-film. PVA is goed voor maximaal 27 % van de productiekosten van PVB. PVB-film wordt hoofdzakelijk gebruikt als een laag tussen twee glasplaten in de automobielsector (voorruiten) of in de bouwsector (veiligheidsglas).

(575) Solutia was de grootste producent van PVB-film in de Unie. Solutia, de klager en de andere producent in de Unie die op de vrije markt verkoopt, waren samen goed voor bijna de totale productie van PVB-film in de Unie. De gebruiker produceerde ook PVA voor zijn eigen interne verbruik. De onderneming was goed voor bijna 1/5 van het totale verbruik van PVA in de Unie (intern verbruik en vrije markt).

(576) De gebruiker beweerde dat antidumpingmaatregelen voor PVA grote negatieve gevolgen in de gehele PVB-filmsector zouden hebben. Aangezien de klager tegelijkertijd een belangrijke producent van PVB-film en een producent en leverancier van PVA was, zou om het even welke antidumpingmaatregel niet alleen gevolgen hebben voor de productiekosten van het downstreamproduct, maar ook voor de concurrentie met PVB-producenten zoals de gebruiker. Dit argument werd door Solutia en Wegochem na de mededeling van feiten en overwegingen herhaald. Voorts betoogde de gebruiker dat de nieuwe fabriek voor de productie van wateroplosbare PVB-film die de klager wil openen in Polen, het interne verbruik van PVA van de klager nog zal doen toenemen en het gebrek aan capaciteit van de Unie in termen van levering van PVA nog zal aanscherpen. Solutia heeft deze argumenten na de tweede aanvullende mededeling herhaald.

(577) Ten eerste waren de meeste producenten van PVA en PVB-film in de Unie weliswaar verticaal geïntegreerd, maar er moet worden opgemerkt dat elk van hen heeft besloten zijn productiecapaciteit toe te spitsen op het upstream- of downstreamsegment wegens zijn eigen bedrijfsstrategie. In dit verband was de gebruiker zelf een producent van PVA en van PVB-film, net als de twee andere producenten in de Unie. Bovendien is de productie van wateroplosbare films hoofdzakelijk gebaseerd op PVA-copolymeren, die buiten de productomschrijving van het betrokken product vallen en van productiefabrieken in derde landen worden ingekocht, waardoor zij niet de leveringscapaciteit van de klager van standaard (homopolymeer-)PVA kunnen aantasten.

([96]) Totaal vrije markt en intern verbruik.

(578) Ten tweede is uit het onderzoek gebleken dat de gebruiker een gediversificeerde productie- en inkoopstrategie had waarbij hij PVA produceerde voor zijn eigen verbruik en uitgebreid gebruikmaakte van alternatieve leveringsbronnen voor PVA: de bedrijfstak van de Unie, de producenten-exporteurs in de VRC en de producenten in derde landen. Bovendien heeft de bedrijfstak van de Unie, zoals uiteengezet in overweging 563, nog altijd 30 000 ton vrije capaciteit om de markt van de Unie te beleveren, en zal de hoogte van de antidumpingrechten Solutia niet beletten PVA uit de VRC te blijven inkopen, zoals toegelicht in overweging 588.

(579) Tot slot is uit het onderzoek gebleken dat de impact van de voorgestelde antidumpingrechten op de productiekosten en de winstgevendheid van de gebruiker, gelet op het relatieve aandeel van de invoer uit het betrokken land in zijn totale PVA-verbruik en het relatieve aandeel van PVA in zijn productiekosten, zelfs met de geldende maatregelen verwaarloosbaar zou zijn.

(580) Wat het vermeende risico van mededingingverstorend gedrag van de bedrijfstak van de Unie betreft, merkt de Commissie op dat er geen bewijsmateriaal tot staving van deze bewering werd verstrekt en dat de bedrijfstak van de Unie bovendien voortdurend grote hoeveelheden PVA aan de PVB-industrie heeft geleverd. Daarnaast is uit het onderzoek gebleken dat de PVB-industrie PVA inkoopt aan de hand van leveringscontracten die haar beschermen tegen prijsschommelingen en een tekort aan de aanbodzijde. Ten slotte moet worden opgemerkt dat de handelsbeschermingsinstrumenten de Commissie in staat stellen de voorgestelde maatregelen in het belang van de gebruikers te herzien in geval van afdoende bewijs van mededingingverstorende praktijken.

(581) Gelet op het voorgaande werden deze argumenten afgewezen.

(582) Solutia verzocht ook om vrijstelling van de voorgenomen antidumpingrechten op grond van de regeling bijzondere bestemming voor de productie van PVB-film. De onderneming voerde aan dat de voorgestelde maatregelen een zeer zware financiële impact zouden hebben op de winstgevendheid van de productie van PVB-film, dat slechts weinig leveranciers aan de specificaties konden voldoen en dat het product niet uitwisselbaar is.

(583) De Commissie heeft het verzoek van de onderneming beoordeeld op basis van alle tijdens het onderzoek verzamelde informatie en de na de mededeling van feiten en overwegingen ontvangen opmerkingen.

(584) In tegenstelling tot het argument van Solutia is bij het onderzoek, zoals hierboven uiteengezet, vastgesteld dat het effect van de voorgestelde antidumpingrechten op de productiekosten en de winstgevendheid van de gebruiker beperkt zou zijn.

(585) Voorts had Solutia een gediversificeerde productie- en inkoopstrategie, waarbij de onderneming PVA voor eigen verbruik produceerde en uitgebreid gebruikmaakte van diverse toeleveringsbronnen voor PVA: de bedrijfstak van de Unie, de producenten-exporteurs in de VRC en de producenten in derde landen. Weliswaar is de kwalificatie van een nieuwe bron voor aanbod van PVA een moeilijk en langdurig proces, maar wereldwijd zijn drie andere producenten in staat om NMWD-PVA met een laag asgehalte te leveren. Voorts merkt de Commissie op dat de hoogte van de antidumpingrechten leveranciers uit de VRC niet zou beletten om PVA te blijven uitvoeren tegen een billijke prijs. Ten slotte is PVB-film de belangrijkste downstreamtoepassing voor PVA en is Solutia een van de marktleiders in dit segment. Derhalve zou het verlenen van een vrijstelling op grond van de regeling bijzondere bestemming het effect van de maatregelen ernstig ondermijnen. Het verzoek werd derhalve afgewezen.

(586) Na de tweede aanvullende mededeling voerde Solutia aan dat de Commissie de gegevens en de motivering op grond waarvan de gevolgen voor haar winstgevendheid als "verwaarloosbaar" werden gekwalificeerd, niet heeft toegelicht. Bovendien voerde de onderneming aan dat zij tegen redelijke prijzen toegang tot alle PVA-leveranciers moest hebben om de bevoorradingszekerheid en een redelijke winstgevendheid in stand te houden en dat derhalve de Commissie niet had gerechtvaardigd hoe de hoogte van de antidumpingrechten de leverancier van Solutia uit de VRC niet zou beletten de uitvoer voort te zetten.

(587) De Commissie heeft verduidelijkt dat het effect op de winstgevendheid van Solutia als volgt is berekend: ten eerste stelde de Commissie het relatieve aandeel van de kosten van uit de VRC betrokken PVA in de totale productiekosten van de onderneming, zoals ter plaatse gecontroleerd, vast. Vervolgens verhoogde de Commissie de PVA-kosten van de onderneming met het voorgestelde recht, toegepast op de hoeveelheid PVA die zij uit de VRC betrok. De Commissie stelde vast dat het effect van de rechten op Solutia in absolute cijfers inderdaad van betekenis was, maar in verhouding tot de totale kostenstructuur van de onderneming beperkt. Voorts heeft de Commissie geen rekening gehouden met bepaalde aannamen van de onderneming over de toekomstige ontwikkeling van de PVA-prijzen, aangezien de feiten erop wezen dat deze aannamen niet passend waren en Solutia geen bewijs had overgelegd dat strekte tot het tegendeel. Om redenen van vertrouwelijkheid zijn nadere details en de in de berekening van de Commissie gebruikte cijfers slechts verstrekt aan de onderneming, in een afzonderlijk document.

(588) De Commissie is derhalve van mening dat de antidumpingrechten de onderneming, gezien de beperkte gevolgen voor de winstgevendheid van Solutia, niet zouden beletten PVA uit de VRC te blijven inkopen, zodat de onderneming de toegang tot al haar PVA-leveranciers zal behouden. De beperkte impact op Solutia's kostenstructuur en winstgevendheid wijst er bovendien ook op — in weerwil van de beweringen van de onderneming dat de maatregelen ook haar concurrentiepositie ten opzichte van andere PVB-producenten zouden aantasten — dat de gevolgen voor haar concurrentievermogen beperkt zouden zijn.

(589) Het argument werd derhalve afgewezen.

(590) Solutia voerde tevens aan dat de stelling dat PVB-film de belangrijkste downstreamtoepassing voor PVA is en Solutia een van de marktleiders is in dit segment, een loutere aanname is die niet door feiten wordt gestaafd.

(591) In tegenstelling tot deze bewering bleek uit de tijdens het onderzoek verzamelde informatie dat de productie van PVB-film ten minste [30 % – 40 %] van het totale PVA-verbruik in de Unie uitmaakt en derhalve goed is voor veruit het grootste verbruik binnen de verschillende downstreamtoepassingen van PVA. Bovendien merkte de Commissie op dat Solutia, op basis van de door de onderneming zelf in haar antwoorden op de vragenlijst verstrekte gegevens, van de vier producenten van PVB-film die actief zijn op de markt van de Unie, een aanzienlijk marktaandeel had en daarom redelijkerwijs als een van de marktleiders kan worden beschouwd.

6.3.2. *Producenten van polymerisatietoepassingen en emulsies*

(592) PVA wordt ook gebruikt bij polymerisatietoepassingen, aangezien het de nauwkeurige controle vergemakkelijkt van de korrelvorming en de hieruit voortvloeiende structuur in emulsies en verven om de viscositeit van het eindproduct te reguleren.

(593) Twee gebruikers, FAR Polymer en Celanese, en de tweede in de steekproef opgenomen producent van PVA in de Unie, Wacker, dat PVA alleen voor zijn interne verbruik produceerde, maakten zich kenbaar en werkten mee aan de procedure. FAR Polymer en Wacker waren gekant tegen de mogelijke maatregelen en stelden dat de instelling van antidumpingmaatregelen niet in het belang van de Unie zou zijn.

(594) Daarnaast betoogde Wacker dat de productie van PVA in de Unie onvoldoende was om aan de vraag naar dit product te voldoen, en dat derhalve de EU-markt voor PVA sterk afhankelijk van invoer was. Volgens Wacker heeft de invoer uit het betrokken land het gat in de markt gevuld dat niet door andere landen kan worden gevuld.

(595) Daarnaast stelde de onderneming dat de Chinese producenten-exporteurs bij instelling van de antidumpingrechten geen toegang tot de markt meer zouden hebben. Daarom zouden de twee producenten in de Unie die op de vrije markt verkopen (en die verbonden zijn met producenten-exporteurs in de VS, Japan en Singapore), de markt van de Unie domineren en hogere prijzen kunnen opleggen, wat schadelijk voor de gebruikers in de Unie zal zijn.

(596) Beide gebruikers herhaalden hun argumenten na de mededeling.

(597) Wat het eerste punt betreft, is uit het onderzoek gebleken dat de impact op de winstgevendheid van de gebruiker verwaarloosbaar zal zijn, zelfs met instelling van antidumpingrechten, aangezien het aandeel van PVA in de productiekosten van de gebruikers die in dit segment actief zijn, [3 % tot 7 %] van de totale kosten uitmaakt.

(598) Wat de stabiliteit van de toelevering betreft, heeft de bedrijfstak van de Unie, zoals uiteengezet in overweging 563, ten minste 30 000 ton vrije capaciteit. Bovendien waren de grootste leveranciers aan de markt van de EU PVA-producenten die in derde landen (te weten Taiwan, de VS en Japan) waren gevestigd en die al goed waren voor [37 % tot 42 %] van het verbruik in de Unie. Tot slot zij opgemerkt dat de in de steekproef opgenomen producent in de Unie een gediversificeerde productie- en inkoopstrategie had en derhalve PVA voor zijn verbruik niet uitsluitend van producenten in de VRC inkocht.

(599) Wat het laatste punt betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

(600) Ten eerste was de grootste exporteur naar de Unie, zoals beschreven in de overwegingen 497 en 498, Taiwan (na de VRC), met een marktaandeel van [13 % – 16 %], waarvan de producenten niet met de bedrijfstak van de Unie verbonden zijn.

(601) Ten tweede werden tevens grote hoeveelheden ingevoerd uit de VS en Japan (marktaandeel van [12 % – 15 %] respectievelijk [8 % – 11 %]) waar er ten minste drie producenten niet met de bedrijfstak van de Unie verbonden zijn. Bovendien nam de invoer uit andere derde landen weliswaar af tijdens de beoordelingsperiode, maar had deze nog altijd het grootste marktaandeel op de vrije markt van de Unie (ongeveer [37 % – 42 %]) en lagen de prijzen ervan gemiddeld 11 % onder de prijzen van de bedrijfstak van de Unie.

(602) Ten derde betrok Wacker, zoals is uiteengezet in overweging 598, zijn PVA-verbruik reeds van verschillende bronnen.

(603) Tot slot wordt opgemerkt dat antidumpingmaatregelen bedoeld zijn om een eerlijke mededinging en een gelijk speelveld op de markt van de Unie te herstellen, maar niet om invoer uit het betrokken land te beletten. In dit specifieke geval is bij het onderzoek gebleken dat antidumpingrechten de gebruikers van PVA niet zouden beletten om PVA uit de VRC tegen een eerlijke prijs te blijven inkopen, wat ook wordt geschraagd door de in overweging 597 weergegeven bevindingen, namelijk dat de rechten een minimale impact zouden hebben op de kosten en winstgevendheid van de gebruikers in het polymerisatie- en emulsiesegment.

(604) Gelet op het voorgaande werden deze argumenten afgewezen.

(605) Wacker verzocht om een vrijstelling van de voorgestelde antidumpingrechten op grond van de regeling bijzondere bestemming uit hoofde van artikel 254 van het douanewetboek van de Unie. In haar verzoek voerde de onderneming aan dat zij het alternatief van een extra gekwalificeerde leverancier nodig had om niet met een situatie van leveringsweigering door de bedrijfstak van de Unie te worden geconfronteerd. Voorts zal de instelling van rechten naar de mening van Wacker de prijzen van PVA op de markt negatief beïnvloeden.

(606) De Commissie heeft het verzoek van de onderneming beoordeeld op basis van alle tijdens het onderzoek verzamelde informatie en de na de mededeling ontvangen opmerkingen.

(607) Ten eerste betrok Wacker, zoals hiervoor is uiteengezet, al een aanzienlijk deel van haar inkopen van de bedrijfstak van de Unie, en verstrekte zij geen bewijsmateriaal van enige weigering van levering door de producenten in de Unie. Bovendien bleek uit het onderzoek dat de klager na het begin van de COVID-19-pandemie op korte termijn aanvullende hoeveelheden PVA aan verschillende gebruikers in de Unie heeft geleverd. Ten tweede merkte de Commissie met betrekking tot het beweerdelijke risico van mededingingverstorend gedrag door de bedrijfstak van de Unie op dat er geen bewijsmateriaal was verstrekt dat die stelling onderbouwde. Voorts hebben de mogelijke alternatieve leveringsbronnen uit derde landen dit risico volgens de Commissie aanzienlijk beperkt. Ten slotte vormen polymerisatie en emulsies een van de belangrijkste downstreamtoepassingen voor PVA en is Wacker een van de marktleiders in dit segment. Derhalve zou het verlenen van een vrijstelling op grond van de regeling bijzondere bestemming het effect van de maatregelen ernstig ondermijnen. Het verzoek werd derhalve afgewezen.

6.3.3. *Producenten van papier en karton*

(608) PVA wordt gebruikt om de sterkte, het absorptievermogen en de uiterlijke kenmerken van papier- en kartonproducten te verbeteren, in gecoat papier en in barrièrecoatings voor niet-klevend beschermpapier ("release base paper"). Het papiersegment was goed voor ongeveer 16 % van het PVA-verbruik in de Unie.

(609) Drie gebruikers in dit segment, Ahlstrom-Munksjö, August Koehler en Paul & Co. en twee gebruikersverenigingen, CEPI en Assocarta, maakten zich tijdens de procedure en na de mededeling van feiten en overwegingen kenbaar, waarbij zij met een beroep op het belang van de gebruikers van het betrokken product in de Unie in dit segment bezwaar uitten tegen de mogelijke maatregelen.

(610) De belanghebbenden betoogden, en herhaalden na de mededeling hun argumenten dat antidumpingrechten op een belangrijk basisproduct als PVA de inspanningen van de papierbedrijfstak van de Unie om de kosten te beheersen en dus ook hun concurrentievermogen zouden ondermijnen. Zij beweerden dat de papierproducenten in de Unie, gezien de mate van concurrentie op de papiermarkt, vooral van ondernemingen uit de Aziatisch-Pacifische regio, zich in een nadelige positie zouden bevinden in vergelijking met niet-EU-producenten, die in een sterk concurrerende markt toegang zouden hebben tot goedkopere PVA. Deze argumenten werden na de tweede aanvullende mededeling herhaald.

(611) In tegenstelling tot de argumenten van de gebruikers kwam uit het onderzoek naar voren dat de impact van PVA op de productiekosten voor de papierindustrie verwaarloosbaar was [1 % tot 2 %]. De instelling van antidumpingrechten zou dan ook slechts een minimale impact op hun kosten hebben en hun winstgevendheid niet aanzienlijk aantasten.

(612) Dit argument werd dan ook afgewezen.

6.3.4. *Producenten van kleefstoffen*

(613) PVA wordt in de kleefstoffenindustrie gebruikt als hoofdbestanddeel voor de productie van lijmen. Dit segment vertegenwoordigt bijna 14 % van het totale PVA-verbruik in de Unie.

(614) Eén producent in het kleefstoffensegment maakte zich kenbaar en kantte zich tegen de maatregel. De onderneming betoogde dat antidumpingmaatregelen ten aanzien van PVA haar winstgevendheid aanzienlijk zouden aantasten, aangezien de onderneming deze prijsstijging niet aan haar klanten zou kunnen doorrekenen. Dit argument werd na de mededeling van feiten en overwegingen herhaald door Cordial en Wegochem.

(615) In de kleefstoffensector maakte PVA [40 % – 50 %] ([97]) van de kosten van het eindproduct uit. In deze situatie bleek dat de onderneming niet in staat zou zijn de impact van de voorgestelde antidumpingrechten op te vangen.

(616) Na de mededeling van feiten en overwegingen voerden Kuraray en Sekisui aan dat Cordial naar hun mening voor het specifieke segment van de toepassingen van kleefstoffen niet als een representatieve speler kon worden beschouwd. Naar hun mening bestaan de producten van Cordial uit mengsels met een hoog PVA-gehalte die slechts een klein deel van het segment van kleefstoffentoepassingen uitmaken.

(617) De twee producenten in de Unie voerden aan dat PVA goed was voor ongeveer 2 % tot 5 % van de productiekosten van de belangrijkste kleefstoffentoepassing (verpakkingskleefstoffen), en dat de impact van PVA alleen in sommige gespecialiseerde sectoren zou kunnen oplopen tot 10 % – 20 %. Het kosteneffect van PVA van 80 % op de zakelijke activiteiten van Cordial kan derhalve niet representatief worden geacht voor het kleefstoffensegment.

(618) Na de mededeling van feiten en overwegingen verzocht Cordial tevens om een vrijstelling van de voorgestelde antidumpingrechten op grond van de regeling bijzondere bestemming uit hoofde van artikel 254 van het douanewetboek van de Unie. Dit verzoek was gebaseerd op het specifieke karakter van haar producten, het beperkte aantal PVA-kwaliteiten die zij specifiek in samenwerking met haar enige leverancier had ontwikkeld, de onmogelijkheid om de voorgestelde rechten te absorberen gezien haar kostenstructuur en mate van winstgevendheid, en het feit dat er geen andere haalbare alternatieven bestonden die de onderneming in staat zouden stellen in de markt te blijven.

(619) De Commissie heeft de situatie van de producenten van kleefstoffen en het verzoek van de onderneming opnieuw beoordeeld in het licht van de opmerkingen van alle belanghebbenden, met name Cordial, de bedrijfstak van de Unie, de afnemers van Cordial en andere gebruikers van kleefstoffen.

(620) Op basis van alle informatie die de Commissie na de mededeling van feiten en overwegingen door verschillende belanghebbenden ter beschikking kreeg, was de Commissie het eens met de stelling van de bedrijfstak van de Unie dat de situatie van Cordial niet kon worden geëxtrapoleerd naar de hele kleefstoffensector, waar PVA gemiddeld slechts 2 % tot 5 % van de productiekosten van de belangrijkste kleefstoffentoepassingen (verpakkingskleefstoffen) uitmaakt.

(621) Gezien het normaal gesproken geringe relatieve aandeel van PVA in de kosten van kleefstoffenproducten, is uit het onderzoek gebleken dat het voor gebruikers in het kleefstoffensegment — zelfs indien de noodzaak van een certificatieprocedure in aanmerking wordt genomen — haalbaar was om van leverancier te veranderen, omdat het effect van de maatregelen op hun totale kosten niet significant zou zijn.

(622) Anderzijds kan niet dezelfde conclusie worden getrokken wanneer wordt gekeken naar de specifieke situatie van Cordial. Uit het onderzoek is gebleken dat een groot deel van haar productie betrekking had op droge kleefstofmengsels die worden geproduceerd en verkocht in poedervorm, een nicheproduct in vergelijking met de doorgaans op basis van PVA of PVAc geproduceerde vloeibare kleefstoffen. De afnemers van Cordial hebben hun productieproces gestructureerd om in aanmerking te komen voor haar op maat gemaakte kleefstoffen en om een consequente besparing op de vervoerskosten te verkrijgen, zoals uiteengezet in overweging 626. Overschakeling op vloeibare kleefstoffen zou betekenen dat zij hun volledige productieproces moeten herstructureren.

(623) Vanwege dit innovatieve product verschilt de kostenstructuur van Cordial van het gemiddelde in de kleefstoffenbedrijfstak. PVA maakte in het geval van Cordial ten minste [40-50 %] van de kosten uit. De verschillen komen onder meer voort uit het feit dat het aandeel PVA dat per ton droog kleefstofmengsel wordt gebruikt, groter is dan in vloeibare kleefstoffen. Gezien de bijzondere aard van het door Cordial ontwikkelde product zou een omschakeling naar niet op PVA gebaseerde producten voor de onderneming vrijwel onmogelijk zijn, aangezien dit zou vergen dat de samenstelling van haar lijm volledig opnieuw wordt geformuleerd.

(624) In termen van alternatieve bevoorradingsbronnen zou een overstap naar de bedrijfstak van de Unie of naar andere bevoorradingsbronnen na de instelling van de maatregelen geen optie voor de onderneming zijn. De onderneming heeft immers reeds geprobeerd nieuwe partnerschappen aan te gaan, maar kon vanwege haar geringe omvang geen langetermijnrelatie met alternatieve leveranciers tot stand brengen (een langetermijnrelatie zou vereist zijn opdat de leveranciers zich aan de productvereisten van Cordial zouden kunnen aanpassen). De onderneming heeft bewijsmateriaal overgelegd waaruit blijkt dat zij in het verleden inderdaad heeft geprobeerd PVA van een Taiwanese producent te kopen, maar geen overeenkomst kon sluiten omdat die producent uitsluitend via een handelaar in de EU verkoopt en niet bereid was zijn producten aan de vereisten van Cordial aan te passen. Al deze elementen samengenomen in combinatie met de noodzaak van een certificatieprocedure maakt het voor de onderneming onhaalbaar om over te stappen naar andere leveranciers.

([97]) Dit cijfer is na de mededeling van feiten en overwegingen herzien.

(625) Tot slot opereert de onderneming op een zeer concurrerende markt met zeer kleine winstmarges. In deze situatie wijst het bewijsmateriaal erop dat de onderneming niet in staat zou zijn de impact van de voorgestelde antidumpingrechten op te vangen.

(626) Na de mededeling van feiten en overwegingen hebben tevens verschillende downstreamgebruikers van de producten van Cordial in de papier- en kartonindustrie zich kenbaar gemaakt en zich tegen de maatregelen gekant. Zij voerden aan dat het aandeel van Cordial's kleefstoffen in hun productiekosten aanzienlijk was (ongeveer [10 % – 25 %]). Derhalve zouden eventuele negatieve gevolgen van de maatregelen voor hun leverancier van droge kleefstofmengsels ook voor hen negatieve gevolgen hebben. Bovendien zouden zij hun productie-uitrusting moeten aanpassen aan het gebruik van een volledig ander product. Ten slotte zou de overschakeling van droge naar vloeibare kleefstoffen ook tot een aanzienlijke stijging van de vervoerskosten leiden (1 ton droge kleefstoffen komt overeen met 5 tot 8 ton vloeibare kleefstoffen).

(627) De Commissie heeft ook het effect van een eventuele vrijstelling van rechten op grond van een procedure in verband met bijzondere bestemming op de doeltreffendheid van de maatregelen onderzocht. In dit verband merkte de Commissie op dat het marktsegment voor kleefstoffen 17 % van het verbruik in de Unie vertegenwoordigt, en dat de enige producent van droge kleefstofmengsels die zich kenbaar heeft gemaakt, slechts 4 % van dit segment uitmaakte. De Commissie kwam dan ook tot de conclusie dat het verlenen van een dergelijke vrijstelling geen negatief effect op de doeltreffendheid van de maatregelen zou hebben.

(628) Gezien het bovenstaande heeft de Commissie besloten om bij wijze van uitzondering de invoer van PVA die wordt gebruikt voor de vervaardiging van droge kleefstofmengsels die worden vervaardigd en verkocht in poedervorm voor de kartonindustrie, onder de regeling bijzondere bestemming te plaatsen als bedoeld in artikel 254 van Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad ([98]). Deze regeling bijzondere bestemming is strikt beperkt tot droge kleefstofmengsels en bestrijkt in geen geval andere producten (bijvoorbeeld vloeibare kleefstoffen) die door kleefstoffenproducenten worden geproduceerd.

(629) Na de tweede aanvullende mededeling verzocht Cordial de Commissie de ondernemingen die van de vrijstelling vanwege bijzondere bestemming gebruik zouden willen maken, te onderwerpen aan een stelsel van voorafgaande toestemming van de Commissie, om te waarborgen dat zij zich daadwerkelijk met de productie van droge kleefstofmengsels bezighouden.

(630) In dit verband heeft de Commissie verduidelijkt dat de vrijstelling vanwege bijzondere bestemming zoals beschreven in overweging 628 niet ondernemingsspecifiek is, maar op non-discriminatoire basis op alle producenten van droge kleefstofmengsels van toepassing is. Bovendien moet het toezicht op en de toepassing van de in artikel 254 van Verordening (EU) nr. 952/2013 bedoelde procedure worden uitgevoerd door de douaneautoriteiten van de lidstaten. Deze procedure stelt eisen en controles vast die waarborgen dat de vrijstellingen beperkt blijven tot het eindgebruik zoals vastgesteld. Het is dus passend noch noodzakelijk dat de Commissie aanvullende maatregelen neemt.

(631) Het verzoek werd derhalve afgewezen.

(632) Na de tweede aanvullende mededeling betwistte de klager de rechtsgrondslag en de doeltreffendheid van de op Cordial toegepaste uitsluiting met betrekking tot het eindgebruik. Volgens hem was de onderneming niet uitsluitend werkzaam in de productie van droge kleefstofmengsels, aangezien zij ook vloeibare kleefstoffen produceerde en handelde in uit de VRC ingevoerde PVA zonder een bewerkingsproces toe te passen.

(633) Deze argumenten moesten worden afgewezen. De Commissie heeft de gevolgen van de maatregelen voor alle betrokken partijen beoordeeld en is tot de conclusie gekomen dat het in het algemeen niet tegen het belang van de Unie is om in dit geval maatregelen toe te passen. Zoals uiteengezet in de overwegingen 622 tot en met 625 is uit het onderzoek naar voren gekomen dat, anders dan het geval is voor andere PVA-gebruikers, een zeer beperkt aantal gebruikers die droge kleefstofmengsels produceren, maatregelen niet zou kunnen absorberen. Om die reden heeft de Commissie besloten gebruik te maken van de procedure van artikel 254 van Verordening (EU) nr. 952/2013, wat volledig strookt met haar discretionaire bevoegdheid. Bovendien zal de regeling bijzondere bestemming strikt beperkt blijven tot de vervaardiging van droge kleefstofmengsels en zullen daar geen andere producten onder vallen, ongeacht of deze door de producenten van kleefstoffen zijn geproduceerd of verhandeld. Daarom zal de eventuele aankoop van Chinese PVA voor andere productie- of handelsactiviteiten van Cordial (of enige andere droge kleefstofmengsels) in geen geval voor de vrijstelling van rechten in aanmerking komen. De Commissie herinnert eraan dat de vrijstelling vanwege bijzondere bestemming een omslachtige procedure is voor gebruikers die ervoor in aanmerking willen komen en dat zij onder strikte douanecontrole zullen staan, wat de naleving waarborgt.

([98]) Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB L 269 van 10.10.2013, blz. 1).

(634) Twee importeurs, Gamma Chimica en Carbochem, en één gebruiker, Far Polymers, voerden na de tweede aanvullende mededeling aan dat de voorwaarden op grond waarvan de Commissie de vrijstelling vanwege bijzondere bestemming heeft verleend aan producenten van droge kleefstofmengsels, ook op hen van toepassing waren. Daarom verzochten die ondernemingen de Commissie de regeling bijzondere bestemmingen tot hen uit te breiden. Naar hun mening verkopen zij allen, vergelijkbaar met Cordial, PVA en PVA-mengsels in poeder- of vloeibare vorm en hebben hun afnemers hun productieproces gestructureerd om de door hen geleverde gemengde PVA te gebruiken.

(635) De Commissie was het er niet mee eens dat deze ondernemingen zich in dezelfde situatie als producenten van droge kleefstofmengsels bevonden.

(636) Uit de tijdens het onderzoek verzamelde informatie bleek dat het grootste deel van de door Gamma Chimica en Carbochem ingevoerde PVA slechts werd omgepakt en aan eindgebruikers werd verkocht. Overeenkomstig de verzoeken van de afnemers werd een kleinere hoeveelheid gemengd met additieven of opgelost in water. Geen van deze processen vormt echter een daadwerkelijke bewerking van het betrokken product. Derhalve werden de ondernemingen zelfs voor deze verkopen nog steeds beschouwd als importeurs die door andere ondernemingen geproduceerde goederen verhandelen. De regeling bijzondere bestemming is alleen van toepassing op de eindgebruikers en niet op tussenpersonen. De vrijstelling vanwege bijzondere bestemming zou dus voor deze twee importeurs zelfs niet als optie beschikbaar zijn. Bovendien heeft het onderzoek, in tegenstelling tot wat de ondernemingen betogen, uitgewezen dat er geen problemen waren om alternatieve bevoorradingsbronnen veilig te stellen omdat, zoals de ondernemingen tijdens het onderzoek hebben bevestigd, hun PVA-aankopen niet afhankelijk waren van technische beperkingen. Ten slotte varieerde, zoals in de overwegingen 555 en 556 is uiteengezet, het aandeel van PVA in de omzet van de importeurs van 10 % tot 40 % en werden hun winstgevendheidsniveaus voldoende geacht om ten minste een deel van de rechten te absorberen.

(637) Far Polymers is actief in de sector emulsies en polymerisatie. Zoals vermeld in overweging 597, maakte het relatieve aandeel van PVA in de productiekosten van de gebruikers die in dit segment actief zijn [3 % — 7 %] van de totale kosten uit. Far Polymers voerde aan dat het aandeel PVA dat wordt gebruikt per ton eindproduct [10 % – 15 %] bedroeg. De door Far Polymers ter staving van zijn argument genoemde percentages refereerden echter aan de hoeveelheid gebruikt product en niet aan het aandeel ervan in de productiekosten. Derhalve blijven de conclusies van punt 6.3.2 voor de sector emulsies en polymerisaties geldig voor Far Polymers.

(638) De Commissie concludeerde dat geen van deze ondernemingen zich in een situatie bevond die vergelijkbaar was met de situatie van producenten van droge kleefstofmengsels. Derhalve werden deze argumenten afgewezen.

6.4. **Aanvullende opmerkingen na de mededeling van de bevindingen**

(639) Na de mededeling van de bevindingen herhaalden verschillende partijen — Ahlstrom-Munksjö, Carbochem, Cordial, Solutia, Wacker en Wegochem — het argument dat de markt van de Unie sterk afhankelijk is van invoer en dat de bedrijfstak van de Unie onvoldoende capaciteit heeft. Zij voerden aan dat zowel KEG als Sekisui hebben geïnvesteerd in twee downstreamfabrieken, in Nederland en in Polen, wat hun eigen verbruik zal doen toenemen en derhalve hun capaciteit om de vrije markt te bevoorraden, zal verlagen. Zij voerden ook aan dat de derde landen geen levensvatbare alternatieve bevoorradingsbron zijn omdat zij niet over voldoende vrije capaciteit beschikken. Na de tweede aanvullende mededeling herhaalde Solutia dit argument.

(640) In tegenstelling tot deze argumenten heeft het onderzoek bevestigd dat de bedrijfstak van de Unie over voldoende capaciteit beschikt om de vrije markt van de Unie te beleveren, aangezien hij nog altijd over 30 000 ton vrije capaciteit beschikt. Bovendien heeft de bedrijfstak van de Unie, zoals uiteengezet in overweging 447, zijn productiecapaciteit niet permanent verlaagd, aangezien enkel twee productielijnen buiten werking zijn gesteld die binnen een korte termijn kunnen worden gereactiveerd.

(641) Wat de fabriek in Nederland betreft, merkte de Commissie op dat er geen informatie is over het tijdstip waarop deze operationeel zal worden. Bovendien blijkt uit de tijdens het onderzoek verzamelde informatie dat deze fabriek ten minste een deel van de PVA-kwaliteiten van buiten de Unie zal betrekken. Met betrekking tot de fabriek in Polen bevestigde de na de mededeling van de bevindingen ontvangen informatie dat deze voornamelijk gebruik zal maken van copolymeren, die buiten de productomschrijving van het betrokken product vallen, en dat deze van KEG-fabrieken buiten de Unie zullen worden ingekocht.

(642) Het argument inzake het gebrek aan leveringscapaciteit van de derde landen moest worden afgewezen, aangezien de in het onderzoek verzamelde informatie bevestigde dat de Taiwanese producent nog steeds aanzienlijke vrije productiecapaciteit beschikbaar heeft.

(643) Voorts maakte een downstreamgebruiker van de PVB- en polymerisatiesectoren, Saint Gobain, zich kenbaar en uitte bezwaar tegen de voorgestelde maatregelen. St Gobain betrekt PVB-film voor zijn productie van glas voor de automobielsector en de bouw en koopt op PVA gebaseerd herdispergeerbaar poeder- ("RDP") en vloeibaar dispersiepolymeer ("LDP") voor zijn productie van gips en mortel. RDP en LDP zijn producten van PVA-gebruikers die actief zijn in de sector emulsies en polymerisatie.

(644) Saint Gobain voerde aan dat de vaststelling van de voorgestelde antidumpingrechten op PVA uit de VRC aanzienlijke gevolgen zou hebben voor zijn activiteiten. Voor hem als gebruiker van producten op PVA-basis zouden de rechten negatieve gevolgen hebben voor zijn aankoopprijzen en dus voor zijn productiekosten en het was naar volgens de onderneming onwaarschijnlijk dat de hogere kosten aan de afnemers zouden kunnen worden doorberekend.

(645) De Commissie was het niet eens met dit argument. Zoals uiteengezet in de overwegingen 579 en 597, zal het effect van de rechten op de kosten en winstgevendheid van de gebruikers in de PVB- en de polymerisatiesectoren gering zijn, zodat het effect ervan op een verdere downstreamsector verwaarloosbaar zal zijn. Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

6.5. **Conclusie inzake belang van de Unie**

(646) De instelling van maatregelen is duidelijk in het belang van de PVA-bedrijfstak van de Unie die op de vrije markt verkoopt. Zonder maatregelen zullen Chinese producenten PVA met dumping blijven verkopen op de markt van de Unie, waardoor de bedrijfstak van de Unie wordt verhinderd weer winstgevend te worden.

(647) Met betrekking tot het argument van sommige gebruikers dat de Unie voor de stabiliteit van de toelevering aan haar sterk afhankelijk is van invoer, moet men in ogenschouw nemen dat de Unie zonder de bedrijfstak van de Unie ongeveer [50 % tot 60 %] van haar aanbodcapaciteit ([99]) voor PVA zou verliezen.

(648) Wat de gebruikers in de PVB- en polymerisatiesegmenten betreft, dient erop te worden gewezen dat zij slechts een beperkte hoeveelheid van hun PVA-verbruik uit China betrokken en dat de impact van eventuele maatregelen op hun winstgevendheid minimaal zal zijn. Het concurrentievermogen van de papier- en de kleefstoffenindustrie zal in het algemeen evenmin worden aangetast, omdat PVA slechts een klein deel van hun productiekosten uitmaakte. Op basis van het voorgaande is de Commissie tot de conclusie gekomen dat er geen dwingende redenen waren om aan te nemen dat de instelling van definitieve maatregelen ten aanzien van de invoer van PVA van oorsprong uit het betrokken land niet in het belang van de Unie zou zijn.

7. **DEFINITIEVE ANTIDUMPINGMAATREGELEN**

(649) Gelet op de conclusies van de Commissie inzake dumping, schade, oorzakelijk verband en belang van de Unie moeten definitieve antidumpingmaatregelen worden ingesteld om te voorkomen dat de bedrijfstak van de Unie nog meer schade lijdt door de invoer met dumping van het betrokken product.

7.1. **Schade opheffend prijsniveau (schademarge)**

(650) Om het niveau van de maatregelen te bepalen, heeft de Commissie eerst de hoogte van het recht vastgesteld die nodig is om de schade voor de bedrijfstak van de Unie op te heffen.

(651) De schade zou worden opgeheven indien de bedrijfstak van de Unie in staat zou zijn om zijn productiekosten te dekken en een winst vóór belasting op de verkoop van het soortgelijke product op de markt van de Unie te behalen die redelijkerwijs door een bedrijfstak van dit type in de sector bij normale concurrentie, namelijk bij afwezigheid van invoer met dumping, kan worden bereikt.

(652) De basiswinstmarge die de bedrijfstak van de Unie behaalde vóór de toename van invoer met dumping (2015), werd opgeteld bij de hoogte van de investeringen, O&O en innovatie ("IRI") onder normale mededingingsvoorwaarden, uitgedrukt als een percentage van de omzet. Aangezien dit neerkwam op minder dan 6 %, werd de streefwinst vastgesteld op 6 %, wat de minimale streefwinstmarge is die moet worden toegepast overeenkomstig artikel 7, lid 2 quater.

(653) Aangezien geen opmerkingen in overeenkomstig artikel 7, lid 2 quinquies, zijn ingediend met betrekking tot de huidige of toekomstige kosten die voortvloeien uit multilaterale milieuovereenkomsten en de bijbehorende protocollen of de vermelde IAO-verdragen, zijn geen verdere kosten opgeteld bij de aldus vastgestelde geen schadeveroorzakende prijzen.

([99]) Totaal vrije markt en intern verbruik.

(654) De Commissie heeft vervolgens het schade opheffende prijsniveau bepaald aan de hand van een vergelijking van de gewogen gemiddelde invoerprijs van de in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs in het betrokken land, zoals vastgesteld voor de berekening van de prijsonderbieding, met de gewogen gemiddelde, geen schade veroorzakende prijs van het soortgelijke product dat gedurende het onderzoektijdvak door de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie op de vrije markt van de Unie werd verkocht. Het verschil dat deze vergelijking opleverde, werd uitgedrukt als percentage van de gewogen gemiddelde cif-waarde bij invoer. De resulterende gemiddelde prijsbederfmarge bedroeg 57,9 %.

(655) Na de mededeling van de definitieve bevindingen voerde Wacker aan dat de door de Commissie vastgestelde geen schade veroorzakende prijs van de bedrijfstak van de Unie per PCN moet worden gecorrigeerd om de kosten van de niet door de Chinese ondernemingen verkochte PVA-kwaliteiten uit te sluiten, en betwistte zij de streefwinst van 6 % die de Commissie in de berekening heeft gebruikt. De Commissie verduidelijkt wat het eerste argument van Wacker betreft dat zij alleen de productiekosten van de PCN's van de bedrijfstak van de Unie heeft gebruikt waarvoor zij een vergelijkbaar uitgevoerd PCN heeft vastgesteld.

(656) Wat de streefwinst betreft werd de hoogte hiervan, zoals vermeld in overweging 652, vastgesteld overeenkomstig artikel 7, lid 2 quater, van de basisverordening. Deze argumenten werden derhalve afgewezen.

(657) De schademarge voor "andere medewerkende ondernemingen" en voor "alle andere ondernemingen" werd op dezelfde manier vastgesteld als de dumpingmarge voor deze ondernemingen (zie overwegingen 393 en 396).

7.2. **Definitieve maatregelen**

(658) Er moeten definitieve antidumpingmaatregelen worden ingesteld op bepaalde soorten polyvinylalcohol van oorsprong uit de Volksrepubliek China, in overeenstemming met de regel van het laagste recht van artikel 7, lid 2, van de basisverordening. De Commissie heeft de schademarges en de dumpingmarges vergeleken. Het bedrag van de rechten moet worden vastgesteld op het niveau van de dumpingmarge, of van de schademarge indien deze lager is.

(659) Gelet op het voorgaande moeten de definitieve antidumpingrechten, uitgedrukt in cif-prijs grens Unie, vóór inklaring, worden vastgesteld als volgt:

Onderneming	Dumpingmarge	Schademarge	Definitief antidumpingrecht
Shuangxin Group	115,6 %	72,9 %	72,9 %
Sinopec Group	17,3 %	57,6 %	17,3 %
Wan Wei Group	193,2 %	55,7 %	55,7 %
Andere medewerkende ondernemingen	80,4 %	57,9 %	57,9 %
Alle andere ondernemingen	193,2 %	72,9 %	72,9 %

(660) De bij deze verordening voor bepaalde ondernemingen vastgestelde individuele antidumpingrechten zijn gebaseerd op de bevindingen van dit onderzoek. Zij weerspiegelen dan ook de situatie die bij het onderzoek voor die ondernemingen werd geconstateerd. Deze rechten zijn uitsluitend van toepassing op het betrokken product van oorsprong uit de VRC en geproduceerd door de genoemde juridische entiteiten. Op de invoer van het betrokken product dat is geproduceerd door andere ondernemingen die in het dispositief van deze verordening niet uitdrukkelijk worden genoemd, met inbegrip van entiteiten die aan de specifiek genoemde ondernemingen zijn verbonden, is het recht van toepassing dat voor "alle andere ondernemingen" geldt. Die invoer mag niet worden onderworpen aan de individuele antidumpingrechten.

(661) Een onderneming die later haar naam wijzigt, kan verzoeken om toepassing van deze individuele antidumpingrechten. Dit verzoek moet worden ingediend bij de Commissie ([100]). Dit verzoek moet alle relevante informatie bevatten waaruit blijkt dat de wijziging geen invloed heeft op het recht van de onderneming om in aanmerking te komen voor het recht dat op haar van toepassing is.

([100]) Europese Commissie, directoraat-generaal Handel, directoraat H, Wetstraat 170, 1040 Brussel, België.

(662) Om een goede toepassing van het antidumpingrecht te garanderen, moet het voor alle andere ondernemingen vastgestelde antidumpingrecht niet alleen gelden voor de niet-medewerkende producenten-exporteurs in dit onderzoek, maar ook voor de producenten die in het onderzoektijdvak geen producten naar de Unie hebben uitgevoerd.

(663) Indien, op basis van artikel 109 van Verordening (EU, Euratom) 2018/1046 van het Europees Parlement en de Raad ([101]), een bedrag moet worden terugbetaald na een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dan geldt als de te betalen rente de rente die de Europese Centrale Bank voor haar basisherfinancieringstransacties hanteert, zoals bekendgemaakt in de C-serie van het *Publicatieblad van de Europese Unie* op de eerste kalenderdag van elke maand.

7.3. **Bijzonder toezicht**

(664) Om het risico op ontwijking als gevolg van het grote verschil in rechten zo veel mogelijk te beperken, zijn speciale maatregelen nodig om de toepassing van de individuele antidumpingrechten te garanderen. De ondernemingen met individuele antidumpingrechten moeten een geldige handelsfactuur presenteren aan de douaneautoriteiten van de lidstaten. Die factuur moet voldoen aan de voorschriften van artikel 1, lid 3, van deze verordening. Invoer die niet van een dergelijke factuur vergezeld gaat, wordt onderworpen aan het antidumpingrecht dat van toepassing is op "alle andere ondernemingen".

(665) Hoewel de douaneautoriteiten van de lidstaten over deze factuur moeten beschikken om ten aanzien van de invoer de individuele antidumpingrechten te kunnen toepassen, is overlegging van die factuur niet de enige factor waarmee de douaneautoriteiten rekening moeten houden. Zelfs als aan hen een factuur wordt overgelegd die voldoet aan alle voorschriften van artikel 1, lid 3, van deze verordening, moeten de douaneautoriteiten van de lidstaten namelijk hun gebruikelijke controles uitvoeren en moeten zij, net als in alle andere gevallen, aanvullende documenten (vervoersdocumenten enz.) verlangen om de juistheid van de gegevens in de aangifte na te gaan en te waarborgen dat het lagere recht vervolgens terecht wordt toegepast, in overeenstemming met de douanewetgeving.

(666) Indien het volume van de uitvoer door een van de ondernemingen waarvoor een lager individueel recht geldt, na de instelling van de maatregelen in kwestie aanzienlijk toeneemt, kan dit op zich worden beschouwd als een verandering in de structuur van het handelsverkeer als gevolg van de instelling van maatregelen in de zin van artikel 13, lid 1, van de basisverordening. In dergelijke omstandigheden kan, mits aan de voorwaarden is voldaan, een onderzoek naar ontwijking van de maatregelen worden geopend. Hierbij kan onder meer worden onderzocht of het nodig is een individueel recht of individuele rechten in te trekken en in plaats daarvan een voor het gehele land geldend recht in te stellen.

8. **MEDEDELING VAN DE DEFINITIEVE BEVINDINGEN**

(667) Op 3 juli 2020 heeft de Commissie alle belanghebbenden in kennis gesteld van de belangrijkste feiten en overwegingen op grond waarvan zij voornemens was de instelling van een definitief antidumpingrecht op PVA van oorsprong uit de VRC aan te bevelen.

(668) Tevens konden de belanghebbenden hierover binnen een bepaalde termijn na deze mededeling van de definitieve bevindingen opmerkingen maken. 17 partijen hebben opmerkingen over de mededeling ingediend. Op verzoek werden hoorzittingen gehouden met Kuraray, Sekisui, Wacker, Cordial, Solutia, Ahlstrom-Munksjö, Sinopec en Wegochem.

(669) Naar aanleiding van de opmerkingen die naar aanleiding van de mededeling werden ontvangen, werden de belanghebbenden op 24 juli en op 6 augustus 2020 in kennis gesteld van aanvullende feiten en overwegingen die niet waren opgenomen in de mededeling van de definitieve bevindingen van 3 juli 2020. Er werden aanvullende opmerkingen ontvangen van de bedrijfstak van de Unie, de Chinese producenten-exporteurs en verschillende gebruikers.

(670) Op verzoek werden hoorzittingen gehouden met Kuraray, Sekisui, Wacker, Cordial, Solutia, Ahlstrom-Munksjö, Sinopec en Wegochem.

(671) De opmerkingen van de belanghebbenden werden naar behoren onderzocht en waar nodig werden de bevindingen dienovereenkomstig gewijzigd.

(672) Het bij artikel 15, lid 1, van Verordening (EU) 2016/1036 ingestelde comité heeft geen advies uitgebracht en een gewone meerderheid van zijn leden verzette zich tegen de ontwerpuitvoeringsverordening van de Commissie. Overeenkomstig artikel 5, lid 5, van Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad ([102]) heeft de Commissie de ontwerpuitvoeringsverordening vervolgens opnieuw voorgelegd aan het comité van beroep.

([101]) Verordening (EU, Euratom) 2018/1046 van het Europees Parlement en de Raad van 18 juli 2018 tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie, tot wijziging van Verordeningen (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 en Besluit nr. 541/2014/EU en tot intrekking van Verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 (PB L 193 van 30.7.2018, blz. 1).

([102]) Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren (PB L 55 van 28.2.2011, blz. 13).

(673) Overeenkomstig artikel 6, lid 3, van Verordening (EU) nr. 182/2011 heeft het comité van beroep geen advies uitgebracht,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Er wordt een definitief antidumpingrecht ingesteld op polyvinylalcohol, al dan niet niet-gehydrolyseerde acetaatgroepen bevattende, in de vorm van homopolymeerhars met een viscositeit (gemeten in waterige oplossing van 4 % bij 20 °C) van 3 mPa.s of meer, maar niet meer dan 61 mPa.s en een hydrolysegraad van 80,0 molprocent of meer, maar niet meer dan 99,9 molprocent, beide gemeten volgens de methode ISO 15023-2, van oorsprong uit de Volksrepubliek China, momenteel ingedeeld onder GN-code ex 3905 30 00 (Taric-code 3905 30 00 91).

2. De definitieve antidumpingrechten die van toepassing zijn op de nettoprijs, franco grens Unie, vóór inklaring, van het in lid 1 omschreven en door onderstaande ondernemingen vervaardigde product, zijn als volgt:

Onderneming	Definitief antidumpingrecht (%)	Aanvullende Taric-code
Shuangxin Group	72,9 %	C552
Sinopec Group	17,3 %	C553
Wan Wei Group	55,7 %	C554
Andere medewerkende ondernemingen opgenomen in bijlage I	57,9 %	Zie bijlage I
Alle andere ondernemingen	72,9 %	C999

3. De individuele rechten die zijn vastgesteld voor de in lid 2 vermelde ondernemingen, zijn uitsluitend van toepassing indien aan de douaneautoriteiten van de lidstaten een geldige handelsfactuur wordt overgelegd die een verklaring bevat die is gedateerd en ondertekend door een met naam en functie geïdentificeerde medewerker van de entiteit die deze factuur heeft opgesteld, en die luidt als volgt: "*Ondergetekende verklaart dat de (hoeveelheid) (betrokken product) die naar de Europese Unie wordt uitgevoerd en waarop deze factuur betrekking heeft, is vervaardigd door (naam en adres van de onderneming) (aanvullende Taric-code) in de Volksrepubliek China. Ondergetekende verklaart dat de in deze factuur verstrekte informatie juist en volledig is.*" Als een dergelijke factuur niet wordt overgelegd, wordt het recht toegepast dat voor "alle andere ondernemingen" geldt.

4. In lid 1 beschreven producten worden vrijgesteld van het definitieve antidumpingrecht indien zij worden ingevoerd voor de vervaardiging van droge kleefstofmengsels die worden geproduceerd en verkocht in poedervorm voor de kartonindustrie. Deze producten worden onder de in artikel 254 van Verordening (EU) nr. 952/2013 bedoelde regeling bijzondere bestemming geplaatst om aan te tonen dat zij uitsluitend voor het bovengenoemde gebruik zijn ingevoerd.

5. Tenzij anders vermeld zijn de geldende bepalingen inzake douanerechten van toepassing.

Artikel 2

Wanneer een nieuwe producent-exporteur uit de Volksrepubliek China de Commissie voldoende bewijsmateriaal verstrekt, kan de bijlage worden gewijzigd door die nieuwe producent-exporteur toe te voegen aan de lijst van medewerkende ondernemingen die niet in de steekproef zijn opgenomen en bijgevolg zijn onderworpen aan het passende gewogen gemiddelde antidumpingrecht, te weten 57,9 %. Een nieuwe producent-exporteur toont met bewijs aan:

a) dat hij de in artikel 1, lid 1, beschreven goederen van oorsprong uit de Volksrepubliek China tijdens het onderzoektijdvak (1 juli 2018 tot en met 30 juni 2019) niet heeft uitgevoerd;

b) dat hij niet verbonden is met een exporteur of producent op wie de bij deze verordening ingestelde maatregelen van toepassing zijn; alsmede

c) dat hij de in artikel 1, lid 1, beschreven goederen van oorsprong uit de Volksrepubliek China daadwerkelijk heeft uitgevoerd dan wel een onherroepelijke contractuele verplichting is aangegaan om een aanzienlijke hoeveelheid naar de Unie uit te voeren na het verstrijken van het onderzoektijdvak.

Artikel 3

Deze verordening treedt in werking op de dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 25 september 2020.

Voor de Commissie

De voorzitter

Ursula VON DER LEYEN

BIJLAGE

Niet in de steekproef opgenomen medewerkende Chinese producenten-exporteurs

Naam	Aanvullende Taric-code
Chang Chun Chemical (Jiangsu) Co., Ltd.	C555